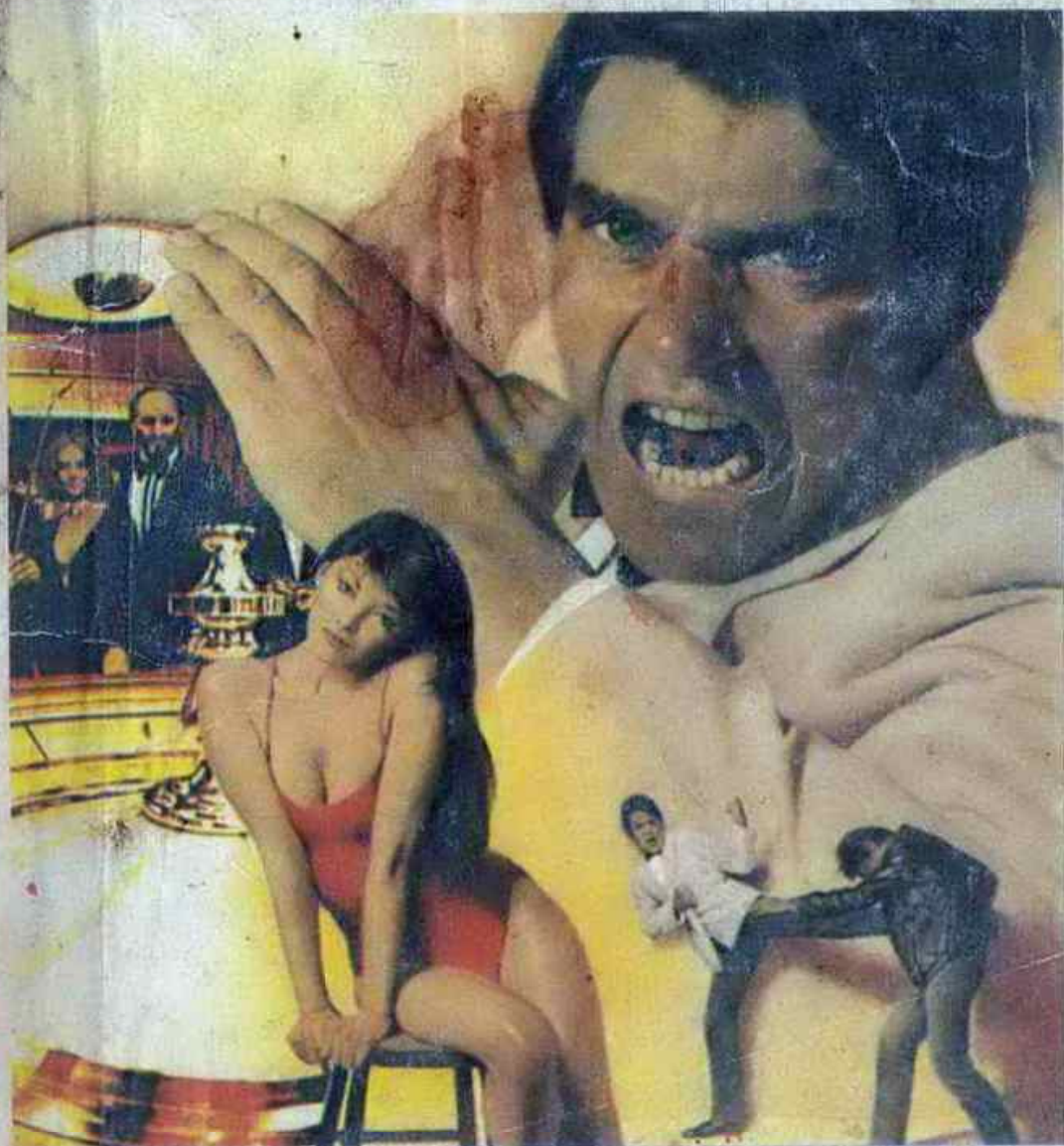

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 4

CENA 40 DINARA

NINJA

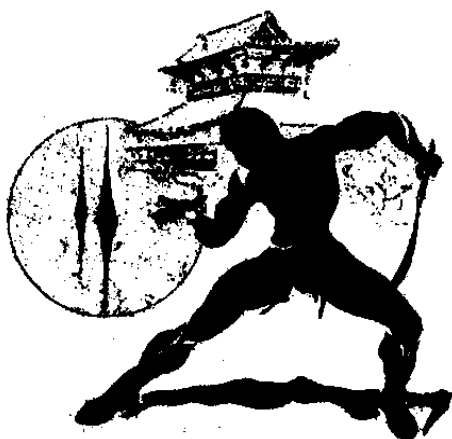

POKOLJ ZBOG MILION DOLARA

SR NEMAČKA 4,5 DM FRANCUSKA 12,00 FF SAD 3 US \$ ŠVAJCARSKA 4,00 SF AUSTRIJA 30,00 AZORI ŠVEDSKA 13,00 SKR

Hejd Barker

POKOLJ ZBOG MILION DOLARA

SE
Borilac

NIN
Naslov originala

MILLION-DOLLAR M

Naslov romana
POKOLJ ZBOG MILION DOLARA

Prevodilac
Branka Kostić-Jurišić

Lektor
Milorad Stevanović

Recenzent
Slobodan Lukić

Korektura
Fotoslog Dečje novine

Copyright 1982 by Warner Books, Inc.
This edition published by arrangement with Warner Books, Inc, New York.

PONY-WEST – BORILAČKE VEŠTINE BROJ 4 - vanredno izdanje Broj 4.
Septembar 1983. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, Tiho-
mira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Glavni i odgovorni urednik Mir-
jana Šterjeviski. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo, 714-250 i 711-073 pro-
daja. Teleks 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Vejd Barker:

POKOLJ ZBOG MILIJU DOLARA

Glava prva

Gotovo istovremeno osetila je težinu njegovog tela na sebi i njegovu šaku na svojim ustima. Odmah potom, hladna cev revolvera joj se zarila u rebra. U prvom trenutku nije shvatila šta se dešava. Šaka na usnama je nije mnogo iznenadila. I ranije je imala mušterije koje su joj tako prilazile, ali je revolver za nju bio nešto novo. Kada je ušao, nije ni primetila da je kod sebe imao revolver. Iako se nije dugo bavila tim poslom, ponosila se svojom sposobnošću da vidi da li je neko naoružan ili ne. Osim toga, niko nije napomenuo da tip ima takve sklonosti.

Nije prozborio ni reči, te se Viki Keli opustila i počela da se uživljavaju u

svoju ulogu. Neki muškarci su doživljavali seksualni čin kao silovanje, tako da je njima iznenađenje predstavljalo veoma važan element. Viki je stoga pokušala da odglumi svoju ulogu i počela je da ispušta neke zvuke protesta, ali je, sve vreme, gledala nezainteresovano kroz prozor.

Okean je bio divan, kao i obično. Čak i noću, kada je šetalište bilo puno šetača, obala okeana ju je smirivala. Bilo joj je žao što joj ovaj tip nije dozvolio da ostavi otvoren prozor. Volela je svež vetar koji je dopirao sa obale. Taj joj je osećaj bio prijatniji od samog seksualnog akta. Posebno otkako je Erik otišao.

Osetila je kako joj telo automatski odgovara na spoljašnje nadražaje. Uskoro je bilo sve gotovo. Počela je

da oseća težinu njegovog tela sada, kada je nestalo uzbuđenja. I hladni metal na njenim grudima je ponovo došao do izražaja. Tip je zadržao i svoju šaku na njenim ustima.

– Da nisi ni glasa pustila, inače ću ti razneti glavu – procedio je kroz zube nepoznati muškarac.

Viki se nasmejala u sebi na ovu pretnju. Mališan je pokušavao da bude grub. Njegova fantazija o silovanju nije bila još gotova. Možda će joj ponovo prići. Neka, to će ga više koštati. Lice joj je još uvek odražavalo strah i zbunjenost. Oči su joj bile širom otvorene i ona jedva приметно klimnu glavom. Međutim, u sebi se radovala što radi u »Radnji«. Da je ovaj posao obavljala samostalno, tip je mogao da uđe u njenu sobu s pravim revolverom. U najboljem slučaju, mogao je da ode ne plativši. U najgorem, mogao je da ostvari svoju pretnju.

Ne, nema razloga da se boji. Leni nikoga s pravim revolverom ne bi pustio kod nje. Sigurno su ga pretresli kada im je ispričao šta želi, a onda mu dali prazan pištolj i poslali ga gore. Dosta je novca i vremena utrošeno da »Radnja« postane ono što jeste. Leni ju se ni u snu ne bi desilo da pusti nekog manijaka među devojke. Radio je sa najboljim devojkaма u toj profesiji, a njih je bilo isuviše malo da bi se usudio da rizikuje njihove živote.

Posebno ne Vikin život. Ponosila se činjenicom da je bila najtraženija devojka u »Radnji«. Ne samo da je imala prirodno crvenu kosu i zgodno telo već je bila i raznovrsna. Dopadalo joj

se da izigrava sve što bi mušterija od nje tražila. Mogla je da igra prerano razvijenu srednjoškolku, razočaranu ženu iz visokog društva, otetu princezu, bilo šta. Ponosila se svojim ulogama koje je igrala u svojoj raskošnoj sobi na spratu »Radnje«, sa pogledom na Atlantik. Najzad, svaka njena uloga joj je pružala dokaz da ume da glumi, što joj niko nije do tada priznavao.

Odjednom, revolver više nije bio na njenim grudima. Tip se uspravio i seo joj na stomak dok je svojim kolenima pritisnuo njene ruke uz krevet. Podigla je pogled preko njegove ruke, koja je još uvek bila na njenim ustima, i prvi put ga bolje pogledala. Raznobojno svetlo koje je dopiralo sa ulice je donekle osvetljavalo njegovo lice. U prvom trenutku joj se učinilo da je široko, snažno i sirovo. Međutim, kada ga je bolje pogledala, Viki je primetila da mu oči nisu bile tako grube i da su bile prilično blizu njegovog dugačkog nosa. Visoke jagodice su se završavale u spuštenim obrazima, dok mu je smeđu, kovrdžavu kosu stilizovao najbolji frizer koji se mogao naći u ovom kraju.

I, dok je jednu šaku još uvek držao preko njenih usana, drugom je prislonio revolver baš između njenih očiju.

Međutim, zabrinjavao ju je prigušivač. Revolver kojim joj je pretio nije nalikovao ni revolveru koji obično nose siledžije, niti pištolji koji bi Leni dao mušteriji sa sličnim željama. Brinula ju je i jačina kojom je pritiskao njene ruke i usne. Počeli su da je bole mišići u tim delovima tela. Posle cele

noći provedene sa raznim mušterijama, nije bila sigurna da li će moći da mu se odupre. A onda je počela da oseća teskobu. Pokušala je da se iskobelja, ali se tip samo nasmejao njenom uzaludnom nastojanju da se oslobodi.

– Baš lepo – rekao je, ali nije pomerio revolver. – Baš lepo.

Viki je osetila strah. Shvatila je da neće moći da ga se oslobodi. Ipak, krajnjim naporom, uspeła je da se smiri. »Pa to je samo deo predstave«, tešila je samu sebe. On je želeo da se ona otima i ona je to i učinila. Ponovo ga je, preko njegove ruke, pogledala u lice. Izraz koji je videla na njemu kao da je potvrđivao njene misli. Izgledao je kao da doživljava trenutak nadmoćnosti koju su tražili skoro svi takvi tipovi. On je bio gospodar situacije, a ona u njegovoj moći. Dobio je ono što je želeo, te se Viki prilagodila tome.

– Tako je – reče tip, kao da je čitao njene misli. – Samo se opusti. Ne možeš ništa da učiniš. Znam ja, zato mi veruj. Posmatram te već duže vreme. Odmerio sam tvoje prednosti i tvoje slabosti. Znam šta možeš da uradiš, a šta ne možeš.

Viki odjednom oseti jezu, kao da je neko odjednom širom otvorio prozor. Uznemirilo je nešto u njegovom glasu. Toliko puta je već čula ovaj tekst. Sve njene mušterije sa sličnim izopačenostima su joj govorile nešto slično. Dolazili su joj da bi se u jednom trenutku osetili nadmoćniji nad slabijim polom, a da ne moraju da pribegnu nasilju. Međutim, nešto je u glasu ovog

tipa mnogo više zabrinulo.

Nije bila sigurna da li se tip uživljava u svoju fantaziju ili joj ozbiljno govori. Nijansa je bila tanana i Viki je morala dobro da načulji uši. Ako bi se isuviše uživao u svoju fantaziju, mogla je da zaradi dobre modrice, te bi morala da otkáže sutrašnjim mušterijama. Leniju se to ne bi svidelo. Njoj samoj još manje.

– Samo se opusti – ponovio je tip. – Nemaš razloga da brineš. Nas dvoje smo od iste sorte. I ja sam irskog porekla, znaš. Zovem se Teri Flanagan.

Viki je bila opet zbunjena. Šta se to dešavalo? Držao ju je prikovanom. Zapušio joj je usta. Njegov revolver joj je bio uperen u lice, a ovamo joj se predstavljao. Ovo što se dešavalo nije imalo veze sa fantazijom silovanja. Nije imala predstavu o čemu se radi, i to ju je plašilo.

– Čim sam te video, znao sam da moram da te imam – šapatom je nastavio Flanagan. – Video sam te na plaži u onom minimalnom heklanom bikiniju. Viđao sam te u šetnji u onim svetlucavim tesnim pantalonama, svilenoj bluzi i visokim potpetnicama. Pitao sam se »Šta ova cura prodaje?«, pa sam sam sebi i odgovorio »Ova cura prodaje svoju zadnjicu celom Šetalištu«. Ali, dušo, reći ću ti nešto. Teri Flanagan ništa ne plaća. Čuješ li me? Ništa ne plaćam!

Tip je bio potpuno lud. Viki je bila u šoku. Došao je trenutak da odgurne njegovu šaku sa svojih usana i pozove Leniju u pomoć. On će smotati ovog tipa i izbaciti ga, uz pretnju da se

više ne vraća ovamo.

Izvila je glavu i pokušala da oslobodi usta. Nekoliko trenutaka su njegovi snažni prsti odolevali njenim pokušajima, ali je Viki, najзад, osetila kako joj se malo razdvajaju gornji i donji zubi.

I Flanagan je to osetio. Sklonio je ruku sa njenih usana, ali, pre nego što je išta mogla da izusti, tresnuo je pesnicom u pleksus. Njen pokušaj da vrisne pretvorio se u obično izdisanje koje se nije čulo dalje od vrata. U sledećem trenutku, tip joj je u usta gurao svoje sokne.

Viki je osetila kako je obuzima panika. Pokušala je da se izmigolji, ali je Flanagan, veštinom jahača na rodeu, samo još više pritisnuo na krevet.

Viki je stisnutim pesnicama udarala u njegove obnažene butine i nastojala da dozove Lenija. Međutim, Flanagan je gurnuo svoju čarapu suviše duboko u njeno grlo, tako da je počela da se guši. Očajnički se otimala, ali Flanagan se samo kikotao.

Najзад, kada je počela da kašlje i pokazuje sve znake gušenja, Flanagan se upaničio. Nije hteo da devojka već sada umre, pa je popustio pritisak i izvukao joj čarapu iz usta. Viki duboko udahnu vazduh, kako to čine davljenici kada su spašeni. Iskoristila je taj trenutak da se izvuče ispod Flagana i baci na suprotnu stranu kreveta. Odmah zatim, rukom je posegnula za malim, belim dugmetom sa desne strane kreveta.

Metak koji se zario u noćni stočić na nekoliko santimetara od njenih prstiju, zaustavio je u mestu. Na trenu-

tak je bila nepomična, ali već sledećeg je usplahireno okrenula glavu ka Flanaganu. Navodno prazan pištolj bio je uperen u njene grudi, a cev prigušivača se još uvek pušila. Podigla je pogled sa pištolja ka njegovom licu. On je sada imao sasvim drugačiji izraz. Na njemu se čitala sreća i zadovoljstvo. Bio je to izraz koji se mogao videti na lukavoj divljoj životinji koja je saterala svoju bespomoćnu žrtvu u čošak.

A kada se to suludo lice približilo njenom, Viki oseti njegove prste na svojem vratu. Flanagan je zgrabio za vrat i gurnuo ka uzglavlju kreveta, a onda joj pritisnuo toplu cev pištolja ispod desne dojke.

Kada je došla sebi od grubog udarca u uzglavlje, Viki počela da se priseća mnogih scena iz svog dotadašnjeg života. Pred očima joj je bio Erikov lik. Sećanje na njega je bilo toplo, uprkos činjenici da je ostavio kada je zatrudnela. Bio je to prvi čovek s kojim je vodila ljubav i jedini za koga je bila sigurna da je vodio ljubav s njom zato što je voleo.

Njegov lik je smenio lik njihovog deteta, prelepe devojčice od godinu i po dana. Pružila je ruku ka njoj i osmehivala se. To dete nikada nije plakalo, jer je majka isplakala sve suze.

Onda je videla svoje roditelje. Bile su to bezizražajne, smirene i staromodne prilike koje su se odrekle svoje kćerke pošto se osramotila u velikom gradu. Pripadali su srednjem staležu i više im je bilo stalo da prikriju svoju sramotu nego da pomognu

svom detetu u nevolji.

Videla je i lice nekih muškaraca koji su je, mada ne namerno, koristili. Iako su im namere dobre, oni joj nisu mogli pomoći, a ona nije imala čime da im plati, osim svojim telom. Nije mogla da shvati pravu istinu. Bila je vrlo privlačna, ali ne i dovoljno zgodna da bi nadoknadila nedostatak talenta. Bila je lepa, ali ne i pogodna za manekena. Bila je bistra, ali ne i inteligenta. Ma koliko da je imala prednosti, izgleda da njihov broj nikada neće biti dovoljan da joj omogući da dobije ono što želi.

Videla je Lenija koji je bacio samo jedan pogled na nju pošto nije uspela da dobije posao ni u jednom novootvorenom kazinu u Atlantik Sitiju i rekao joj kako da prehrani sebe i bebu. Prihvatio ju je odmah po rođenju deteta, pre nego što je Viki povratila svoju liniju, platio bolničke troškove i pripremio je da stane na čelo njegove čete prostitutki. Posle šest meseci priprema, počela je da radi i dokazala da je Leni napravio dobar posao s njom. A Viki je našla novu porodicu koja je bila jaka, poslovna i obzirna.

Viki se polako vraćala u svoju sobu i u sadašnji trenutak. Nazirala je zid sobe kroz svoje suze. Osećala je svoje nago telo pritisnuto o krevet težinom Flanaganovog tela. Osećala je i krupnu šaku kako joj steže vilicu i obraze. A onda je čula tih, napet glas.

– Nećeš ti nikoga zvati – upozorio je. – Niko ne može da te čuje. Niko neće ni prstom da mrdne zbog tebe. Pajkane baš briga, tvoje gazde baš

briga, čak ni tebe nije briga. Ti si samo prostitutka, je l' tako? Ti si samo prokleta prostitutka koja bi se prodala bilo kome. Mogla si i bolje da prodaješ, ali ti to nisi htela.

Viki pokuša da mu odgovori, ali, njegova je ruka isuviše čvrsto stezala njenu vilicu. Sve vreme je osećala cev revolvera na svojim grudima. Zažmurila je, ali suze su joj i dalje tekle.

– Slušaj, kučko – obrati joj se Flanagan. – Da se nisi pomerila. Da nisi ni zucnula. Samo pokušaj nešto da izvedeš, pa ću ti sa zadovoljstvom razneti to lepo lice.

Flanagan skloni ruku sa Vikinog lica i ustade iz kreveta. Pošao je unatrag, još uvek je držeći na nišanu. Viki ga je gledala kroz suze. Krajičkom oka je primetila dugme kraj kreveta. Opet je pogledala Flanagan. On je već bio blizu vrata, a u ruci mu je svetlucao pištolj koji je odbijao svetlost reklama sa ulice.

Viki baci pogled na svoje noge. Potpuno su joj utrnule, kao i ruke koje je još uvek držala iznad glave. Kada ju je Flanagan bio odgurnuo, ona ih je instiktivno podigla. Prstima je zgrabila mesinganu ivicu uzglavlja i tako ostala nepomična. Sada je polako počela da otvara šake.

– Drži ruke gore – začu se preteći glas i Viki opet čvrsto steže uzglavlje.

Možda je, ipak, samo njegova fantazija u pitanju, nadala se Viki. Možda će tip jednostavno otvoriti vrata, izaći i otići kao da se ništa nije desilo. Odeća mu je bila prebačena preko stolice kraj vrata. Možda će se obući i otići.

Viki nije shvatala šta se dešava. Flanagan nije od samog početka dozvoljavao da se upali svetlo i tako mu je i pošlo za rukom da je iznenadi revolverom. U tom trenutku je začula šuštanje odeće i srce joj brže zakuca. Međutim, odmah zatim, ta ista odeća je skliznula na pod. Flanagan joj se opet približi noseći aktovku.

– Molim vas . . . – obrati mu se Viki jedva čujno.

– Umukni, rekao sam ti! – obrecnu se Flanagan, jedva nešto povisivši glas. – Imala si šansu, sad je kasno.

Viki i dalje nije ništa shvatala. Šansu za šta? I kada to? Flanagan otvori tašnu i počeo da šeta po sobi.

– Posmatrao sam te – rekao je najzad. – Gledao sam te kako vrtiš repm na svakoga na ulici.

Dok je govorio, Flanagan joj je na ruke stavió lisice, a onda ih drugim parom lisica pričvrstio za šipku iznad uzglavlja.

– Kućno jedna mala, morala si svi-ma da staviš do znanja šta radiš.

Viki je bila potpuno zbunjena. Nosila je lepe stvari, naravno. Nosila je stvari koje su joj se sviđale i u kojima se prijatno osećala. Ipak, nije nosila ništa što i druge devojkice nisu nosile.

– Bože, kakva krava, govorio sam sebi – nastavi Flanagan. – Vidi je, govorio sam. Tesne pantalone, šorts i tako to. Bože, šta ova hoće od mene?

– Ništa ne razumem – cvilela je Viki. – Šta vi hoćete od mene? Molim vas, recite mi. Učiniću sve što tražite.

Njene ga reči samo razjariše. Nije poslušala njegova naređenja. Zausta-

vio je da joj kaže da umukne, ali, pre nego što je išta izgovorio, ruka mu je sama posegla za njenom kosom. Viki zažmuri od bola i otvori usta da vrisne, ali Flanagan joj u usta gurnu gumenu loptu.

Lopta je bila taman tolika da joj razdvoji zube, ali i ne dovoljno mala da joj sklizne niz grlo. Flanagan onda počeo da lepi široki flaster preko njenih usana i brade. Viki je pokušala da ispljune lopticu, ali ju je već prvi komad flastera prečio u tome. Manijak je i dalje lepio flaster, tako da je cela donja polovina njenog lica bila pokrivena lepljivom trakom. Viki počeo da vrišti, ali je iz njenih slepljenih usta dopiralo samo prigušeno mumlanje. Koprčala se i otimala, ali uzalud. U očajanju, bacala je noge levo i desno, tako da je uspela da šutne Flanaganovu tašnu koja je, potom, sletela sa kreveta na pod. Viki je gledala kako iz nje ispadaju gumene loptice, lisice i rolne flastera.

Flanagan se na to razbesneo, zg-tŠta hoću od tebe? – sarkastično je ponovio njeno pitanje. – Neću ništa od tebe, kućko. Ne vrediš ti ni prebijene pare. Mogla si da budeš dobra devojkica, ali ti si morala da postaneš kurva, zar ne? I to je jedino za šta si dobra. Samo parče mesa koje svako može da kupi. Za određenu cenu, sa svakim bi otišla u krevet, zar ne?

Viki pokuša da razume njegov iracionalni gnev. Tip je bio psihopata. Pravi siledžija. Čovek koga je nesposobnost da uspostavi kontakt sa drugim ljudima dovela do toga da mrzi sve i svašta. Mada se zaista trudila,

Viki nije uspela da ga shvati. Jedino joj je bilo jasno da je potpuno bespomoćna u njegovim rukama.

Izenada, videla je sebe njegovim očima i osetila se prljavom i osramoćenom, baš kao što joj je on predočio. Na pomisao da će umreti obuzimala ju je panika, ali, istovremeno je i želela da umre pre nego što je Flanagan još više izmrcvari.

– Pa, dosta sam platio – reče odjednom Flanagan i suludo se osmehnu. – Sad ćeš da vidiš šta hoću od tebe.

Flanagan podiže revolver i uperi ga u tavanicu. Polako je prišao krevetu.

Što se Viki ticalo, njen život je već prestao. Ovako sputana i nepomična, shvatila je da je umrla onog trenutka kad ju je Erik ostavio. I ponovo je umrla onda kada su njeni roditelji odbili da joj pomognu. Sve su njene misli sada bile usmerene ka njenom detetu. Jedino je mala Barbara bila važna. Sve što je Viki ikada volela bilo je u tom detetu. Viki bi bila srećna da svoj život da za bebin. Ali, sa užasom je pomislila da joj niko ne može garantovati da će Barbara ostati živa čak i ako Flanagan nju ubije. Ta joj je misao dala novu snagu i ona očajnički pokušala da se oslobodi čeličnih stega.

Flanagan se pravio da ne primećuje njene uzaludne napore. Seo je na ivicu kreveta, i gotovo nežno, pogledao njeno oznojeno telo. Onda mu je lice poprimilo izraz naučnika koji se nalazi na pragu nekog važnog otkrića. Prislonio je revolver između njenih grudi.

U tim poslednjim trenucima, Viki je pokušala još jednom da shvati šta se

dešava. Setila se da je Flanagan rekao kako njenog gazdu nije briga za nju. Koga? Lenija? Da li je Leniju plaćeno za ovo? Takođe se setila da je rekao kako je i on Irac. Ali, niko ovde nije koristio svoje prezime. Da li je pogodio zbog boje njene kose? Da mu neko nije rekao da joj je prezime Keli? Ako je tako, da li mu je taj neko rekao i za Barbaru?

Pomislivši na dete, Viki zajeca. Suze su kvasile flaster na njenom licu. Osim njenih jecaja i Flanaganovog prigušenog glasa, više se ništa nije čulo u sobi.

– A sada, završni potez – prošaputa Flanagan i otkoči revolver.

U tom trenutku, vrata sobe se širom otvoriše.

Devojka se skoro onesvestila od olakšanja. To mora da je Leni, ili neko drugi, došao da je spase. Flanagan se hitro okrete ka vratima i zagleda u priliku koja je tamo stajala. Viki je u jednom trenutku osetila kako se revolver pomera sa njenih grudi i ponada se da je spašena. Međutim, Flanagan samo pogleda pridošlicu i ponovo se okrete ka Viki. Devojka mu je na licu pročitala postideñnost.

– Rekao sam ti da proveriš sve sobe i dovedeš dole svakoga koga nađeš – progovori čovek na vratima.

– Jedino sam nju našao – odvrati Flanagan. – Ja sam ... Ispitivao sam je o njenom gazdi.

– Zar bez odeće? – podrugljivo upita nepoznati. – Obuci se i završi posao. Onda dođi dole.

Flanagan pogleda Viki pravo u oči,

kao da je sve to bila njena krivica. Ponovo je pritisnuo revolver na devojčine grudi i dva puta opalio. Viki je jedva čujno uzdahnula i sve je bilo gotovo za nekoliko trenutaka.

– Do đavola! – opsova Flanagan kada ga je poprskala Vikina krv.

Onaj drugi se nasmeja.

– To si i zaslužio, glupanderu – reče nepoznati Flanaganu. – Oblači se i polazi. Nemoj dvaput da ti kažem.

Rekavši to, čovek se okrete i pođe niz stepenice, ostavivši za sobom otvorena vrata.

Flanagan opsova, svuče pokrivač sa kreveta i obrisa se njime. Brzo se obukao, spakovao svoj pribor i brzo napustio sobu. Zatvorio je vrata za sobom i odmah zaboravio lepu ženu koju je ubio, i koliko je želeo nešto ranije.

Soba je ponovo utonula u mrak koji je sakrio leš Viki Keli. Samo je noć bila svedok njene užasne smrti. Noć... i još neko.

Soba je, po Flanaganovom odlasku, bila pusta samo nekoliko trenutaka. Devojčin leš je bio nepomičan. Onda je, odjednom, dunuo vetar i čaršavi su zašuštali, a devojčina kosa se ustalasila. Samo koji tren kasnije, u sobi je opet sve bilo mirno.

Jedna senka zakloni Vikino lice i, odmah zatim, flaster sa njenih usta je nestao. Senka se, zatim, pomerila ka njenim rukama, pa su one, uskoro, bile slobodne. Lisice skliznuše na jastuk, a za njima i beživotne devojčine ruke.

Na isti način su bile oslobođene i

devojčine noge. Onda je njeno telo bilo podignuto i pažljivo spušteno na pod. Potom je senka nestala. Samo je vetar još jednom uznemirio Vikine kovrdže. I opet je sve bilo mirno...

Javna kuća pod imenom »Radnja« više nije postojala. Teri Flanagan napusti Vikinu sobu i pođe niz široke, crvenim tepihom prekrivene stepenice. Prošao je kroz elegantno namešten hol i stigao do kuhinje, koja je bila tako opremljena da bi mogla da nahrani čitavu jednu vojsku. No, večeras neće biti ni gozbi, ni orgija. Napadači su odabrali pravi čas.

Plaćenici su, prema jednoj dostavi, saznali kada će u kući biti najmanje posluge, pa su sačekali da ode i poslednja mušterija. Flanagan otvorio vrata u delu kuhinje gde se nalazila ostava i nađe se pred drvenim stepenicama koje su vodile u podrum. Polako je silazilo niz stepenice i uživao u prestravljenim glasovima koji su dopirali do njega iz podruma.

Ušavši u podrum, Flanagan prvo uoči Lenija, »kupler-mamu«, kuvara, poslužitelja i četiri devojke na koljenima, oborenih glava i ruku vezanih na leđima. I ne samo ruke, već i noge su im bile sputane lisicama. Treći par lisica im je spajao ruke i noge. Svako od njih je imao gumenu loptu u ustima preko kojih je bila zalepljena lepljiva traka.

Leni, krupni, plavokosi momak u havajskoj košulji, pokušavao je da podigne glavu, ali, najamnik koji je stajao odmah iza njega nije mu to dozvoljavao. Pored Flanagan, još troji-

ca su te večeri učestvovala u napadu na »Radnju«. Ko god da je plaćao za ovo, nije želeo da išta rizikuje. »Dva-deset pet somova po čoveku«, mislio je Flanagan, »to je cela stotka koju neko daje da bi se »Radnja« zatvorila«.

– Jesi li, najzad, spreman? – obrati mu se čovek koji ga je omeo u zabavi sa Vikli.

– Aha – odvrati Flanagan i zađe za leđa prestravljenim žrtvama.

Već po ulasku u podrum, Flanagan je primetio da iza svake dve žrtve stoji po jedan najamnik. Onaj što ga je tražio na spratu stajao je iza Lenija i »kupler-mame«, jedan je bio iza kuvara i poslužitelja, treći iza dve prostitutke. Flanaganu su ostale druge dve prostitutke.

Pošao je ka svojim žrtvama, dok su ostali uzaludno pokušavali da bace bar jedan pogled na njega. Kada se zaustavio, dve devojke iza kojih je zauzeo mesto, počеше da drhte od straha. Jedna samo što se nije onesvestila.

– Rekao sam već, ko mrdne, mrtav je – zareža vođa najamnika.

Devojka se jedva zadržala da ne padne. Suze su joj slobodno klizile niz obraze.

Pri jakom neonskom osvetljenju u podrumu, Flanagan je mogao dobro da osmotri svoje žrtve. »Nađe se ovde i poneko zgodno parče«, pomisli. Poslednja devojka u redu bila je plavuša sa izvučenim pramenovima, u dugoj, pripijenoj halijini sa dubokim šli-com sa strane. Devojka do nje bila je

smeđe kose i na sebi je imala svileni bluzu i moderne pantalone. Flanagan baci jedan pogled u pravcu vođe, a i ostali učiniše isto. Ovaj je bio nepomičan nekoliko trenutaka, a onda klimnu glavom.

Gotovo istovremeno, sva četvorica povukoše okidač i pobiše ljude koji su klečali pred njima. Po jedan metak svakom u potiljak, i gotovo. Dok je pucao, Flanagan je mislio na to kako su te devojke to i zaslužile. »Umrte, kučke, umrte!« Sa radošću je gledao kako se po uglačanom podu razliva krv. Osmoro nesrećnika je skoro u isto vreme popadalo na pod. Jedino što se čulo bilo je kašljanje pištolja.

– U redu – reče vođa najamnika, zadovoljan što je posao priveden kraju. – Flanagan!

Irac podiže pogled, iznenađen i ljut što ga je ovaj izdvojio.

– Donesi onu devojku odozgo – reče vođa. – Ovo bi trebalo da bude delo profesionalaca.

– Do đavola, zar nije svejedno? – bunilo se Flanagan, odmahujući rukom u pravcu leševa. – Neka ostane tamo gde je.

– Nemam običaj da kažem dvaput – preteći reče vođa.

Flanagan prelete pogledom po licima ostalih. Svi su bili uz vođu. Irac nemarno sleže ramenima.

– Mislio da je to samo gubljenje vremena – odvratio je, trudeći se da sačuva obraz. – Ipak biće kako ti kažeš.

– Okrenuo se na peti i pošao ka stepenicama.

– Čekaćemo te jedan minut u holu – upozori ga vođa.

Flanagan zastade kod prvog stepenika. Okrete se i pogleda svog pretpostavljenog pravo u oči.

– Kako ti kažeš – ponovio je i opet slegnuo ramenima.

Penjući se uz stepenice, Flanagan obuče sako. Otvorio je vrata koja su vodila u podrum, ponovo se našao u kuhinji i ostavio otvorena vrata za sobom.

– Je li ovaj jedan od naših? – upita jedan od plaćenika svog šefa.

– Ne. On je čovek sa strane – odvratil se šef. – Ovo mu je prvi posao na istočnoj obali. A možda i poslednji, ako se ne bude pridržavao pravila.

– Nije mi delovao loše dok smo se pripremali – umeša se treći čovek.

– Aha, ali bio je pažljiv zato što mu je ona crvenokosa bila zapela za oko – odgovori vođa prezrivo. – Hajdemo odavde, vreme je.

Vratili su svoje pištolje u vešto prikrivene džepove sa unutrašnje strane njihovih pomodnih sakoa. Ovakav posao je za njih već postajao rutinski. Njihove žrtve su prestale za njih da postoje kao ljudska bića. One su za njih bile samo beslovesne životinje; kao jeleni, zečevi ili patke, ili stotine sličnih bića, koje ljudi uživaju da ubijaju.

Vođa je pošao prvi uz stepenice i ubzro se našao u kuhinji. Iako je ova prostorija bila dobro osvetljena, a sjajno metalno posuđe, sudopera, štednjak i stolovi još više isticali jačinu svetlosti, najamnik nije video situ,

gipku priliku obučenu od glave do pete u crno kako stoji na gornjem delu rama podrumskih vrata.

Ni druga dvojica nisu primetila nepomičnu živu siluetu iznad njihovih glava. No čim su se sva trojica našla u kuhinji, prilika je skočila.

Iako je poleteo napred i uvis, što je bilo pravo čudo atletskog umeća, nepoznati nije napravio ni najmanji šum. Čak ni kada ih je napao, nije ih upozorio na ono što ih čeka.

Nepoznati je morao da eliminiše ovu trojku u tišini. Nije hteo da Flanagan zbog neke sitnice shvati da se još neko umešao među njih. Takođe je morao da od vođe izvuče potrebna obaveštenja pre nego što Flanagan stigne u Viknu sobu. Promenjeni položaj devojičinog tela bi ga sigurno alarmirao.

Njegov plan je počeo da se ostvaruje i pre nego što je dotakao pod. Čim mu se palac noge našao u visini ramena drugog najamnika, nepoznati je ispružio nogu i zamahnuo unazad. Udarac je okrenuo najamnika za što osamdeset stepeni, tako da se našao licem u lice sa svojim drugom.

Samo, je neko stajao između njih. I, pre nego što je drugi najamnik došao sebi, a treći načinio sledeći korak, nepoznati zari svoje ispružene, kao čelik čvrste prste u grlo drugog najamnika, a onda, povlačeći ruku unazad, laktom udari trećeg najamnika u nos i smrska mu sve kosti na licu.

Prilika nepoznatog napadača odevenog u crno od glave do pete, je za trenutak bila nepomična dok je beži-

votno telo trećeg najamnika padalo niz stepenice koje su vodile u podrum. Onda je munjevitom brzinom ispružila ruku i tresnula drugog najamnika u bradu, tako da mu je vilica otišla unazad i presekla dovod krvi u mozak. Najamnik je skoro istog trenutka izgubio svest. Čitava akcija nepoznatog trajala je jedva nekoliko sekundi.

Vođa najamnika se okrenuo čim je čuo buku iza sebe. Međutim, njegovi ljudi su tada već bili gotovi, a čovek u crnom je ponovo ispružio svoju ruku. Ovaj udarac, uperen ka vođi, pogodio je jednu tačku na njegovom vratu. Vođa najamnika oseti kako ga je skoro napustila moć govora, a gotovo svi nervni završeci obamrli. Bio je kao paralizovan, prikovan za tle. Jedino je mogao da gleda, čuje i diše.

Spazio je potom jednu tamnu priliku ispred sebe. Nepoznatom su se videle samo oči koje su zurile u vođu najamnika kroz proreze na crnoj kukuljici. A onda je plaćenik izgubio i čulo vida.

Crna prilika je namestila šaku tako da je podsećala na trozubac, a onda je uperila ka licu najamnika, zarivši mu kažiprst u srednji prst u oči, a palac u jednu od nozdruva.

Neznančeva tri prsta se zariše u lice najamnika kao kuke. Bol koji je najamnik osetio bio je prosto neshvatljiv, ali, čovek nije mogao da vrisne. Čuo je užasni krik u svojoj glavi, ali, kuhinja je bila potpuno tiha. Usta su mu bila širom otvorena, samo, iz njih se nije ništa čulo.

Dva čoveka su stajala potpuno nepomično nasred kuhinje. Jedini znak života bilo je kapanje krvi iz najamnikovih očnih duplji na neznančevu ruku u crnoj rukavici. A onda je najamnik začuo jedan glas koji kao da je dolazio iz njegove sopstvene glave. Znao je da mora da odgovori tom glasu.

– Ko te je poslao? – pitao je glas. – Ko te je platio?

Teriju Flanaganu se nije baš mililo da ponovo vidi Viki Kefi. Ona nije bila devojka kakva je mislio da jeste. Bila je obična droca. Ne dama. Teri je imao jednu posebnu predstavu o tome kakva žena treba da bude. Majka ga je uvek ponižavala pred njegovim vršnjacima, a verovao je da mu se sve devojčice u školi smeju zbog toga. Otac se brinuo zbog njega, tako da ga je, baš uoči odlaska u vojsku odveo u lokalnu javnu kuću da tamo postane muškarac.

Tom prilikom dobio je neku veneričnu bolest, ali njegovi roditelji o tome ništa nisu znali. Vojska ga je izlečila i poslala u Vijetnam gde je naučio mnogo više o ženama. Neke je, u patroli, i streljao. Čovek nije mogao da im veruje. Sajgonske prostitutke i vijetnamski seljaci su bili isti. Ni jednim ni drugim se nije moglo verovati.

Kada se vratio u Sjedinjene Države, otkrio je gde se nalaze prave žene. Te žene su bile na televiziji i u časopisima. Bile su savršene i uvek su se ponašale i izgledale divno. Naravno, neke od njih su igrale i prostitutke, ali Flanagan nije gledao takve filmove

više nego jednom. A, kada bi naišao na neke slike u časopisima koje mu se nisu sviđale, on ih je cepao.

Kada mu je postalo jasno da nigde neće naći posao, Flanagan se zainteresovao za tržište plaćenih ubica. Vlada ga je naučila da ubija i on nije želeo da njegov talenat za taj posao prođe nenagrađen. Otkrio je da ima mnogo ljudi koji su zainteresovani za tipove poput njega. Na iznenađenje svih koji su ga plaćali da obavi neki prijav posao za njih, Flanagan je uvek izvlačio živu glavu, a ni policija nije uspevala da mu uđe u trag. Njegovi poslodavci nisu bili sigurni da li je ta činjenica govorila u prilog Flanaganu ili protiv policije.

Najzad je dobio ovaj posao. Dobio je zadatak da iz prikrajaka prouči dnevni red u »Radnji«, i tu je prvi put spazio Viki Kell. Od prvog trenutka ga je obuzela želja za njom. Na prvi pogled, izgledala je kao žena iz njegovih snova. Isuviše zgodna da bi bila stvarna, međutim i isuviše stvarna da bi on mogao da je shvati. Za Flanaganu, ona je istovremeno bila i kurva i žena iz snova. Morao je da je ima.

I tako, imao ju je, a onda je ubio. Bila je ista kao i sve druge. »Devojka iz snova treba da ostane u snovima«, zaključio je Flanagan kada se popeo na sprat gde je bila Vikina soba. Tamo je hteo da skrene u hodnik, kad je začuo škripu vrata iza sebe.

Brzo se okrenuo i podigao ruku u kojoj je držao revolver. Tada je primetio da su se odškrinula jedna mala vrata na kraju hodnika. Ta vrata su se

razlikovala od ostalih po tome što su bila manja i nešto izdignutija od poda. Flanagan, osetivši radoznalost, a i šansu da odloži posao koji ga je čekao, pođe niz hodnik.

Vrata su se nalazila na suprotnom kraju hodnika od Vikine sobe. Pored vrata je bio i jedan mali prozor. Flanagan baci pogled napolje. Video je deo jednog malog dvorišta, zatim ogradu i, iza nje, »Šetalište«, plažu i okean. Iako je bilo kasno, dosta ljudi se nalazilo na »Šetalištu«. Bili su nasmejani i vedri, kao da nemaju ni najmanju brigu na svetu. Flanagan pomisli kako bi bilo zabavno da puca u njih i pobije nekolicinu. Naravno, nije to najozbiljnije mislio, ali tešila ga je mogućnost da ovih dana dobije i takav zadatak.

Ponovo je usredsredio svoju pažnju na vratanica ispred sebe. Revolverom ih je polako širom otvorio. Video je drvene stepenice čiji je kraj nestajao u mraku. Sa unutrašnje strane vrata bio je staromodni prekidač za svetlo. Flanaganu se to dopalo. U stvari, cela mu se kuća dopadala. Bila je to klasična viktorijanska kuća, i spolja i iznutra. Atmosfera u njoj raspirivala je Flagnagovu maštu. Sada ga je ovo stepenište još više uzbuđilo. Zamislio je skrivenu sobu na tavanu, punu prestravljenih prostitutki.

Flanagan se nasmešio i, sa revolverom na gotovs, kroči unutra i okrete prekidač. Blaga svetlost se prosu sa vrha stepeništa i Flanagan vide da stepenice vode dėsno. Ne sklanjajući revolver, plaćeni ubica počeo da se penje.

Soba u koju je ušao nije ga razočarala. Bila je mala, ali je imala neku posebnu atmosferu. Zidovi sobe su se sastajali sa kosom tavanicom pod takvim uglom da je soba poprimala oblik piramide. Na svakom zidu je bio po jedan prozor sa staklima u različitim bojama. Duž zidova su bili poređani putni kovčezi raznih veličina i tipova. Preko mnogih su bile poređane čipkane prostirke bež boje.

A nasred sobe, tačno ispod izvora svetlosti, nalazila se jedna staromodna kolevka.

Flanagan se obazreo oko sebe, za slučaj da se u sobi nalazi još neko, da dila ili prostitutka koju dole nisu našli, ko bi pokušao da ga napadne ili mu pomogne. Pošto se uverio da u sobi nije bilo nikoga osim njega i klevke, Flanagan skloni revolver i priđe tom malom krevetu. U klevci je, među prekrivačima i jastucima, spavalo jedno detence.

Beba je bila divna, plavokosa, anđeoskog lika. Detinje lice je bilo mirno, nevino i nasmešno. Dete je predstavljalo jedno malo ostrvo života, lepote i nade u mrtvačnici u koju se »Radnja« pretvorila.

Flanagan je, gledajući u to majušno biće svojim perverzним očima, odjednom osetio ogromnu moć, moć kakvu nikada ranije nije osetio. Sam je sebi delovao kao bog. U tom trenutku je shvatio da je zaista gospodar života i smrti. Njegovo divljenje samom sebi više nije imalo granica.

»Pa, to je samo kurvinsko dete«, govorio je sebi. »Stvoreno u bednoj,

plaćenoj ljubavi. Užasno, nevoljeno stvorenje koje je iskvareno već u samom početku. Ne zasluđuje da živi. Ne sme da živi«.

Flanagan zavuče ruku u džep i izvuče dugi nož opasnog izgleda. Oštrica je blistala pri blagoj svetlosti dečje sobe. Bio je to tupi, smrtonosni sjaj kao žilet oštrog sečiva, uglačanog od prevelike upotrebe. Premestio je nož u ruci, tako da je sada bio spreman da zada udarac.

Pogledao je uspavano dete, pokušavajući da u potpunosti shvati šta radi. Hteo je da potpuno razume tu svoju novu moć. Pomislio je da ne bi bilo loše da prvo probudi dete, ali se onda predomislio jer se uplašio da bi dete moglo da zaplače i tako alarmira njegove kompanjone u holu.

Kao da izvodi neki ritual, Flanagan je polako zamahnuo i zadržao ruku iznad bebinog tela. U sebi je izbrojao do tri a onda hitro, stručno, gurnuo nož nadole.

Sečivo se nije ni pomerilo.

Flanagan za trenutak oseti vrtoglavicu. Odjednom više nije bio siguran da li je zaista zamahnuo nožem ili je samo pomislio da je to uradio. U drugom pokušaju se nije zadržavao oko brojenja, već je odmah zamahnuo.

Ništa se nije desilo. I nož i Flanaganova ruka su ostali nepomični.

Flanagan privuče ruku sebi. Nije imao nikakvih problema kada je odmakao od klevke. Međutim, lakoća s kojom je to učinio ga je iznenadila, tako da se zateturao unazad. Pogledao je svoju šaku koja je držala nož iz-

među prstiju kao da se radi o nekom stranom predmetu. A onda je ponovo pogledao kolevku. Nije primetio ništa neobično. Na njoj nije bilo elektronskih očiju koje bi uključivale zaštitno polje. A ni na zidovima nije bilo sličnih naprava.

Pa ipak, Flanagan se nije smirio dok još jednom nije pretražio celu sobu. Onda se vratio kolevci, još uvek u nedoumici. Potom se razbesneo. Zaključio je da ga, najverovatnije, njegova sopstvena podsvest sprečava da ubije to dete. Dete nije ništa skrivilo, nije njegova krivica što je rođeno, tako da Flanagan nije imao nikakvo psihološko opravdanje da ga liši života. »Ipak, to je kurvinsko dete!«, povikao je u sebi. Dete jedne prostitutke. Neće mu dozvoliti da preživi ovu noć. Nijedno kurvinsko dete ga neće sprečiti da ubije.

Flanagan razjareno zamahnu nožem na dete. I ruka mu se ponovo zaustavila na istom mestu. Opet je udario u prazno. Ovog puta je to i osetio. Udario je u prazno, kao da je udario u štitnik od pleksiglasa.

Plaćeni ubica oprezno ispruži drugu ruku. Zastao je kada je približio blokiranom mestu. Tu nije bilo ničega. On spusti ruku još niže, ali nije mogao da natera sebe da dotakne dete.

Ponovo je osetio kako bes ključa u njemu. Ova ga beba neće sprečiti da opravda svoj naziv ubice. Ovo više nije bilo ubistvo iz obesti. Sada je to predstavljalo izazov njegovom postojanju uopšte. Flanagan izbezumljeno zgrabi nož obema rukama, podiže

ruke iznad glave i zamahnu svom snagom.

Nož je trebalo potpuno da prođe kroz telo usnulog deteta. Trebalo je da mu se zarije u grudi i izađe na leđa. Trebalo je, ali, vrh noža se zaustavilo na nekoliko milimetara od bebinog pokrivača. Flanagan samo što se nije preturio u kolevku od sline svog zamaha i iznenadnog zaustavljanja.

Pokušao je da se uspravi, ali ovoga puta nije mogao da pomeri ruke. Režeći kao besna životinja uhvaćena u zamku, cimao je ruke, klatio se levo i desno, ali ruke nije uspeo da pomeri ni za delić milimetra. Plaćeni ubica je pomislio da gubi razum. Ili je počeo da ludi, ili je, odjednom, opet imao halucinacije od LSD-a, koji je uzimao u Vijetnamu.

Panično je preleteo pogledom po sobi tražeći načina da pobjegne. A onda je, iznenada, registrovao prisustvo neke čudne senke direktno ispred sebe. Prestao je da se koprca, a njegov mozak počeo užurbano da radi ne bi li našao odgovor na pitanje koje je iskrslo otkrićem te optičke varke. Izgledalo mu je kao da zuri u senku na zidu. Samo, ta je senka delovala kao da je trodimenzionalna. A njegove ruke kao da su postale deo te senke. Kao da je prošao rukama kroz trodimenzionalnu senku ... kao i Ališa kada je prošla rukama kroz ogledalo.

Koraknuo je napred, stao uz samu kolevku, tako da se našao na nekih dvadesetak santimetara od senke. Kada je malo bolje pogledao, video je

da se radi o veoma lukavoj kamuflaži. Neka osoba, obučena potpuno u crno, tako se vešto namestila da se stapala sa senkama iza sebe. Telo nepoznatog je zauzelo takvu poziciju da ni zračak svetlosti nije padao na njega.

Onda Flanaganu postade jasno šta je video i on se trže. Istog trenutka dva čeličnosiva oka blesnuše u mraku ispred njega. Ne popuštajući stisak, nepoznati munjevitom brzinom podiže nogu iznad kolenke i tresnu Flanaganu u vilicu. Tek kada je Irac poleteo ka zidu od siline udaraca, prilika u crnom mu oslobodi ruke.

Flanagan se zatetura, ali se zadržao na nogama. Oči su mu suzile, a pogled se mutio. Međutim, nije izgubio svest. Kada je ponovo mogao jasno da vidi shvatio je da još uvek u rukama drži nož. Podigao je pogled sa noža i video da se prilika u crnom i dalje nalazi pred njegovim očima.

Jedino što je bilo opipljivo u vezi s tom pojavom bile su njene oči koje kao da su lebdele u vazduhu. Bile su to pune, mirne oči. Oči koje su posedovale neko tajno znanje, oči koje su, istovremeno, obećavale mir, većini mir.

Flanagan naredi svojim rukama da podignu nož i zariju ga ravno između ta dva oka. Ali, pre nego što su ga ruke poslušale, prilika u crnom je već bila u pokretu. Svojom je pesnicom tresnula Flanaganu po skupljenim šakama koje su držale nož tako da se sečivo zarilo u mali stomak plaćenog ubice.

Bol je za trenutak paralisao Flana-

gana. Ni dok je bio u Vijetnamu nije verovao da postoji bol takvog intenziteta. Bol je bio takav kakav, bi verovatno, bio kada bi mu sve nervne završetke zaronili u neku kiselinu.

Flanagan je najzad uspeo da izvuče nož iz svog stomaka. To je učinio više automatski nego svesno. Oči su mu bile stisnute od bola koji se nije umanjilo ni kada je nož bio uklonjen. Jedino što je Flanaganu dozvalo svesti bile su reči koje je čuo.

Čuo je svoje sopstvene reči samo što je glas pripadao nekome drugom. Prijatan, ali, istovremeno i snažan, hipnotišući glas izgovarao je reči koje su se trajno urezale u Flanaganovu svest.

– A sada, završni potez – odzvanjalo je u Irčevim ušima. – Završni potez...

Flanagan otvorio oči taman na vreme da vidi kako neznanac zamahuje nogom nestvarnom brzinom. Prsti na nozi nepoznatog su se poput sekire zarili u grudi plaćenog ubice. Flanagan začu kako mu se lome rebra i htjede da vrhne, ali naredni udarac po grlu ga liši moći govora. Sledećeg trenutka najamnik se skljoka na pod razogačenih očiju koje više ništa nisu videle.

Prilika u crnom je stajala mirno dok Flanaganovo telo nije prestalo da se trza, a onda je smaknula kukuljicu. Lice koje je bilo otkriveno bilo je smireno lice čoveka kose boje peska. To lice je pripadalo Bretu Valasu.

Jedini beli ninda majstor okrete leđa lešu i pogleda dete u kolenici. Još

uvek je spavalo. Bret se pobrinuo da ga buka ne probudi. Međutim, smrad koji je sa sobom donela smrt mogao bi da probudi dete. Ne skidajući pogled sa bebe, Bret pusti misli da mu lutaju.

Onda je podigao oči i pogledao kroz prozor tavana. Okean je blistao odbijajući svetlost sa obale. Bret oseti isti onaj lažni mir koji je Viki osećala kada je posmatrala mirno more. Nije krivio sebe, niti je osećao žaljenje ili sramotu, ali bilo mu je krivo što nije uspeo da spase tu devojkicu. Pratio je plaćene ubice i, dok su je ubijali, on je tražio način da uđe u zgradu.

Na podrumu nije bilo prozora, tako da nije mogao da izbavi ni ostale prostitutke. Dok se on uzverao uza zid do prozora Vikine sobe, ona je već bila mrtva. Dok je ušao u njenu sobu i spustio se do kuhinje, a da ga niko nije ni čuo ni video, masakr u podrumu je već bio gotov. Jedino što je tada mogao da uradi bilo je da osveti mrtve i izvuče dete iz te kuće strave.

Međutim, prvo je morao da prikrije tragove. Našao je pušku sa skraćenom cevi koju je Leni držao u zgradi, ali do koje nije mogao da dođe kada su ih napali najamnici. Bret je rešio da njome raznese lice vođi najamnika i onog ubice koga je bacilo niz stepenice kako bi sakrio da je to već bio učinio svojim pesnicama. Potom će ubiti onesvešćenog plaćenika revolverom jednog od njih. Zatim, oslobodiće Leniju ruke i staviti mu pušku u njih. Ako postavi drugog plaćenika ispred Lenija, izgledaće kao da ga je Leni koristio

kao štit dok je ubijao prvog i trećeg ubicu. Pre nego što su umrli, ubili su drugog plaćenika pokušavajući da pogode Lenija.

Najzad Flanagan će nestati i policija će morati da poveruje da je četvrti plaćenik ubio Lenija i pobegao. Policajci, takođe, neće naći ni traga od deteta. Bret je već smislio bolju budućnost za devojkicu od života u državnim Institucijama i sirotištima.

Posmatrajući tamni, duboki okean, Bret odjednom oseti veliki gubitak. To mu se osećanje ponekad javljalo, iako više nije imao nikakvih pravih osećanja otkada je izgubio ženu i celu porodicu. Ipak, osećao je gubitak, kao neku jamu bez dna koja je mogla da primi svu nepravdu sveta. Još nije bio siguran ko je glavni krivac za pokolj u ovoj kući, ko je i zbog čega naredio da sve prostitutke, pa i majka ovog deteta, budu ubijene. Ali, odlučio je da to otkrije što pre i vrati tom dželatlu istom merom.

Bret se odmače od prozora i baci se na posao. Nevino detence je sve to prespavalo.

Glava druga

Dve sedmice pre masakra u »Radnji«, jedan stariji čovek je zadobio udarac posred grudi lancem od motocikla.

Nesrećni čovek je bio isuviše star i da vikne od očiglednog bola. Njegove se naborane usne samo otvoriše, a seda glava, išarana brojnim nabreklih venama, polete unazad i on se

sruši pravo na ruke nekolicine postarijih građana s kojim je bio u društvu.

Lanac se odjednom stvorio pred njim i, bez ikakvog razloga, tresnuo starca. On je mirno išao u grupi od još šest starijih ljudi i žena kada ga je zaustavio jedan mladi huligan. Starac je zastao, a mladi napasnik ga dočekao lancem.

– Dosta je – procedi balavac, koji je nosio jaknu za bezbol preko majice i farmerki. – Neka vam to bude za nauk, matorci. Niko još nije prijavio Crvene vitezove žacama. A da je ostao nekažnjen.

Dok je govorio, još četiri slična balavca izađoše iz jedne sporedne uličice. Svaki od njih je u rukama držao različito oruđe. Jedan je imao dršku od sekire, drugi štap za bejzbol, treći čarapu punu noćvića, a četvrti motku iz koje je virio ekser.

– Vi to ne smete da radite! – uzviknu starac koji je dobio udarac. – Uzmajte naše čekove od penzije, terorizete nas i bijete ako pokušamo da vas zaustavimo. Nećete proći nekažnjeno.

Dve grupe su stajale jedna pored druge nasred uske i strme ulice. Sa njene obe strane stajale su oronule stive kuće u kojima su uglavnom stanovali penzioneri bez ikakve zaštite. Sukobi između ovih starih ljudi i uličnih bandi nisu bili retki. U trenutku kada je izbio sukob između ove dve grupe, prozori na obližnjim kućama počеше da se zatvaraju.

– Čujete li? – upita starac huligane. – Čujete li? Neko od ovih ljudi će po-

zvati policiju. Policija će moći na licu mesta da se uveri s kim imamo posla.

Balavac s lancem od motocikla se samo nasmejao.

– Ha, to ti misliš, matorl – reče on kroz smeh i pljunu. – Ti si lud, starče. Svi su ti ljudi već pobjegli pod svoje krevete. Mi ih sve znamo, a oni znaju da nema te brave ili katanca koji bi nas sprečili da uđemo u njihove kuće.

– Čak kada bi neko i pozvao žace – umeša se onaj sa štapom za bejzbol – njih nije briga za vas. Vi nemate love, nemate dobre veze. A mi, mi imamo bogate roditelje! Mi pripadamo višim slojevima!

Ostali napasnici se grohotom nasmejaše na reči svoga drugara.

– Uostalom – ponovo se javi balavac sa lancem – ako žace i dođu, s vama će biti gotovo mnogo pre njihovog dolaska. Mi smo mladi i možemo da se bijemo. Ko će za vas da se bije, matorl?

Rekavši to, huligan krenu napred. Njegovi drugari pođoše za njim.

Grupa starih počе uplašeno da odstupi. Iza prvog starca, jedna mršava bakica je drhtala od straha, a punačka starica do nje je rezignirano uzdahnula. Iza nje je stajao preplašeni debeljko koji se pri hodaњу služio štapom. Treći starac je bio malog rasta i ćelav. Poslednji starac u grupi je klečao kraj onog što je pao. Taj starac je imao guste brkove i bradu koja mu je skrivala donju polovinu lica. Oči mu je pokrivao obod jednog ofucanog šešira. Njegovo iznošeno odelo je dobro prikrivalo njegovu figuru.

Prvi siledžija je za trenutak zastao ispred grupe starih ljudi, a onda je silovito zamahnuo lancem na starca koji je bio na zemlji.

Ostali su zanemeli od užasa kad su shvatili šta se sprema njihovom prijatelju. Lanac je fjuknuo kroz vazduh, ali, u poslednjem trenutku, pre nego što će pogoditi glavu povređenog starca, jedna ruka se isprečila između lanca i nesuđene žrtve. Lanac se obavio oko zglavka te ruke i onda je napadač poleteo napred. Naletio je na drugu ruku i tada se začuo tup udar kosti u kost. Siledžija se zaneo u svom težinom pao na leđa, udarivši pri tom glavom o ivičnjak. Načas su svi bili nepomični i u šoku. Četvorica članova ulične bande su tupo zurila u svog palog vođu, dok su se pogledi njihovih žrtava zaustavili na bradatom starcu koji je bio sa njima u društvu. On je stajao mirno, sa jednom rukom ispruženom napred i drugom, u kojoj je bio lanac, iza leđa. Prsti ispružene ruke bili su mu savijeni kao kandže. Onda i mladi prestupnici pogledaše starca sa bradom.

– Ja ću se boriti za njih – rekao je ovaj smirenim i prijatnim glasom.

I tada, kao na dati znak, četvorica siledžija poleteše na njega vičući i vitlajući svojim »oružjem«. Bradati čovek istovremeno zamahnu obema rukama. U levoj je držao lanac koji je oteo od povređenog huligana i kojim je, sada, izbacio vreću nabijenu sitnim novcem iz ruku drugog maloletnika i pogodio ga posred lica. Lanac je udario takvom silinom da su se novčići

rasuli na sve strane, kao da su eksplodirali. Metalne alke lanca su rasporeile lice mladog siledžije.

Momak koji je držao štap za bejzbol zamahnuo je njime u pravcu glave bradatog čoveka, ali je ovaj već bio ispružio ruku da dočeka udarac. Štap nije pogodio cilj, već se prelomio na dva dela. Mladić je zabezeknuto posmatrao kako polutke štapa lete svaka na svoju stranu. Bradati se nije zaustavio, već je odmah svoju pažnju usredsredio na balavca koji mu se približavao sa držaljkom od sekire u ruci. Brzinom munje je ispružio nogu i unutrašnjom stranom stopala udario balavca. Onda je obema rukama zgrabio držalju i drugom nogom pogodio siledžiju u pleksus. Ovaj se zateturao od siline udarca i pao, prevlajući se od bola jer su mu unutrašnji organi bili smrvljeni, a nekoliko rebara polomljeno.

Bradati čovek odmah zauze drugu pozu i zamahnu držaljkom od sekire ka siledžiji sa batinom. Udario je držaljkom u vrh batine, i ova je poletela na balavca koji je ostao bez štapa za bejzbol. Ekser koji je virio iz batine je nanio najveću štetu. Siledžija pade na trotoar, ali je batina još uvek bila zabodena u njegove slabine. Poslednji siledžija je ostao da stoji, nenaoružan i zapanjen.

Bradati čovek baci držalju i uspravi se. Prvi siledžija je još uvek bio onesvešćen. Drugi je pokrio rukama svoje povređeno lice i vrištao. Treći je pokušao da izvuče batinu sa ekserom iz slabine i plakao stisnutih zuba. Četvr-

ti siledžija je ležao na tlu držeći se za stomak i ječeći. Poslednji je, otvorenih usta, zurio u bradatog čoveka.

Polako je pošao unazad, a onda je ubrzao korak, tako da je skoro pao sa ivionjaka. Najzad se okrenuo i potrčao koliko ga noge nose ka praznom placu, rizikujući da ga udare kola koja su nastala u tom trenutku.

Bradati čovek se okreće ka zbunjenoj grupici starih i nasmeši im se. Zavukao je ruku u džep i izvukao svežanj novčanica.

Pobrinite se za njegove povrede rekao je pružajući novac punačkoj starici i pokazujući glavom na starca na pločniku. – Za njih neka se pobrinu njihovi bogati roditelji. Ne verujem da će vam više smetati.

Onda se okrenuo i skočio u isto vreme. Starci su gledali za njim dok je izvodio neverovatan skok kojim je dospao na krov jednog parkiranoг automobila, zatim na krov automobila koji se upravo zaustavio i, najzad, na suprotni trotoar. Poslednji siledžija iz grupe je očajnički pokušavao da se uzvare uz visoku ogradu od lanaca koji je ograđivala plac. Bio je skoro na samom vrhu kada se bradati čovek našao na trotoaru ispred placa, napravio salto u vazduhu i opet skočio uvis, preko mladićeve glave i zaustavio se na druge strane ograde, čekajući siledžiju.

Pre nego što je i shvatio šta se dešava, momak je već uhvatio poslednji lanac od ograde. Pogledao je nagore i video nasmešeno lice bradatog čoveka. Ali, pre nego što je uspeo da pusti

lanac, prsti starijeg čoveka se obavile oko njegovih. Siledžija se opusti, u nadi da će ga njegov progonitelj, ispuštiti, ali stisak je bio isuviše snažan.

– Posetićeš svoje prijatelje u bolnici – obratio mu se čovek prigušenim glasom. – Reći ćeš im ovo: sledeći put kad povrede, bilo koga osim sebe same, smrti im ne gine. Stići će ih odakle bilo i to kad se najmanje nadaju. I, kada opet taknu novac koji nije njihov, ovo će im se desiti.

Bradati čovek steže siledžijino prste. Ovaj prvo oseti neopisiv bol, a onda začu krckanje kostiju svojih šaka. Video je kako mu puca koža i kako iz naprslina počinje da teče krv. Mlazevi potekoše niz njegove nadlance i počеше da se slivaju na njegovo do bola zgrčeno i oznojeno lice.

– Ovo je za uspomenu Crvenim vitezovima – reče najzad bradati čovek i olabavi stisak. Siledžija pade na pločnik, a bradati čovek skoči na tle i potrča preko praznog placa. Pošto je preskočio ogradu na suprotnom kraju, trčećim korakom je obišao sve barove u okolini dok nije našao jedan gde je bila dovoljno velika gužva. Mirno je ušao unutra, uputio se u toalet i počeo da se oslobađa stvari koje su mu pomogle u prerušavanju.

Kada je skinuo šešir i periku, ukazala se njegova kratko podšišana kosa boje peska. Potom je uklonio brkove i bradu i otkrio svoje relativno mladalačko lice. A onda, kao nekom čarolijom, njegovo držanje se promenilo. Leđa su mu se ispravila, ramena popunila dotad komotan sako, a bore

na licu su nestale kada je opustio mišiće lica.

Ispod iznošenog sakoa je imao pamučnu košulju svetloplave boje koja je bila pripijena uz njegovo lepo razvijeno telo. I pantalone su dobile drugačiji izgled. Pošto su mu u struku bile dobre, nisu se razlikovale od širokih pantalona koje su tada bile u modi. Bret Valas se zagleda u svoj lik u ogledalu, a onda smota periku, šešir, bradu i brkove u sako, stavi ga pod ruku i izađe iz toaleta.

– Gospodine – začuo je nečiji glas.

U prvom trenutku nije pomislio da se to odnosi na njega, pošto je isuviše dugo mislio o sebi kao o osobi koja ne postoji, tako da je počeo da veruje da je i drugim nevidljiv. Nije se okrenuo, već je nastavio ka izlazu.

– Gospodine – ponovo je začuo glas iza sebe.

Bret je odmah bio u stanju da odredi kome pripada taj glas. Osoba koja mu se obraćala bila je muškog roda, stara bar sedamdeset i pet godina i visoka preko metara i sedamdeset. Okrenuo se i našao oči u oči sa jednim starim gospodinom u žutoj košulji i kariranim pantalonama koje su na njemu visile kao vreća jer je bio preterano mršav. Pridržavao ih je samo iznošeni kožni kaiš.

– Molim vas, gospodine – obrati mu se čovek tonom kakvim preplašeno dete oslovljava predstavnika zakona.

– Vi ste nam pomogli, zar ne?

Starac je izgovorio poslednje dve reči kao da ga je neko primorao da to kaže. Bret je lako mogao da kaže »ne«

i ubedi čoveka da je tako. Znao je metod kojim se obezbeđuje potpuno poverenje. Čovek bi otišao, siguran da Bret nije osoba koju traži. Ali, nešto i starčevim tužnim očima i nesigurnom nastupu je sprečilo Breta da mu odgovori negativno. Nijedan čovek koji doživi tu starost ne bi trebalo da bude toliko ponizan i nesiguran.

Bret klimnu glavom.

– Da – tiho je rekao.

– Molim vas – ponovio je starac, uzimajući Breta pod ruku. – Molim vas, pođite sa mnom. Vrlo je važno.

Bret je pustio čoveka da ga povede kroz gužvu u baru ka zadnjem delu tog napajališta, ka drvenim separeima. Zaustavili su se kod poslednjeg separea u nizu gde ih je čekala oniza punačka starica. U krilu je, obema rukama, čvrsto držala svoj novčanik. Bret je u njoj prepoznao jednu od žena iz grupe starih lica koje je odbranio od uličnih siledžija.

Pogledala je Breta u oči kao da pred sobom ima nekog stranca, ali, to je bilo samo za trenutak. Skrenula je pogled sa njegovih očiju iz kojih je izbijala toplina, a onda se zadovoljno nasmešila.

– Vi ste – rekla je. – Vi ste taj čovek.

Bret rukom dade znak svom pratiocu da sedne i ovaj zauze mesto kraj žene. Bret sede nasuprot njima. Zadržao je saosećajan i radoznao izraz lica. U sebi bio je zapanjen kako ga je ta žena prepoznala.

– Kako ste me našli? – upitao ih je.

– Ljudi obično ne primećuju stvari koje viđaju svakoga dana – reče žena,

Još uvek se osmehujući. – Takođe ne vole da ih nešto podseća na njihovu smrtnost. I tako, svako ignoriše staru osobu koja ide ulicom. Ima nas na milione, ali, jedini koji nas primećuju su siledžije.

– Dajana – prekide je starac. – Skrećeš sa teme.

Bret se nasmeši kada je čuo ime stare žene. U stvari, smejaio se samom sebi. Pomislio je kako je »Dajana« neobično ime za jednu staricu. Ko zna zbog čega, verovao je da se svaka stara žena zove Breta, Agnes, Gledis ili Agata. Imena kao što su Meri, Dženifer ili Dajana kao da su pripadala samo tinejdžerkama. Bret je sada bio primoran da izbacii tu šašavu ideju iz glave i sasluša šta će mu starac reći.

– Pratili smo vas. Pretražili smo ceo kraj, svi mi, i onda sam vas ja spazio kako ulazite ovamo. Kada ste ušli u toalet, pozvao sa Dajanu telefonom. Ona je odmah došla. Međutim, kada ste izašli iz toaleta, promenjenog izgleda, ona je, ipak, bila sigurna da ste to vi. Ne znam kako joj je to pošlo za rukom.

Bret se nasmeja.

– Ne znam ni ja – rekao je kroz smeh. – Pa, Dajana, šta mogu da učinim za vas. Zbog čega vam je toliko stalo da me nađete?

Žena otvori novčanik i izvuče jednu iskrzanu fotografiju. Spustila ju je na sto i gurnula ka Bretu. Mlađi muškarac uze polaroidni snimak sa koga mu se smešila jedna izuzetno privlačna mlada žena. Na sebi je imala košulju i shorts i bilo je očigledno da je snimak

načinjen na nekoj baštenskoj roštilj-jadi.

– Moja kćerka – objasni žena. – Viktorija. Viki.

Bret pažljivo pogleda izgužvanu fotografiju. Primetio je da je crvenokosa lepotica bila vrlo mlada na toj slici, ali i da je iz nje već izbijala zrelost jedne žene. Bila je tip devojke koju bi njene vršnjakinje u srednjoj školi proglasile »uobraženom« iz jednostavnog razloga što je bila više žena nego one, mada je bilo isto tako verovatno da će propatiti zbog zavisti ili ravnodušnosti drugih samo zato što joj niko neće pružiti priliku da pokaže koliko vredi. Na neki način, devojka je isuviše dobro izgledala da bi to bilo dobro za nju.

– Nisam je videla godinama – nastavi Dajana. – Ostala je trudna i ... ovaj, njen otac i ja ... mi je nismo razumeli. Mi ... naša je krivica što je ona ... Pokušala sam ... žena nije mogla da dovrši jer se gušila od plača.

– Bilo je strašno – umeša se starac, pružajući Dajani priliku da se smiri i otera suze. – Nikako nisu mogli da joj oprostite. A opet, osećali su da su je oni oterali od kuće. A mlada, neudata majka nema baš veliki izbor šta da radi sa detetom. Osim ... osim ...

Sada je bio red na starca i odluta. Nikako nije mogao da izgovori misao do kraja, baš kao što ni Dajana nije mogla.

– U redu je – reče Bret. – Mislim da shvatam šta hoćete da kažete. Samo, kako se ja u to sve uklapam? Je li devojka u nekoj nevolji?

– Ona je u Atlantik Sitiju – odgovori

mu žena, donekle se pribrađila. U Nju Džersiju – dodala je, u slučaju da Bret ne zna gde je to. – Slala mi je novac otkako joj je otac umro, redovno, svake nedelje. Nikada nije priložila pismo uz ček; ali znam da je od nje. A poštanski žig je iz Atlantik Sitija.

– I? – morao je da kaže Bretu.

– Nikada joj nije pisala – objasni starac. – Međutim, u poslednjem kovertu je bilo i pismo. U njemu kaže...

– U njemu kaže – prekide ga Dajana – da je zadovoljna i da joj dobro ide, ali i da se u poslednje vreme na njenom radnom mestu dešavaju neke čudne stvari. Rekla je da bi trebalo negde da se skloni dok se »stvari ne srede«, kako se izrazila. To je bilo pre dve nedelje. Od tada nisam imala vesti od nje. Skoro sam se razbolela od brige. Baš sam se vraćala iz pošte kad su nas napale one bitange.

– I vi ih sredili – dobaci starac. Žena ponovo otvori novčanik.

– Evo, ovo je bilo u pošti – rekla je, pružajući Bretu jedan koverat. – Suma je ista, ali, njeno ime ne stoji u potpisu.

Bret uze ček. Uspeo je da dešifruje škarbotinu koja je stajala na mestu za potpis. Pošiljalac je bio neki »Leni Hansen«.

– Sigurno znate kakve se sve strašne stvari događaju u Atlantik Sitiju – reče Dajana. – Sve sudi je i cela policija primaju mito, svi to znamo.

– Dajana, molim te – prekide je starac, postidjen. – Molim vas, gospodine. Ja vas ne bih uznemiravao, ali Dajana je bila strašno preplašena.

– Možete li da nađete moju kćerku? – upita starica Breta. – Znam da mnogo tražim od vas, ali nemam kome drugom da se obratim. Platiću vam. Daću vam sve što imam. Želim da joj na neki način nadoknati za ono što joj je moj muž... za ono što smo joj uradili.

Bret je pažljivo slušao. Osmeh mu je polako nestajao sa lica. Spojio je devojičin izgled, potrebu za novcem, iznenadno bogatstvo i ime čoveka koji je poslao ček i sve ga je to upućivalo na jedno: prostituciju. A taj posao u Atlantik Sitiju nije bio posao obične uličarke. Breta je stvarno potresla molba stare žene.

Starica je bila zbunjena, nesigurna, gotovo bespomoćna. Policija joj ne bi pomogla. Njena kćerka nije spadala u kategoriju »nestalih lica«. Čak ni sa onim što joj je kćerka slala, starica ne bi dugo mogla da plaća privatnog detektiva. Ipak, obuzeo je neki neodređeni strah. Imala je šesto čulo svake majke koje je brinulo za sigurnost njenog deteta i Bretu je bilo jasno da je sada izluđuju neke crne slutnje.

Uzeo je njene krhke, drhtave ruke u svoje.

– Novac neće biti potreban – rekao joj je. – Videću šta mogu da učinim.

Ženino lice se ozari od nove nade i zahvalnosti.

– Ali, samo pod jednim uslovom – dodade Bret, a ženino se lice odjednom snuđi.

– Kojim? – bojažljivo je upitala.

– Recite mi kako ste otkrili da sam vas ja branio.

Starica se nasmeja.

– Kada čovek dospe u moje godine, on vidi stvari koje mnogi drugi ne primećuju. Možete da promenite odeću, da pustite kosu da vam izraste ili da je skratite, možete da »porastete« pomoću specijalnih cipela, da nosite kontaktna sočiva, čak i da se podvrgnete plastičnoj operaciji. Ali, ono što zaboravite da promenite su vaše uši. U stvari, uši ne možete da promenite. Svako je uvo isto toliko jedinstveno kao i otisci prstiju. Zapamtite to, mlađicu.

Bilo je kasno popodne kada se ponovo našao na ulicama San Franciska. Od ranog jutra je pratio tragove grupe starijih građana. Znao je da im penzije stižu tog popodneva, tako da je znao da će ih Crveni vitezovi čekati negde između pošte i banke da bi im ukrali novac i kaznili jednog od njih što ih je prijavio policiji.

Bret je znao šta se dešava u tom kraju pošto je pročitao tu prijavu sa mikrofilma sa tekućom policijskom dokumentacijom. Bret je čitao i novine i lokalne časopise, gde se ponekad pisalo o borbama između penzionera i uličnih bandi. A prisluškivao je i razgovore između radio-aparata i policijski radio.

Čim je video o čemu se radi, Bret je počeo da smišlja način kako da se približi grupi a da niko, pa čak ni Crveni vitezovi, ne primeti da on tu ne pripada. Crveni vitezovi su imali priliku da ga dobro zagledaju pre nego što je došlo do obračuna, ali ninađa je pozna-

vao tehniku koja mu je omogućavala da se ne razlikuje od svoje okoline.

Bret stiže do ugla ulice Market i avenije Van Nes i zagleda se u veličanstvenu arhitekturu Gradskog centra. Pogledom je obuhvatio kupolu Gradske većnice, klasičnu lepotu zgrade opere i staru centralnu biblioteku, dok je razmišljao o veštini pomoću koje je mogao da se stopi sa okolinom i, neopažen, kazni zločince.

Crvene vitezove su pobedile tri osnovne stvari i pre nego što je Bret stupio u akciju. »Čikairi-no-džutsu«, veština infiltracije pomoću koje se pridružilo grupi penzionera a da to niko nije primetio, »Kudži-kiri«, veština skretanja pažnje pomoću koje je naterao siledžije da usredsrede svoju pažnju na jednu stvar, a ne na ono što bi trebalo, i, najzad, »Saimindžutsu«, izvanredno efikasna veština sugestije i imaginacije. Sve tri veštine su se stopile u jednu kako bi pobedile bandu i pre prvog udarca. A to su bile samo tri veštine od desetina koje je Bret naučio od orijentalnih majstora »nindžutsua«, veštine potaje.

Bret baci pogled na jesenje nebo iznad San Franciska i proveri svoj biološki sat. Bilo je već prošlo pola osam i poslednji čas u njegovom dodžou je bio u toku. Bret promeni pravac i uputi se ka školi borilačkih veština, koju je sam oformio. Našao se ispred dodžoa »Don« pre nego što je izbilo devet sati.

Služeći se svojim sposobnostima, Bret uđe neopažen i stade na ulazu u vežbalište gde je Džef završavao po-

slednji čas toga dana. Iako je Bret stajao na tom mestu čitavih osam minuta, pred samim Džefom, dok se njegov lik odražavao u ogledalu, naočigled polaznika tečaja, niko ga od njih nije primetio.

Već mesecima ga je Džef zapitki-vao kako je tako nešto moguće. A bilo je i slučajeva kada je Bret mogao da se učini potpuno nevidljivim. Jednom je Džef bio prisutan kada je neki čovek gledao direktno u Breta sa razdaljine od svega nekoliko koraka i nije ga video.

– To nije jednostavno – najzad mu je odgovorio Bret. – Međutim, suština tog umeća se može predstaviti na malo prostiji način. U stvari, to je sažeti opis celokupne veštine ninđutsu.

– Da li si ikada ispustio penkalo, dok si nešto pisao, i pogledao dole gde si pretpostavljao da je palo, a onda video da ga tamo nema? I da li si uzalud tražio to isto pero nekoliko minuta? Najzad, iznerviran, uzeo bi drugo penkalo i tek onda primetio kako je staro bilo sve vreme na istom mestu, pravo ispred tebe. Penkalo je za tebe, zbog mentalnih trikova koje izvode anticipacija, imaginacija i sugestija, bilo potpuno nevidljivo. Kada ja izvodim takve trikove, onda sam ja to penkalo. Pomoću svojih sposobnosti, postavljam se na mesto gde ti ne očekuješ da mogu da budem. Znači, za tebe, ja ne postojim.

Ma koliko je tako nešto bilo teško objasniti, bilo je još teže savladati tu veštinu. Otkada se vratio sa Istoka, po završetku više obuke, Bret je oz-

biljno podučavao Džefa i onom drugom aspektu borilačkih veština kako bi mladić mogao da postane »đenin«, ili izvršilac, Bretovom »đoninu«, ili učitelju.

I tako je sada Bret posmatrao mladog Arčera, smeđe kose i grubog trouglastog lica kako podučava svoje đake osnovama karatea.

– Poslednje, a i najvažnije što treba zapamtiti u vezi sa karateom – govorio im je Arčer – ili džudoom, ili aikidom, ili bilo kojom od borilačkih veština, je potreba da se u njima vidi nešto više od mogućnosti da se glavom razbijaju table leda.

Njegovi se učenici zakikotaše na te reči.

– To je način života – nastavio je Arčer. – To je priznavanje da postoji i nešto više od kože, mišića, kostiju i krvi. Da u nama postoji sila koju možemo zauzdati samo ako smo potpuno svesni nje. A ta spoznaja predstavlja nešto više od uvežbane fizičke tehnike. Ona znači bogat duh, bogatu dušu.

– Duh je ključ, ono što kontroliše telo. Ako vam je duh bolestan, ako u njemu postoji neka bolest, onda se nemojte nadati da ćete ovladati i jednom od ovih veština. Ništa što budete pokušali u životu neće vam poći za rukom – reče Džef i začuta za trenutak kako bi njegovi učenici shvatili šta je hteo da kaže. – A sada, idite kući, imao sam naporan dan.

Grupa se polako smanjivala. Uzeli su tekstove o istoriji i umetnosti Istoka, koje je Džef insistirao da čitaju kao

dodatak vežbama u školi, i rasturili se u grupicama od dvoje, troje ili i više njih. Svaki od polaznika otkrio je da ima nešto zajedničko sa svima ostalima i Džef je uvek bio zadovoljan zbog toga. Način na koji ih je podučavao brzo je eliminisao one koji su bili zainteresovani samo za razbijanje cigala zubima.

Tek kada je i poslednji učenik izašao, Bret je progovorio.

– Sada je na tebe red da učiš, učitelju.

Džef se naglo okrete, iznenađen. Kada je video Breta, odahnuo je, naslonio se na zidno ogledalo i uhvatio za srce, glumeći šok.

– Kako to radiš? – zacvileo je u šali.

– Saznaćeš – odgovori mu Bret i baci pogled na svoju ruku, kao da gleda na sat – za, otprilike, deset godina.

Džef uze peškir sa drvene stolice na sklapanje i obrisa njime svoje oznojeno čelo. Na sebi je imao crnu majicu bez rukava i pantalone za kung-fu. Bio je bos.

– Kako je bilo danas? – upitao je Breta.

– Mnogo lakše nego prošlog puta – reče Bret sa olakšanjem, prisitivši se kako su se upoznali on i Džef.

– Nadam se da je tako – odvrati Džef i zabrinuto pogleda Breta. – To kao da nikada ne prestaje, zar ne?

Bret mu ne odgovori, već ćutke uđe u salu.

– Hoću da kažem – nastavi Džef – ako se ne radi o bandi koja je ubila moju baku, onda su tu Crveni vitezovi. Ako nisu oni, na scenu stupa neka

druga banda. I tako unedogled, sve dok postoje stari ljudi i ološ koji se dosađuje...

Džef ne dovrši rečenicu pošto je Bret stao ispred njega. Mladi čovek sleže ramenima i reče:

– Zato smo mi tu, zar ne? Hajde da se zagrejemo za večerašnje vežbe.

Bretov pojam »zagrevanja« bi svakom drugom više štetio nego koristio. Njih dvojica napustiše glavnu salu i pođoše ka zaključanim i zamađaljenim vratima koja su vodila u jednu salu u podrumu opremljenu svim rekvizitima za borilačke veštine, kao i super modernom laboratorijom. Kada se Bret vratio iz Japana i dao da se te podrumске prostorije uredi i opreme prema njegovim specifikacijama, Džef ih je nazvao »Betmenova pećina«, aludirajući na tajni štab poznatog junaka stripova, Betmena.

Bret je morao da se složi sa Arčevim nazivom, pogotovu što su Bretu te prostorije isto tako dobro služile kao i Betmenu njegova »pećina«. Na tom je tihom mestu Bret vežbao svim klasičnim oružjem ratnika ninda: mačevima, lukom i strelom, bodežima i noževima, »bisentom« ili kopljem, »tonikima« ili šiljcima za bacanje, »šakenima« ili »šurikenima« – višekrakim zvezdama za bacanje, »kusari-gamom« – lancem dugim skoro metar sa tegom na jednom i sekiricom na drugom kraju, kao i sa »kjetetsu-šogeom« – elastičnim užetom sa tegom na jednom i dvoseklom oštricom na drugom kraju.

Bret je toliko vežbao svim tim oruž-

jem da je svakim mogao, kako se to kaže, da obrije senku koju čovek baca u pet sati popodne. Međutim, u poslednje vreme je radio na usavršavanju veštine pomoću koje predmeti u svakodnevnoj upotrebi mogu postati smrtonosni. Bivalo mu je sve teže da sa sobom nosi oružje ratnika ninda kada ide u akciju. Retko kada je mogao da se potpuno opremi svojim arsenalom. Poslednji put se to desilo na »Planini straha« u Virdžiniji i, od tada, nijednom više. Zlo koje se moglo ispraviti obično se moglo naći u glavnim urbanim centrima, gde bi se predstavnici zakona mrštili kada bi naišli na prestupnike odrubljenih glava ili gomile raskomadanih kriminalaca.

I tako je Bret radio na uvežbavanju veštine ubijanja svakodnevnim predmetima: penkalima, olovkama, novinama, slamkama, novčićima, kockicama leda, sijalicama, iglama, štelicama, ekserima, makazama, odvijačima, viljuškama, kašikama, metlama, pepeljarama i gotovo svim predmetima koji bi mu se našli pri ruci, uključujući i najsmrtonosnije oružje od svih: njegove šake i stopala. Bret je u svakodnevnim vežbama nastojao da od njih stvori što je moguće preciznije alatke za ubijanje.

Večeras je Džef postavio šesnaest sveća u nizu i šest punih i zatvorenih boca piva dok je Bret meditirao. Onda je majstor ninda ustao i prišao grupi od osam sveća. Sveće su bile dugačke i debele, što mu je samo otežavalo posao. Ne napravivši ni najmanji šum, Bret zamahnu rukom u luku, jedva do-

dirujući vrhove plamenova, ali stvarajući trenutni vakum, tako da su se svih osam sveća odjednom ugasile.

Né izgovorivši ni reč, Bret pristupi drugoj grupi od osam sveća. Nonšalantno je savio šaku u pesnicu u visini pojasa. Onda se okrenuo u stranu, isturio i povukao ruku gotovo istovremeno i tako ugasio i preostalih osam sveća. Nije početni udarac ugasio te sveće, već brzina kojom je povukao ruku. Ta je brzina, kao i u prvom slučaju, stvorila vakum koji je, opet, ugasio plamen. Bret je to uradio, brzo i tiho.

– Ponovo ih upali i postavi na metar i po od zida – reče Bret Džefu.

Dok je Džef izvršavao Bretovu naredbu, majstor ninda priđe pivskim bocama koje su stajale na jednom stolu, pola metra udaljene jedna od druge. Tri su boce bile na jednoj ivici stola, a tri na drugoj. Bret je čitav sekund stajao nepomično ispred prve boce. Onda je zamahnuo dlanom takvom brzinom kao da je bilo u pitanju oslobađanje neke opruge. Kratak, škripav zvuk za trenutak ispuni salu. Arčer podiže pogled sa sveća i vide da je pivska boca presečena na pola. Ne razbijena ili polomljena, već presečena na dva dela Bretovim zaslepljujućim udarcem.

Arčer samo što nije izustio neku reč divljenja zbog Bretovog podviga kad je shvatio da je ovaj još uvek u dubokom transu pomoću kojeg je uspevao da se koncentriše dovoljno da bi izveo nešto tako. Međutim, on je postigao takav nivo koncentracije da

je mogao i da govori, a da je ne naruši.

– Svojim sam očima video kako Šihan Tori otvara bocu sa metalnim poklopcem bez ikakvog udarca – reče Valas, prilazeći drugoj boci. Istim potezom je i nju presekao na pola. Gornji deo boce, zajedno sa tečnošću, pade na sto i pivo počeo da kaplje na pod. – Jednostavno je uhvatio bocu obema rukama i tako je držao.

Bret preseče i treću bocu, ovog puta levom rukom. Boca se raspolovi, a ivice obeju polovina su bile ravne i glatke.

– Na prvi pogled je izgledalo kao da ne ulaže nikakav napor – nastavi Bret, obilazeći oko stola i prilazeći četvrtoj boci. – Međutim, odmah sam shvatio koliko je bila duboka njegova koncentracija – reče ninda, presekavši i četvrtu bocu.

– Nekoliko trenutaka kasnije, poklopac je odleteo u vazduh.

Bret zauze poziciju između preostale dve boce. Svaka je od presečenih boca ostala na svom mestu, baš tamo gde ih je Džef postavio. Bretovi udarci su bili toliko brzi da je staklo bilo presečeno, a da se nije ni pomerilo.

– Tori je onda nonšalantno prosuo pice, baš kao da se ništa nije dogodilo. Ipak, ja sam mogao da vidim koliko ga je to iscrplo.

Bret se okrete prvo ulevo, pa onda udesno, ali takvom brzinom da je to bilo teško registrovati golim okom. Bocu na desnoj strani je presekao levom rukom, a desnom onu na levoj strani. Boca na desnoj strani se prepolovila, baš kao i sve prethodne. Me-

đutim, boca na levoj strani se pomerila nekoliko milimetara od mesta gde je stajala. Bret tiho opsova.

– Nije savršeno – rekao je.

Džef Arčer pogleda šake majstora ninde. Ni na jednoj, ni na drugoj nije bilo ni najmanje ogrebotine. Upravo je postavio sveće i ponovo ih upalio, a onda prišao svom »Senseiu«.

– Ne mogu da shvatim kako sve to možeš da izvedeš bez ijednog »kiaia« – zadržljivo je rekao.

»Kiaia« je bio uzvik kojim se »ki« koncentrisao u jedan jedini udarac. To je, u stvari, bio uzvik »hi-ja« kojim su producenti primoravali glumce da izvikuju kada bi zadavali neki od karate udaraca ili životinjski krik koji je proizvedio Brus Li kada bi se borio.

– Sve se svodi na praktične razloge – odgovori mu Bret, s lakoćom skočivši na ivicu stola na kom su stajale pivske boce. – Ninda ne jede niti pije mnogo, pošto ne sme sebi da dozvoli da mu »prigusti« u nezgodnom trenutku. Isto tako, ako hoću da uhvatim neprijatelja nespremno, ne mogu sebi da dozvolim da mu se najavljujem krikom.

Bret je stajao ivicama svojih stopala na ivici stola. Džef se zatetura unatraške, zinući u čudu. Bret nije samo stajao uspravno celom svojom težinom na ivicama stopala, već je stopala postavio paralelno sa ivicom stola, a onda stao tako kao da celokupna njegova težina još uvek počiva na njegovim tabanima. Drugim rečima, on je bio nagnut nad podom pod uglom od nekih četrdeset i pet stepeni.

Džef je video nešto slično, ali izvedeno zbog komičnog efekta, u filmu »Čarobnjak iz Oza«. Limeni Drvoseča bi počeo da se nagnje prvo na jednu pa onda na drugu stranu kao da će svakog trenutka pasti, ali svaki put kada bi Doroti ili Strašilo pritrčali da ga pridržavaju da ne padne, on bi se uspravljao i nagnjao na suprotnu stranu. Samo, to je bilo izvedeno pomoću žice koja je pridržavala Limenog Drvoseču. Bret je tako stajao bez ikakve žice. Onda se uspravio, gotovo na volšeban način i ponovo stao na vrh stola.

– Mnogo brže sam naučio da balansiram nego da se uspravim – reče Bret i skoči na pod.

Pre nego što je Arčer mogao da mu odgovori, Bret potrča što je brže mogao ka suprotnom zidu. Dok je Džef posmatrao, Ninda je stigao do zida i nastavio da trči maksimalnom brzinom. Međutim, sada je trčao uza zid. Negde na pola puta između poda i tavanice, Bret se zaustavio i ostao da stoji. Jedan delić sekunde, dok je stajao na zidu, njegovo telo je bilo paralelno s podom.

I, u roku od jedne sekunde, njegovo telo se izvi i prolete iznad sveća. Brzina kojom je to izvedeno je opet stvorila vakum i sve su se sveće pogasile. Najzad je doskočio na tle.

Arčer nije mogao ni reći da izusti od iznenađenja. Najzad je uspeo da promuka:

– Kako... Da li ću ja ikada...?

– Dovoljno je da se takmičiš sam sa sobom – posavetova ga Bret. – Nikada nemoj da se takmičiš sa mnom.

Godinama mi je to bila najveća pogreška. Uvek sam hteo da pobedim moje instruktore. Uvek sam želeo da budem na njihovom nivou. Nisam shvatio da, u stvari, treba da izvučem najbolje iz sebe, ne iz njih. Tako je to i u svemu drugom. Nemoj da se takmičiš. Ponestaće ti volje. Budi samo odlučan.

Arčer je začuđeno zurio u Breta nekoliko trenutaka, a onda je rekao:

– Lako je tebi da pričaš. Nisam se ja popeo uz onaj prokleti zid, već ti!

Bret se nasmeja.

– Hajdemo da nešto pojedemo – reče najzad.

Restoran »Ria Don« se nalazio u japanskoj četvrti, poznatoj i kao »Japgrad« ili »J-grad«. Ali, ova dva poslednja naziva su bila isto što i Frisko, kako su neki zvali grad kraj Zaliva. Niko vam nije branio da ga tako zovete, ali vam je pretila opasnost da dobijete po nosu ako bi vas čuo neki od njegovih stanovnika. Restoran je bio na samoj granici tog dela grada, daleko od glavne koncentracije orijentalnih restorana.

»Ria Don« nije bio restoran u klasičnom smislu te reči, gde je čovek dolazio tek da bi nešto pojeo, niti ekskluzivno mesto za mali broj odabranih gostiju. Mesto je bilo namešteno sa ukusom, zidovi obloženi drvetom, ali je njegova glavna atrakcija bila izvršna kuhinja. Ria i Hama, dvoje glavnih kuvara, vodili su računa o autentičnosti specijaliteta, ali nisu smatrali da su stari recepti uklesani u kamen i da

zasvagda treba da ostanu neizmenjeni. Znojili su se nad štednjacima i služili najbolju hranu koju su mogli da pripreme.

Bret i Džef su sedeli za jednim stolom na spratu, koji je bio tako vešto postavljen da su oni mogli da vide svakoga, ali njih niko. Usko stepenište na bočnom zidu povezivalo je taj deo restorana sa glavnim salom, dok je mali lift predstavljao vezu sa kuhinjom. Bret je sa zadovoljstvom jeo skampe, čitao večernje novine i razgovarao sa Džefom dok su gosti dolazili i odlazili.

– Stvar je u usavršavanju karaktera – ozbiljno reče Bret, načas zaboravljajući i novine i hranu.

Razmišljao je o onih četrdesetak minuta koji su protekli od kraja njegovog prvog života i početka drugog. U početku je verovao da je mogao da učini nešto kako bi sprečio smrt svoje porodice i ta ga je misao mučila. Čak i posle drugog dela obuke, onog koji je bio nešto više od prostog usavršavanja borilačke sposobnosti, nije u potpunosti mogao da zaboravi svoju tragediju. Međutim, sada je već filozofski gledao na to.

Čovek ne može da kontroliše spoljne događaje – nastavio je Bret. – Ne možeš biti svuda u isto vreme. Stoga moraš da kontrolišeš ono što ti odigrava u tebi samom pomoću potpune samokontrole. A to podrazumeva potpunu samospoznaju. Kroz tebe, događaji mogu donekle da se kontrolišu. Ali, samo do izvesne granice. Posle toga, treba da budeš spre-

man na sve. Prilagođavanje je obavezno i mora da bude stalno.

– To je lakše reći nego uraditi – reče Džef. – Da bi se prilagodio, treba da poznaješ stotine stilova u karateu i isto toliko u aikidou, džudou, taekvondou i sličnim stilovima u borilačkim veštinama. Treba da naučiš svih tri stotine i šezdeset tačaka na kojima se vrši pritisak. Treba. . .

– Treba da znaš sve – mirno dovrši Bret. – Život je ono od čega se sastoji sam život. Treba da znaš sve o životu pre nego što ćeš ga uništiti.

Arčer je ćutke svario tu informaciju. Bret je, preko novina, posmatrao tog dvadesetpetogodišnjaka. Valas je pretpostavljao da je Džef već uspeo da shvati koliko je majstor nindža ozbiljan. Arčer je bio jedan od troje ljudi koji su znali ko je Bret i šta sve može da uradi, ali je bio jedini koga je Bret spremao za nindžu. Cena neuspeha u »nindža-dou«¹ bila je smrt.

Drugo dvoje ljudi koji su znali Bretova pravi identitet u tom trenutku se pojavio na vratima i pridružio Breto i Džefu za stolom. Prva osoba od dvoje novopridošlih je bila Ria Tagaši, zanosna orijentalna lepotica od dvadeset i sedam godina. Njeno lice je podsećalo na lice nevinog i nežnog anđela. Imala je dugu, sjajnu, crnu kosu po kojoj su Japanke čuvene. Oči su joj bile duboke i imale oblik badema. Usne su joj bile prirodno rumene i pune. Telo joj je više podsećalo na telo zapadnjačkih žena, pošto je imala punije grudi od svojih sunarodnjakinja i više razvijenu muskulaturu.

Na sebi je imala odeću koju je nosila u restoranu i koja se sastojala od jarko crvene i crne haljine na preklop. Njena preplanula, glatka koža bila je prekrivena finim slojem znoja. Jednu je ruku spustila Bretu iza vrata, a drugu Džefu na rame. Bret zabaci glavu kako bi dočekaao njen poljubac. Hama je ušao upravo kada su se ljubili.

Hama je, svojom građom, podsećao na metak. Bio je potpuno bez kose. Zavisno od raspoloženja, Hama je izgledao čas kao srećni mali Konfučije ili Buda, čas kao onaj orijentalac iz filma »Goldfinger« o Džemsu Bondu. Kao i obično, na sebi je imao majicu i karate pantalone i papuče od slame.

– Zar je već jedanaest sati? – upita Džef kada se kuvar umorno sruči u stolicu, misleći na vreme kada se restoran zatvarao.

– Još jedan dan, još jedan milion sušija – odvrati Hama umorno. – Vreme baš brzo leti kad imaš von ton.

– Kako je bilo danas? – upita Ria Breta.

– Crveni vitezovi će ubuduće biti mnogo ljubazniji prema starijim ljudima – proročki odgovori Bret.

– Znači, nije bilo problema – naveljivala je Ria, pokazujući svoju očiglednu zainteresovanost za Bretovu dobrobit.

– Pa, veliki beli lovčice – umeša se Hama, naslanjajući se na sto – šta sada?

– Pa, kad već insistiraš – odvrati Bret i takođe se naže napred – šta znaš o kockanju?

– Mogao bih da zaigram i sa naj-

boljima u profesiji – odgovori mu Hama. – Jesi li za neku partiju u kineskoj četvrti?

– Mislio sam na nešto krupnije od toga – reče Bret.

– Pa, nema ništa krupnije od toga – tiho ubaci Hama.

– Mislio sam na Atlantik Siti – brzo reče Bret. – Kucnuo je čas za novi sastanak na vrhu. Sutra ujutro hoću da čujem šta se dešava u Atlantik Sijiju. Džefe, ti ćeš da ispitaš okolinu. Hama, ti kao i obično. Podzemnu aktivnost i naoružanje.

Pošto je podelio zadatke svojim saradnicima, Bret se okrete svojoj vernoj pratilji. Ona mu uzvratila pogledom punim ljubavi.

– Ria – obrati joj se – hajdemo na spavanje.

Kada se probudila, Bret je već radio za kompjuterom.

Njegov stan, iznad restorana »Ria Don«, bio je tako prostran da se uvek osećala sićušnom i beznačajnom. Na istočnoj strani prostorije bila je velika i dobro opremljena kuhinja, kupatilo i deo za spavanje. Ria je bila u velikom francuskom krevetu; sa njene desne strane bila je prostirka za spavanje, a sa leve, vodeni krevet. Bret je mogao da spava bilo gde i bilo kada, ali kada je mogao da spava redovno, voleo je promenu.

U zapadnom delu prostorije bila je trpezarija, garderoba i, najzad, odeljak koji je zauzimao najviše mesta, odeljak za rad i zabavu. Ogromni, pažljivo programirani Nipon Dženeral (NEC),

kompjuter, je bio uključen i već je izbacivao gomilu informacija, gotovo bešumno. Bret je pomoću tog kompjutera uspeo da se domogne policijske dokumentacije i sazna za Crvene vitezove. Kada ga je instalirao, ninda je proveo mesec ispitujući mašineriju, a onda još isto toliko vremena postavljajući je tako da je kompjuter mogao da »pozajmljuje« informacije od bilo kog drugog kompjutera u zemlji.

Na polici, levo od glavne kompjuterske konzole, bila je radio-stanica koja je hvatala, između ostalih, i talasnu dužinu koju je koristila policija.

Bret je sedeo ispred velikog televizijskog ekrana. Na sebi je imao sive pantalone i svetloplavu košulju. Lice mu je imalo plavičasto zelenu boju zbog osvetljenog ekrana. Osetivši da je budna, Bret se okrete i pogleda Riu, koja se, u međuvremenu, podigla i naslonila na uzglavlje kreveta. Bila je obučena u crnu satensku spavaćicu koja je još više isticala njenu zgodnu figuru. Bret nije mogao da odoli, a da joj se ne nasmeši.

Ria mu je uzvratila osmeh, iskreno polaskana time što mu je skrenula pažnju s njegovog napornog zadatka. Podaci koje je prikupio bi, možda, kasnije mogli da mu spasu život, tako da je ovaj njegov gest bio zaista dokaz njegovog divljenja. Ria polako ustade i protegli svoje duge udove. Uživala je u ranim sunčevim zracima koji su dopirali do nje kroz ogromne prozore.

Ria laganim, prirodno gracioznim korakom pođe ka kupatilu. U toj prostoriji, ograđenoj neprozirnim pleksig-

lasom bež boje, nalazila se obična kada, tuš, toplo kupatilo i sauna. Smaknuvši spavaćicu, Ria se brzo istušira i obuče kimono. Kada je izašla iz kupatila, Hama i Džef su već bili došli i seli za sto. Ria se uputi pravo u kuhinju, a Bret se odvoji od kompjuterske konzole i sede za sto.

– Džefe? – obrati se Bret svom mlađem drugaru, nestrpljiv da sastanak što pre počne.

– Atlantik Siti je podignut na Abeskon Biču, ostrvu širine jedne milje i dužine oko deset milja. Do njega se može stići putem broj 87, preko Bulevara Bakararak, zatim, putem broj 40-322, ili auto-putem za Atlantik Siti. Auto-put i Avenija Albani su veštačke granice aerodroma Bejder Fild. Autobusi za aerodrom polaze iz avenija Arkanzas i Atlantik.

»Šetaliste« je dugo nekih sedam milja i široko dvadesetak metara. Plaža je široka oko sto trideset i pet metara za vreme plime.

– Znači da je razdaljina između kazina i vode nekih stopedeset i kusur metara – računao je Bret dok je Ria stavljala na sto voćne sokove za njega i Džefa i »Bladi Meri« za Hamu. Ria to nije smatrala »ženskim poslom«, a nisu ni ostali. Jednostavno, oni su izvršili Bretova naređenja, a neko je trebalo da donese piće. Da je ona imala poslovni razgovor sa Bretom, niko od prisutnih ni za trenutak ne bi pomislio da je sluga ako treba da pripremi piće.

Pošto je stavila čašu sa pićem ispred debelog kuvara, ovaj joj zahvali i reče:

– U redu, hajde da čujemo ono najvažnije.

Džef se nasmeši i odmah pređe na stvar.

– Duž »Šetališta« ima nekih petnaestak glavnih hotela-kazina, mada ima i nedovršenih. Ipak, svi se nalaze duž »Šetališta«, između avenija Virdžinija i Albani, na potezu od nekih tri milje. Glavna koncentracija je između avenija Njujork i Arkanzas, između kojih je oko pola milja razdaljine. Svi se nalaze između pristaništa Milion dolara i Centralnog pristaništa. Pored ta dva pristaništa, postoje i pristaništa Ventnor u Ventnor Sitiju, pristanište Stiplčez, Čelično pristanište i Baštensko pristanište blizu kraja Kanala Abeskon.

– Ventnor? – uzviknu Hama. – Avenija Njujork? Do đavola, pa to me podseća na »Monopol«.

– Tako je – spremno odvrati Džef. – Plan »Monopola« je baziran na ulicama i planu Atlantik Sitija. Zastupljene su sve avenije: Atlantik, Mediteran, Illinois, čak i Marvin Gardens. Voda je svuda unaokolo, Atlantik sa jedne strane i čitav sistem zaliva sa ostalih strana. Na istoku, rukavac Abeskon, na severu zaliv Klem, na zapadu, Mali zaliv, zaliv Dak i Njufaund, na jugu, zaliv Lejks i Veliko ostrvo.

– Okej – reče Bret. – Sada znamo gde smo. Hama, šta se тамо dešava?

– O, obične stvari – odvrati Hama. Tu su zastupljeni svi poroci kojima je čovek sklon. Naravno, Mafija drži sve konce u rukama, prikrivena iza veoma unosnih ali i potpuno legalnih poslova.

Međutim, od kada je Frenk Kostelo umro, stvari su postale pomalo čudne.

– Čudne? – ponovi Ria za njim. – Kako to?

– Prema svim spoljašnjim znacima, stvari su bolje kontrolisane i organizacija nikada nije bila tako dobra kao sada. Ispada da su legalni poslovi isplativiji nego stara, oprobana korupcija. A i problema tu ima manje.

– Ali, vuk dlaku menja. . . – zausti Džef.

– I leopard ne može da promeni svoje pege, znam sve to – nasmejavši se reče Hama. – Džo Kolumbo i Ludi Džo Galo su nastradali i, odjednom, nema više »kapo di kapo re« – gazde nad gazdama. Inače, cela je dalja struktura ostala gotovo ista. Tu zajedno žive jevrejske i italijanske porodice. Tu su i regionalne vođe, sve bahatije što vreme više odmiče i više novca pristiže i, najzad, plaćena pomoć koja se dovodi sa strane.

– Plaćena pomoć je predstavljala prvi problem. Posle uspeha filma »Kum«, jedan dečko je hteo da postane policajac, jedan vatrogasac, a onda i dečko koji je hteo da postane plaćeni ubica. Zahvaljujući programima vesti na televiziji, poruka da se »zločin isplati« bivala je sve glasnija. Najzad, svima je postalo jasno da većina zločina koje počinji Mafija prolaze nekažnjeno. Za jednog mladog, preduzimljivog sociopatu to je izgledalo kao idealan posao.

– Ubice svih rasa i vera su donekle zamutile vodu. Onda, tu su i frakcije

izvan Mafije koje traže svoj udeo, zahvaljujući pokretu za jednaka prava. Crnci, Portorikanci, Irci, čak i Orijentalci počinju da se šire.

– Čim su doneta pravila, Majami i Las Vegas su postali otvorena teritorija za sve koji su hteli da se dobro provedu, a nasilje bilo kakve vrste je odmah kažnjavano uklanjanjem vinovnika, zauvek. Onda su otišli svi veliki »bosovi«, kocka je legalizovana u Nju Džersiju i, odjednom, svi su se tu stekli, teskobno češući leđa jedni drugima.

– Zvuči kao tempirana bomba – primeti Džef.

– Ugašena pre nego što joj je fitilj i potpaljen – ispravi ga Hama. – Momci sa belim šeširima su bili svesni opasnosti koja bi nastala ako bi za Atlantik Siti počelo da se misli da je Mafijin grad. Turisti ne bi ni dolazili. I tako je kockanje raščišćeno i postavljena najstroža pravila. Na najmanji šapat da tza nekog kazina ili hotela stoji Mafija, citava bi struktura, telesno, bila premeštena dublje u zemlju.

Uostalom – umeša se Ria – kocka je legalizovana. Šta bi, osim droge, Mafija mogla da kontroliše?

Dodajmo i posteljno rublje i cigarete – reče Hama. – Recimo, sve ono što je neophodno za dobro vođenje jednog hotela. Samo količina tih stvari za sedamnaest kazina omogućila bi jednoj porodici da se valja u lovi dugo vremena.

Petnaest – sada Džef ispravi Hamu. – Petnaest kazina-hotela.

Tu je i prostitucija – dodade Bret

na kraju i ustade od stola. – I to je veliko, unosno tržište.

– U to nema sumnje – reče Hama, gledajući Breta dok je prilazio kompjuterskoj konzoli. – Dovode se samo najtalentovanije i najzgodnije cure. Naravno, ima i samostalnih preduzetnika koji pokušavaju da otvore radnje u manjim ulicama, ali takvima se brzo pokaže da su napravili grešku.

Bret pritisnu dugme i ekran se odmah osvetli, prikazujući isečak iz novina. Naslov je glasio »TROJE NAĐENO MRTVO«, a tekst je dalje govorio kako su dve zgodne mlade žene i jedan dobro obučeni čovek nađeni u jednom kombiju, vezani i sa po metkom u potiljku, u okolini Ventnor Hajtsa.

– Svakom po jedan metak – primeti Bret. – U potiljak. Mafija je pre mogla da ostavi posetnicu. Jesi li na to mislio kada si govorio o pravljenju grešaka, Hama?

– Ni slučajno – odvrati kuvar. – Ovaj je potez isuviše upadljiv. Radi se, kako ti reče, upravo o posetnici. Upozorenju nekom da se čisti ili primiri.

– Izgleda kao da se sprema mafijaški rat – zaključio Džef.

– To je vrlo moguće – složi se Hama. – Kada neko počne da se gura na tuđu teritoriju ili čak samo i pomisli da se ugura tamo, počinje igra mačke i miša, pretnji i dvostrukih pretnji. Sve je to veoma civilizovano dok ne počnu da lete meci.

– Već su počeli – reče Bret. – Uočljivi su svi znaci, a leševi se već gomilaju. Policija i štampa ne udaraju, na-

ravno, na sva zvona o tome da ne bi izazvali paniku u zemlji i naveli turiste da prestanu da dolaze u grad, ali, siguran sam, ovo nije prvi slučaj obračuna.

– I, šta nameravaš da učiniš? – ozbiljno upita Ria. – Da odeš i očistiš grad kao da si Hemfri Bogart ili Gari Kuper?

Bret se zavalj u stolicu i nasmeši. Ria je sada izigravala đavolovog advokata, kao što je uvek činila. Postavljala mu je pitanja sve dok se ne bi uverila da je on siguran šta radi i zašto to radi.

– Treba da nađem jednu ženu – rekao joj je. – Jednu ženu koja je, možda, u mnogo većoj nevolji nego što i pomišlja. Hoću da je nađem pre nego što izbije mafijaški rat.

– Je li neku prostitutku? – upita Džef, kao da čita Bretove misli.

Bret klimnu glavom.

– Jednu nevinu devojkicu koju su roditelji izbacili iz kuće zato što je bila trudna. Ne znam šta se desilo sa detetom, ali je majka u Atlantik Sitiju gde prodaje svoju dušu za svežanj novčanica. Hama, šta ona, a i ja, možemo da očekujemo tamo?

– Dve glavne porodice su u sukobu – obavesti ih kuvar. – To su porodice Erou i Testi. Erou hoće sve, a Testi hoće da zadrži ono što je njegovo. Ako mu se Erou nađe na putu, spreman je da ga pregazi. Ali, zašto te to sve zanima? Pusti ih da se međusobno biju.

– Zašto? Učitelj Jamaguči mi je jednom rekao da zlo ne mora da se vidi

– reče Bret. – Ono postoji, ne vidi se, već se zna. Sam si rekao, Hama, da deca žele da postanu plaćene ubice kad porastu zato što se »zločin isplati«. I, to nije sve. Najgore je što ljudi prihvataju organizovan kriminal kao nužno zlo, kao deo svakodnevice. Međutim; majci te devojkice je stalo da ispravi nepravdu koju su njen muž i ona naneli svojoj kćerki. Obećao sam da ću joj pomoći, a devojkica se već nalazi na ivici provalije.

– Šta ti možeš za nju da učiniš? – umeša se Džef. – Možeš da je štitiš, međutim, koliko dugo?

– Mogu da joj kažem kako je njenoj majci još uvek stalo do nje, da je još uvek voli, da postoji jedno mesto gde može da ode, ako želi, da ne mora da bude prostitutka. Dalje sve zavisi od nje.

Hama prevrnu očima, ali Ria ustade, priđe Bretu i poljubi ga. Naći tu devojkicu i preneti joj poruku i nije bio neki veliki posao, ali je Bret bio jedini čovek u zemlji koji je mogao i koji je hteo to da učini.

– Kako ćeš se uvući među njih? – upita Hama. – Uletećeš pravo u mafijaški rat, tražeći jednu od njihovih robinja. Ne možeš očekivati da će te neko prihvatiti kao običnog turistu.

Bret se nasmeši.

– Skoro sam tri decenije utrošio učeći najsmrtonosnije veštine na svetu. Sa takvim zaleđem, šta misliš da bi bilo prikladno da budem?

Hama se osvrte oko sebe, kao da traži odgovor, a onda sleže ramenima.

– Hama, gde bi ti sakrio ubicu da ga

niko ne primeti? – upita ga Bret iznenada.

Kuverevo lice se ozari kada je, najzad, shvatio šta je Bret hteo da kaže.

Pa naravno, među druge ubice – odgovorio je.

Tako je. Zato mi je potreban spisak svih plaćenih ubica na Istočnoj obali koje bi zaraćeni klanovi mogli da unajme. Ako neko namerava da pošalje ubicu za Viki Keli, hoću da znam za to.

Rekavši to, Bret zaključi sastanak. Hama ode da pripremi spisak koji mu je Bret tražio uz pomoć njegovih veza u Kineskoj četvrti. Džef baci pogled na sat, oprostio se od svojih prijatelja i pođe u grad da otvori dodž. Kada su on i Ria ostali sami, Bret se duboko zamislio. Kao da mu je neko šesto čulo uključilo alarm u glavi.

Samo se nadam da nisam već zakasnio – tiho je rekao na kraju.

Glava treća

Džordža Eroua su držali pod prisilom. Dok se kretao svojom teritorijom, mnoge su oči bile upeřene u njega. Na prvom su mestu bili pogledi njegovih telohranitelja, doušnika i pomoćnika, koji su svi zavisili od njega. On je bio jedan od »dinosaurusa« – odgovarao je starom kalupu podzemlja – krupan, zdepast, širokog grudnog koša i grub. Lice mu je izgledalo kao da ga je neko grubo isklesao u kamenu.

Kosa mu je bila tamna, kratko podšarana, prava i očešljana unazad.

Bore su mu bile duboko urezane na čelu. Erou nije pripadao onim ljudima sa kojima biste se rado susreli. Ali, zato je bio sav iskićen: nosio je dva ogromna prstena posuta draguljima i jedan veličanstven sat sa crnom podlogom i zlatnim brojkama. Njegovo tamno odelo je bilo besprekorno sašiveno.

Sve su to posmatrale i jedne druge oči, mirne, smeđe oči Donalda Stilmena. On je bio jedan od najprofesionalnijih plaćenih ubica na Istočnoj obali i, kao takav, posedovao je mnoge talente. Bio je savestan, tako da je prvo saznavao sve o navikama i kretanjima svoje žrtve, a onda i o mogućnostima bekstva posle izvršenog ubistva. Bio je verziran u gotovo svim vrstama oružja i diskretan u svom poslu. I baš zbog te poslednje osobine bilo ga je teško dobiti. Bio je idealan čovek za uklanjanje šefa jedne porodice. Bio je potpuno amoralan i gledao je na svoj posao kao na izazov.

Nije mogao da zamisli bolji izazov od ubijanja Džordža Eroua i uspešnog bekstva posle toga. Nisu ga zanimala posledice koje će izazvati smrt Eroua. Jednostavno, on je bio vojnik koji radi posao za koji je plaćen. Najverovatnije da će ga ostali članovi Mafije poštovati zbog dobro obavljenog posla. A ako bi neko od članova porodice Erou došao da se sveti, pa, to bi im, ujedno, bio i pogreb.

Stilmen je sedeo u svojoj sobi u hotelu »Dajamond Hed« i još jednom pretresao činjenice koje je prikupio. Već je nedelju dana proučavao kreta-

nje Džordža Eroua. Kucnuo je čas da se posao privede kraju. Svakog jutra, u sedam časova, mafijaški gazda bi ustao i doručkovao u svom ogromnom stanu na vrhu hotela sa svojim saradnicima i raznim političarima ili drugim javnim ličnostima koje je imao »u svom džepu«.

Od devet do jedanaest je radio u svojoj privatnoj kancelariji, pozivajući i primajući pozive u vezi s poslom. U jedanaest časova bi silazio u kupatilo gde je malo plivao, onda sedeo u sauni, a potom bio podvrgnut masaži. U pola jedan bi pozvao svoju prijateljicu i ona bi ga sačekala u maloj sali hotela, gde bi zajedno ručali. Tačno u dva sata, njih dvoje bi napuštali hotel. Erou bi je odvezao do njenog stana, a onda pošao u obilazak svoje teritorije da bi se dogovorio sa svojim ljudima. U petnaest minuta do pet, ponovo bi se obreo u svom hotelu u čijem bi baru popio poneko piće sa raznim poslovnim ljudima. U sedam časova uveče, kola su odlazila po njegovu prijateljicu i dovozila aje u hotel na večeru sa Erouom.

Večera bi trajala do devet sati, a onda bi odlazili da prisustvuju nekom od zabavnih programa u hotelu, do jedanaest ili čak do jedan čas po ponoći. Erou bi zatim odlazio u svoju kancelariju da obavi još nekoliko telefonskih razgovora. U njegovom dnevnom rasporedu je bilo mnogo trenutaka kada je moglo da dođe do napada, ali je Stilmenov poslodavac zahtevao da se mafijaškom šefu stavi do znanja da će umreti nekoliko trenutaka pre sa-

mog čina.

Stilmenu je bilo svejedno. Njegov poslodavac je ionako plaćao ogromnu svotu novca za taj posao i imao je pravo da bira. Međutim, Stilmen je smatrao da posao drugačije i ne bi mogao da se obavi osim izbliza. Erou se vozio u blindiranom automobilu, tako da snajperka nije dolazila u obzir. Kola su bila dobro čuvana, tako da je otpadala i mogućnost da se u njih postavi temporana bomba. Znači, ubistvo će morati da bude izvršeno u samom hotelu.

Plaćeni ubica povadi svoj arsenal iz kofera. Dobar deo oružja nije mogao da koristi pošto se radilo o uvoznom ili unikatnom oružju koje bi lako moglo da bude dovedeno u vezu s njim. Dvourumio se između pištolja marke »Smit i Veson« sa prigušivačem i »deringera« sa dva metka. U svakom slučaju, Stilmen je planirao da priđe što bliže Erouu, u gomili, ubije ga i, čim izađe napolje, baci pištolj u kantu za smeće. Dok se mafijaševi telohranitelji organizuju i nađu pištolj, Stilmen će već biti daleko.

Plaćeni ubica ustade i pogleda svoj lik u ogledalu. Video je jednog čoveka od trideset i dve godine, dečjački nevinog lica i pomalo proređene kose. Imao je mali nos i pravilne usne čiji su uglovi bili malo podignuti, tako da je izgledalo kao da se uvek smeška. Da, bilo je to šarmantno lice, lice koje je ulivalo poverenje. Čovek bi mogao da kupi bilo šta od onoga koji je imao takvo lice.

I njegova je odeća doprinosila tom

utisku. Bio je dobro odeven, ali ne isuviše elegantan da bi se isticao u gostinici. Čak bi i neka žena, koju bi privukao njegov dečjački dobar izgled, morala dva puta da ga pogleda da ga primeti. Stilmen se odmače od ogledala, popakova svoje stvari i oružje, osim pištolja sa prigušivačem, i naručio ručak u sobu.

Nije imao nameru da jede, a ni da napusti hotel. Posle smrti Eroua, svi gosti koji budu napustili hotel u to vreme biće ispitivani. Stilmen je bio siguran. On je bio prijavljen pod imenom Bil Langer i nameravao je da ode iz hotela tek sutradan. Sačekao je da mu donesu ručak, dao napojnicu momku i krenuo u akciju.

Uzeo je kofer, zajedno sa tajnom pregradom i svim vrstama oružja koje je obično nosio, kao i svim stvarima što mu neće biti potrebne, i spakovao ceo kofer u jednu veliku kutiju. Odneo je kutiju na poštu i poslao paket na jednu adresu koja mu je služila za takve stvari. Onda se vratio u hotel. Kada je ušao u hol, proverio je vreme na svom satu. Bilo je tri minuta do dva. Stilmen pođe liftom gore, prođe pored nekih prodavnica i nađe se pred ulazom u restoran u kome je Erou ručavao.

Jedan drugi par očiju gledao je kako se Stilmen približava. Bile su to oči čoveka koji ga je unajmio. Čeličnosi-ve oči.

Stilmen nije primetio da Bret Valas sedi u jednoj od fotelja u foajeu. Ninda je na sebi imao odeću smeđe tamnozeleno boje, koja se odlično stapala

sa bojama u foajeu. Pošto je poznavao veštinu koja mu je omogućavala da bude neprimetljiv, gotovo nevidljiv, kada to hoće, Bretu nije bilo teško da se stopi sa okolinom.

I za njega je ova nedelja bila naporna.

Vikina smrt je u potpunosti izmenila karakter njegove misije. Njegova uloga glasnika se takođe izmenila: Bret je sada bio osvetnik. Iako je pobio Vikine ubice, ninda je bio rešen da otkrije ko se nalazio iza te naredbe, ko je želeo da ukloni jednu nevinu devojkicu.

Nije imao mnogo vremena za planiranje. Pokolj u »Radnji« je značio da rat samo što nije izbio. Bret je morao pod hitno da se uvuče među zaraćene i sazna kome bi Vikina smrt donela više koristi. Onda bi jednostavno izravnao račune. Proveo je prvih nekoliko dana tražeći devojkicu, a kada ju je našao, konstatovao je da je zakasnio svega nekoliko minuta. Bilo mu je krivo, ali čim je video njeno beživotno telo, prestao je da oseća kajanje. Sada ga je nosilo uverenje da će učiniti sve da devojkicina smrt ne bude uzaludna.

Njegovo prvo javljanje Hami bilo je početak novog plana. Majstor ninda je unajmio plaćenog ubicu. Utrošio je pedeset hiljada dolara svog novca da plati ubicu Džordža Eroua. Onda je on sam počeo da prati ubicu da ga u tome spreči. I sada, za samo nekoliko trenutaka, počće šou u Bretovoj režiji.

Tačno u tri sata, Bret ustade. Stilmen je bacio pogled u izlog jedne pro-

davnice za muškarce, a onda se non-šalantno uputio ka vratima restorana. U tom trenutku se otvoriše vrata lifta i čitava horda gladnih turista jurnu pravo ka restoranu.

Bret vide Džordža Eroua okruženog njegovim ljudima kako se sprema da napusti restoran. Video je i Stilmena kako se lagano približava crvenim, tapaciranim vratima restorana koja su bila širom otvorena. Izgledalo je kao da se nigde ne žuri, kao da ga se to ništa ne tiče, ali je Bret znao da nije tako.

Prvo su izašli telohranitelji mafijaškog šefa i automatski preleteli pogledom po okolini. Stilmen se pridružio grupi gostiju i oprezno okrenuo lice u stranu tako da ga telohranitelji ne vide.

Bret je zaista morao da oda priznanje svom plaćeniku. Čovek je vredeo svih pedeset hiljada dolara koje je Bret platio. A to je bila samo polovina. Prema dogovoru, drugu polovinu bi Bret isplatio kada posao bude obavljen. Bret nije nameravao da mu isplati celu sumu.

Kada je telohranitelj na ulazu ponovo pogledao u restoran, Stilmen pogleda u njegovom pravcu. Gangsterova devojka je izašla prva. Gledala je iza sebe, ali se odmah moglo videti da se radi o izvanredno lepoj plavuši. Pripadala je onoj vrsti devojaka koje može kupiti samo ogromna količina novca. Skupoceno belo krzno joj je pokrivalo telo, a nije potrebna ni posebno bujna mašta da bi se zamislilo šta se nalazi ispod bunde.

Stilmen je imao sreće. Svi su se gosti odjednom našli pred ulazom u restoran. Stilmen je išao odmah iza Eroua. Bret je znao kako bi stvari dalje trebalo da teku: Stilmen bi izvadio pištolj iz sakoa, podigao do svog kuka, a onda, pucao u grudi Džordža Eroua. Trenutak kasnije, već bi se pomešao sa upaničenom gomilom.

Bret je posmatrao početak. Posle toga, ni dva očevica nisu mogla da se slože šta se zapravo desilo. Samo je Bret znao kako se sve to odvijalo, pošto je on bio glavni akter.

Pištolj je već bio uperen u grudi mafijaškog šefa kada je Bret uzviknuo:

– Pazite!

Još nije do kraja ni izgovorio upozorenje, a već je krenuo levom nogom na Stilmena. Prsti i taban njegovog stopala su se obavili oko šake plaćenog ubice i skrenuli metak u pravcu gde ne bi mogao nikoga da zakači. Metak je okrznuo rever sakoa Džordža Eroua i zario se u otvorena vrata restorana. Nije bilo boljeg načina da se privuče gangsterova pažnja. Sve se savršeno odvijalo.

Međutim, Bret je morao da stigne do Stilmena pre nego što ga se dočepaju mafijaševi telohranitelji. A on nije želeo da ga uhvate živog. Ipak, morao je da vodi računa da Stilmenova smrt ne bude isuviše neobična. Morao je da za sebe zadrži svoju veštinu ubijanja golim rukama.

Bacio se napred, odgurnuvši pri tom Eroua u stranu. Obema rukama je zgrabio Stilmenovu šaku u kojoj je držao pištolj i saterao ga uza zid. Kada

su obojica tresnula u zid, Bretova se leva šaka obavi oko Stilmenove desne i on kažiprstom pritisnu jedan nerv na revolveraševoj šaci i podiže mu ruku uvis. Tri puta je pritisnuo taj nerv i Stilmenov je pištolj tri puta opalio u tavanicu.

Tek je onda Stilmen počeo da shvata šta se dešava. Još trenutak pre toga je mislio da je izgubio kontrolu nad svojim udovima. Izdao im je naređenje da urade jedno, a oni ga nisu poslušali. Međutim, spasio je lice napadača i počeo da se otima kao lud ne bi li ga se oslobodio.

Bret je video izraz njegovog lica i odmah procenio situaciju. Morao je da ućutka Stilmena, i to pre nego što ovaj izusti da kaže i jednu reč koja bi, kasnije, mogla da mu stvori probleme. Bret savi Stilmenovu ruku i uperi je, zajedno sa pištoljem koji ovaj nije ispuštao, u ubičino srce.

Na Stilmenovom licu se čitala agonija kada je Bret pritisnuo okidač. Njegova smrt bila je trenutna. Umro je pitajući se zašto ga čovek, koji ga je unajmio, sada ubija.

Bret se brzo odmače od njega i pušta da se Stilmenovo beživotno telo skljoka na pod. Gotovo u istom trenutku, tri telohranitelja mafijaškog šefa skočiše na njega. Bret se jedva uzdrža da ih ne zbací sa sebe. Morao je da glumi »običnog« ubicu i zato ih je pustio da ga pretresu i udare pokoji put.

Dosta! – zagrmé Erou i umeša se među njih. – Rekao sam da je dosta! Zar ne vidite da mi je taj čovek

spasao život?! Pa neće, valjda, sada hteti da me ubije!

Erou je stajao ispred svojih ljudi i grdio ih, dok je Bret ispravljao svoju odeću i otresao prašinu sa bluze.

– Jeste li dobro, gospodine? – upita ga Erou pošto je izgrdio svoje telohranitelje.

– Jesam – odvrati Bret. – Ovi vaši psi ne samo što isuviše brzo grizu, već i ne ujedaju tako jako.

– Erou se dopalo to što je čuo, ali ne i njegovim čuvarima. Međutim, dalji razgovor je bio onemogućen dolaskom ljudi iz obezbeđenja hotela.

– Toni – obrati se Erou najbližem čoveku iz obezbeđenja – odvedi Tamaru kući. Javi mi se kada stigne u stan. Biću u svojoj kancelariji.

Rekavši to, Erou se opet okrete Bretu, a Toni uhvati pod ruku očaravajuću plavušu i izvede je iz foajea.

– Kako se zovete, gospodine? – upita Erou Breta.

– Saliven – odgovori mu Bret. – Ljudi me obično zovu Šek.

– U redu, gospodine Saliven – reče Erou i uhvati ga pod ruku i povede ka liftu, dalje od svojih telohranitelja koji su živo opisivali ljudima iz obezbeđenja šta se desilo. – Dugujem vam svoju najdublju zahvalnost. Da li biste želeli, nakratko, da svratite do moje kancelarije?

– Naravno – reče Bret. – Mogao bih malo da predahnem.

– Odlično – reče Erou i propusti ga da prvi uđe u lift, a zatim uđe i sam, u pratnji trojice svojih ljudi.

Bret zauze mesto u uglu lifta, dok

jedan od telohranitelja uze ključ koji mu je Erou pružio. On je ubacio ključ u jedan prerez na tabli sa dugmadima. Iza te table je bilo još jedno dugme i telohranitelj ga pritisnu. Lift je krenuo velikom brzinom nagore, ne zaustavljajući se ni na jednom od spratova hotela.

Kada je prošao i poslednji broj koji je označavao spratove, lift se najzad zaustavio. Vrata su se otvorila i oni izišu u hol koji je vodio ka jednim zatvorenim dvostrukim vratima. Kraj samih vrata od lifta je stajao jedan mali pisači sto za kojim je sedela tamnokosa lepa devojka.

Kada je videla Eroua, devojka se prvo iznenadi, a onda joj se na licu ukaza zabrinutost.

– Nešto nije u redu, gospodine Erou? – upitala je nervoznim glasom i napola ustala.

– Sve je da ne može biti bolje, Endži – umirio ju je Erou. – Da li bi prebacila sastanke, koje treba da imam danas popodne, za neki drugi dan?

– Naravno, gospodine – reče devojka sa vidnim olakšanjem i ponovo sede.

Oku neupućenog bi izgledalo da se devojka nije ni pomerila kada je zauzela svoje mesto za pisaćim stolom, ali je Bret primetio da je istovremeno pomakla desnu ruku i levu nogu. Rukom je dotakla jedno dugme na ivici pisaćeg stola, a nogom je, isto tako, pritisnula prekidač. To je bio sistem dvostuke brave pomoću koga se pomerao čitav jedan deo zida.

Jedan čuvar je ušao prvi, za njim je

išao Bret, pa još jedan čuvar, onda Erou i poslednji telohranitelj. Izgledali su čudno, kao na paradi, dok su išli kroz hodnik na čijem su kraju bila jedna vrata. Erou sada stade na čelo povorke da bi otključao ta vrata. Onda sva petorica uđu u raskošno nameštenu kancelariju.

Erou priđe velikom pisaćem stolu kraj prozora sa pogledom na okean. Dva telohranitelja su ostala da stoje kraj vrata, dok je treći stao desno od pisaćeg stola. Bret je mogao da bira gde će da sedne. Sa leve strane je bila jedna sofa, tri stolice ispred pisaćeg stola i sto sa stolicama u tamnijem delu sobe. Bret priđe sofi i sede na njen desni kraj.

Erou je očekivao da će Bret da sedne na jednu od stolica sa visokim naslonom ispred njegovog pisaćeg stola, tako da mu se na licu, kada je okrenuo svoju stolicu udesno, odražavala začuđenost. No lice mu je brzo promenilo izraz u odobravanje. »Evo čoveka koji se razlikuje od ostalih«, kao da je govorilo.

– Zašto ne sednete ovde gde mogu bolje da vas vidim? – mamio ga je Erou, pokazujući na stolice.

– Volim da u svako doba mogu da vidim šta me čeka – mirno odvrati Bret.

– Zašto mislite da vas nešto čeka? – istim tonom ga upita Erou, praveći se da gleda neke papire na stolu.

– Ja uvek nešto očekujem – reče Bret slegnuvši ramenima. – Takva je igra, kao... kao ono što se dole desilo.

Bret završi rečenicu i osmehnu se kao ajkula. Erou mu uzvрати osmehom kita koji je tokom svog života progutao čitava jata ajkula.

– Tako je – reče Erou. – Kako sam maločas rekao, dugujem vam svoju zahvalnost, gospodine Saliven. Vi ste mi spasili život. Smatram da sam veoma velikodušan prema onima koji mi učine neku uslugu, a svoj život cenim iznad svega. Pošto sada znate moje kriterijume, recite mi šta mogu da učinim za vas.

– Možete da mi dopustite da vam i dalje budem od koristi – mirmo reče Bret. – Mogli biste da me uvedete u akciju.

– Nisam siguran da sam vas dobro razumeo – reče Erou osmehujući se. – Po čemu mislite da uopšte postoji neka akcija?

Bret se nakašlja, a onda zabaci glavu.

– Čovek koga su pokušali da ubiju, a on ne postavlja nikakva pitanja, sigurno nije običan biznismen – uputi Bret svoje reči tavanici. – Ako ste toliko važni da je neko pokušao da vas ubije, onda, verujte mi, imate i neki posao u kome ja želim da učestvujem.

Erou se zavalio u fotelju, razmišljajući o onome što je Bret rekao.

Recite mi, ko ste vi, gospodine Salivene? – dobroćudno upita Erou.

Ja nisam niko – iskreno odgovori Bret, ustajući sa sofe i prilazeći pisanim stolu. Osetio je kako su se telohranitelji spremili za akciju. – Ja sam samo čovek koji je skoro došao u Sjedinjene Države bez prebijene pare, ali

sa nekim vezama.

Erou ga je pažljivo posmatrao.

– Šta to treba da znači? – upitao je Breta.

– To znači da znam ko ste, gospodine Erou, i da znam šta se ovde dešava – direktno mu odgovori Bret. – Ma, hajdete, gospodine Erou. Uz svo dužno poštovanje, zar mislite da sam se ja slučajno zadesio kod restorana dole? Video sam tog plaćenika malo ranije i znao sam da ću imati koristi ako ga sprečim da obavi svoj posao.

Erou prekrsti ruke preko stomaka i počeo lagano da se ljulja na stolici.

– Pa, palo mi je na pamet da vaša pojava nije baš bila slučajna, gospodine Salivene – reče Erou najzad. – Zato sam vas, pre svega, i doveo ovamo. Hoću da mi kažete kako ste mogli da znate za napad na mene.

– Kao što vam rekoh, imam neke veze. Nije tajna da se vi i Testi ne slagete bog zna kako. Pošto sam i sam zavirio tu i tamo, mogao sam da dodam i detalje.

– Detalje? – nevino upita Erou.

Bret je stajao pravo ispred pisaćeg stola. Osetio je kako mu se telohranitelji približavaju. Iako su njihovi koraci bili gotovo bešumni, godine koje je proveo obučavajući se za nindžu su mu omogućile da do maksimuma razvije svoja čula.

– Ne želim da se zamerim ovim vašim klovnovima – reče Bret gledajući preko ramena trojicu gorila – ali vama je potreban čovek kao ja da štiti vaše interese.

Rekavši to, Bret sede na jednu od

stolica ispred pisaćeg stola. Prekrstio je ruke i noge i široko se osmehnuo.

– Čovek kao vi – ponovi Erou. Bretove reči. – Još jednom vas pitam, gospodine Salivene, ko ste vi, do đavola, i zašto bi trebalo da vam verujem?

– Zaista bih želeo da mogu da vam odgovorim na to pitanje – reče Bret prijatnim glasom. – Međutim, ja više nemam prošlosti. Ostavio sam je za sobom kada sam postao plaćenik. Nekoliko godina sam proveo boreći se u nekim zabitim paklenim zemljama u svetu, a onda su me uhvatili u Africi. Deset sam godina odležao u njihovom smrdljivom zatvoru gde su me svakodnevno mučili. I tu sam nekako izgubio pamćenje. Zaboravio sam sve o sebi a, izgleda, niko ne može da mi kaže ko sam i šta bio dok sam živio u Sjedinjenim Državama. Prozvali su me Šek, jer sam najveći deo vremena provodio okovan lancima u samici, kolibi gde bi vas prvo skuvali pa onda tukli.

– A odakle vam prezime Saliven? – upita ga Erou, sve više zainteresovan za Bretovu priču.

– Glupo je, ali, prezime sam dobio zato što sam se jedino sećao Eda Salivena kako se pozdravlja sa gledaocima na kraju svog programa.

Erou se nasmeja.

– Rekao sam vam da je glupo – nasmeši se Bret. – Ipak, tamo sam nešto i naučio, a to je – kako da ubijam. Ubijao sam ostale zatvorenike da bih sačuvao svoju glavu. Pobio sam sve stražare kada sam bežao, pobio sam

sve koji su mi stajali na putu do slobode. Prokrčio sam put kroz džunglu, živio kao životinja i hranio se divljim zverima. Šesnaest godina provedenih u takvim uslovima bi svakoga promenile. Kada sam se vratio ovamo, niko nije bio u stanju da mi kaže ko sam. Ni doktori, ni psihijatri, ni policija.

Bila je to zgodna priča i Erou je bio impresioniran. Zadovoljno se osmehnuo i primakao bliže Bretu.

– Ne volim ljude koje nemam u džepu – iskreno je rekao.

– Polako, polako – pomirljivo reče Bret. – Pustite da prođe malo vremena, naći ćete već nešto i o meni.

– Vrlo interesantno – priznade Erou. – I vrlo ubedljivo. Rekli ste mi ko ste, ali mi još uvek niste odgovorili zašto bih vam verovao.

Bret lako sleže ramenima.

– Dela kazuju više nego reči – jednostavno je odgovorio.

Niko nije očekivao njegov sledeći korak, pošto su svi prisutni mislili da se njegove reči odnose na ono što se desilo u predvorju restorana. Stoga su telohranitelji, koji su mu stajali iza leđa, bili više nego iznenađeni kada je Bret hitnuo stolicu na kojoj je sedeo preko svoje glave, a onda se i sam bacio unazad.

Stolica je zakačila oba telohranitelja po nogama, a Bret se, u međuvremenu, dočekao na ruke i, napravivši stoj, udario obojicu petama u bradu. Kada su se oni zateturali unazad, Bret se spusti na noge, zgrabi i jednog i drugog za kolena i gurnu ih. Obojica tresnuše na pod.

Sledeće što je trebalo da uradi je da izvuče pištolj iz futrole jednog od dvojice koji su bili na podu i puca u trećeg telohranitelja pravo kroz stolicu iza koje se ovaj krio. Bret mu je izbio pištolj iz ruke, a onda pokupio i treći pištolj. Mirno je prišao pisaćem stolu i rekao:

– Vidite li sada šta sam hteo da kažem?

U tom trenutku još trojica gorila uleteše u sobu, sa pištoljima na gotovs.

– Marš napolje! – viknu Erou. – I nosite ove budale odavde, da ih ne gledam!

Mafijaški gazda je sačekao da svi izađu napolje. Kada su se vrata zatvorila za njima, Bret se okrete mafijašu.

– Mogao sam sve da ih pobijem. A mogao sam da ubijem i vas. Pitate li se još da li treba da mi verujete?

– Molim vas, gospodine Salivene – ljubazno mu se obrati Erou – molim vas, sedite.

Bret to i učini.

– Ovo ste stvarno izveli sa stilom – primeti Erou.

– Svašta se nauči kada se živi u afričkoj džungli, gospodine Erou. Čovek nauči da se služi glavom, da se služi svojim telom i, kada ima pištolj u ruci, da pošalje metak tamo gde treba.

Dugujem vam svoj život – zaključio Erou. – Dva puta ste mi ga spasili. Ubedili ste me da ćete biti dragocen dodatak mom personalu. Onda, recite mi kako mi možete biti od koristi.

Pa, gospodine – skromno reče Bret – izgleda mi da neko hoće da vas

ubije. Čini mi se dobrom ideja da unajmite nekoga koga taj ne poznaje da ga ubije pre nego što on ubije vas.

Bret Valas, u ovom trenutku prerušen u plaćenika Šeka Salivena koji pati od gubitka pamćenja, upotrebio je neke psihološke metode ninde da bi kontrolisao razgovor i naveo Eroua da misli onako kako je Bret to želeo. Međutim, on se nije tako lako predavao. Ma koliko se Bret trudio, nikako nije mogao da ga navede da ga pošalje na Testija. Mafijaški šef je bio isuviše dobar poslovan čovek da bi tako nešto uradio.

Umesto toga, poslao ga je da ubije šefa prostitucije u Atlantik Sitiju, osobu pod imenom Arkudi. Bretu je rečeno da se Arkudi nalazi u »Citadeli«, jednoj od četiri dobro organizovanih javnih kuća u gradu. Ali, Bret je to već znao. Prethodne večeri je bio svedok pokolja u »Radnji«.

Sve se slagalo. Ime koje je Bret uspeo da izvuče od vođe plaćenika je bilo »Erou«. Mafijaški šef je već sigurno čuo šta se sve desilo u »Radnji«, tako da mu je čovek Bretovih sposobnosti došao kao naručen. A sada je slao šeka Salivena da dovrši posao koji Flanagan i njegovi ortaci nisu uspeali da obave do kraja.

Ostatak popodneva Bret i Erou su proveli razrađujući detalje svog poslovnog odnosa. Što se Eroua ticalo, Salivena je predstavljao samo plaćenu pomoć, čoveka spolja koji će obavljati prljave poslove na brz i efikasan način. Takav stav je odgovarao i Šeku

Salivenu, pošto je skupo naplaćivao svoje usluge i polovinu sume uzimao unapred. Predveče je Bret izašao iz hotela »Dajamond Hed« sa dvanaest i po hiljada dolara u neobebeženim novčanicama. Novac je stavio u malu platnenu vreću.

Obučeni u istu tamnozelenu košulju vojničkog kroja i tamnosmeđe pantalone, Bret krenu niz »Šetalište« ka prištaništu »Milion dolara«.

Zabavni park pod istim imenom više nije vredeo milion dolara. Zapuštene vrteške, automobilčići i zardale gondole, table sa natpisima sa kojih se ljuštila boja, sve je to pripadalo jednom drugom Atlantik Sitiju. Pripadalo je onom gradu i onom vremenu kada je kocka bila nezakonita i kada je nad njom potpunu kontrolu imala Mafija, kada je sazvana prva komisija Koza Nostre 1929. godine da donese dalju politiku, kada je broj stanovnika bio negde oko šezdeset hiljada, a broj turista tokom godine šesnaest miliona. Danas je broj stanovnika verovatno prepolovljen, ali je zato broj turista bio bar utrostručen. I neka svaki od tih miliona turista ostavi bar trideset dolara u kasi hotela-kazina, onda je ukupna suma bila frapantno velika.

Bret skrete desno u aveniju Indijana. Kao igrač »Monopola«, Bret prođe pored avenija Pacifik, Atlantik, Arktik, Baltik i Mediteran i stiže na adresu »Citadele«. Zgrada je bila lepa, stara, renovirana i obezbeđena i pripadala je viktorijanskom stilu. Nalazila se u jednoj bočnoj ulici, baš kao i »Radnja«. Bila je to zgrada sa velikim drvenim

prozorima i čipkanim zavesama gde bi čovek očekivao da nađe bogatu staru damu koja živi sa svojih hiljadu mačaka ljubimica.

Bret se uspe uz nekoliko stepenika, pređe verandu i zakuca na vrata. Sa obe strane vrata bila su dva uska prozorčeta. Kroz njih je Bret primetio senke nekoliko prilika.

– Mogu li vam pomoći? – začu se jedan muški glas koji je dopirao iz vešto skrivenog zvučnika ispod zvonca.

Bret se nije sagnuo da bi odgovorio pravo u mikrofonski. Stajao je pravo i govorio kao da se nalazi oči u oči sa tom osobom.

– Nisam ni umoran ni siromašan – veselo je rekao. – Ali, nadam se da imate neke tople ruke da me prime.

– Imate li zakazano? – poslovno upita glas, ne obazirući se na Bretovu šalu.

Bret se hitro osvrte oko sebe. Primetio je sočivo kamere prikrivene ispod strehe. Otvorio je platnenu vrećicu, izvadio svežanj novčanica i prineo ga kameri.

– Da li je potrebno da se zakazuje? – upitao je.

Vrata se istog trena otvoriše. Bret uđe u hol gde je gost mogao da ostavi kaput i šešir. Kraj čiviluka su bila jedna velika vrata bez prozora i brave sa Bretove strane. Ta su se vrata onda otvorila i iza njih se ukazala ukusno uređena starinska dnevna soba. Pravo pred Bretom je bilo stepenište, ugrađeno u zid. Kraj samog stepeništa je bio jedan pult, a za pultom jedan

sredovečan čovek koji je izgledao kao trgovački putnik.

Kada je čovek ustao, držeći u ruci jednu iznošenu aktovku, taj se utisak samo pojačao. Rukom je pokazao Bretu da sedne u jednu od udobnih stilskih fotelja. Ne progovorivši ni reči, čovek pritisnu bravicu na tašni i otvori je za jednu četvrtinu. Pojavio se mali ekran i odmah se osvetlio. Radilo se o portabl projektoru za slajdove, koje trgovački putnici obično koriste kada obilaze domaćinstva.

Međutim, umesto slajdova raznih proizvoda, ovaj je projektor prikazivao slajdove sa ženama. Sve su to bile prave lepotice. Fotografije nagih devojaka su bile urađene sa ukusom, dostojne objavljivanja u najboljim časopisima.

Bret je morao da prizna da je štos bio vrlo dobar. Ime i cena svake devojke su se nalazili pri dnu svake slike. Na taj način se izbegavalo cenkanje a, u slučaju racije, sav dokazni materijal bi nestao za nekoliko trenutaka.

Prikazivanje je kratko trajalo. Samo je šest devojaka bilo raspoloživo, ali je svaka imala svoje prednosti. Čim je prvo prikazivanje bilo gotovo, sredovečni čovek pusti film još jednom, očekujući da Bret klimne glavom kada on odluči. Bret je pustio da prođu fotografije Linde, Nensi, Kristine, Kler i Kurin, pre nego što se, najзад, odlučio za Sindi. Sredovečni čovek klimnu glavom, zatvori tašnu, ode do stola i donese jedan starinski ključ. Na ključu je bio privezak u obliku ovalne pločice na kojoj je bio ugraviran broj »6«.

Bret mu dade novac i uze ključ.

Bret je bio impresioniran. Vredelo je potrošiti novac na ovakvom mestu. I sam ne izgovorivši ni reč, on pođe uz stepenice i nađe se u tihom, polumračnom hodniku, osvetljenom samo svećama. Sa obe strane hodnika bila su po troja vrata. Bret priđe prvim vratima sa svoje desne strane. Na pločici je stajao broj »2«, te Bret krene ka vratima na suprotnom zidu. Na njima je bio broj »1«, tako da se on zaputi na kraj hodnika. Stao je ispred vrata koja je njegov ključ otključavao i prilagodio svoja čula zvucima unutar sobe. Nije osetio da ga neko čeka u zasedi iza vrata. Ili ovi u »Citadeli« nisu čuli za pokolj u »Radnji« ili su nastavljali posao kao da se ništa nije ni desilo.

Po njegovoj proceni, unutra ga je čekala samo jedna žena i veliki, mekan krevet, visoki prozori i čipkane zavese. Gurnuo je ključ u ključaonicu i otvorio vrata. Sindi je bolje izgledala uživo. Imala je izvanredno sveže lice i bila prirodna plavuša kojoj je polazilo za rukom da izgleda istovremeno i iskusno i nevino. Delovala je inteligentno i sposobno i zato je Bret odabrao baš nju. Ako je već morao da vodi ljubav s nekim, onda je ta osoba trebalo da bude neka koga će on ceniti i poštovati... a da se lepota i ne pominje.

Odmah je video da je Sindi zaista lepa. Njene druge kvalitete će ubrzo otkriti. Bila je visoka preko metar i sedamdeset. Kosa joj je padala na rame na u pramenovima boje lana. Na sebi je imala samo belu, čipkanu spavaći-

cu dugu do poda. Povetarac koji je dopirao kroz otvoren prozor se poigravao njenom kosom i naborima na spavaćici. Iza nje mesečina, kraj kreveta starinska lampa na gas i svetlost sveća iz hodnika stvarali su utisak nečeg nestvarnog u celoj toj sceni.

Neki slabiji muškarac bi pao na kolena i zakleo joj se na večnu poslušnost.

Bret nije mogao da se uzdrži, a da se ne nasmeši. Devojka je zaista bila izvanredan proizvod u raskošnom pakovanju. Sindi je stajala nepomično nekoliko trenutaka, a onda je, uvežbanom gracioznošću i brzinom, krenula ka Bretu, dok se spavaćica vijorila za njom. Bio je to proračunat pokret, sračunat da izazove efekat na čovekova čula. Pri tom je otkrila dobar deo svojih čvrstih, oblikih grudi i duge, zgodne noge.

Podigla je neznatno ruke da bi mu jednu ruku spustila na rame a drugom zagrlila oko struka, ali je Bret preduhitri uzimajući ruku koju je prvu ispružila i prinoseći je svojim usnama. U istom trenutku, kada je spustio poljubac na njenu šaku, pritisnuo je i jedan nerv na njenom dlanu što je izazvalo osećaj sličan blagom električnom šoku. To nije bolelo već je bilo i prijatno, a devojka tako nešto sigurno dosad nije osetila.

Bret je uživao u njenoj reakciji. Malo od šoka, malo zbog njegovog kavaljerstva, devojka je za trenutak delovala zbunjeno. Bila je navikla na požudu, ne na nežnost. Čudan osećaj ju je donekle izbacio iz koloseka. Mislila

je da je iskusila sve što se može iskusiti i da više nije sposobna da oseti bilo kakvo uživanje. Međutim, ovo što je sada osetila malo ju je uplašilo. Sve je to trajalo vrlo kratko, a onda je profesionalna prostitutka opet uzela uzde u svoje ruke. Opet je sve bilo samo posao i uživljavanje u fantaziju.

Uzela ga je za ruku i povelala prema krevetu. Bret se toplo nasmeši iza nje. Biće mu zadovoljstvo da razbije ljušturu prostitutke koju je izgradila oko sebe i dopre do nevoljene žene koja se krila ispod nje. Ne načinivši ni jedan nagli pokret, Bret joj priđe bliže i podiže je u naručje.

Sindi je uzviknula od iznenađenja. Za trenutak nije znala gde je i šta se desilo. Skoro da nije ni osetila njegove ruke. Izgledalo joj je kao da je od jednom naučila da lebdi u vazduhu. Bila je naslonjena na Bretove grudi, jedna joj je ruka ležala u njenom krilu, a druga jedva doticala njegovu bluzu. U početku je bila uplašena i pokušala je da ga odgurne. Onda je videla da je on drži bez trunke napora. A dobro se i osećala. U svojoj proceni ovog »tipa« je dodala, pored ljubaznosti, i nežnu snagu koju je on posedovao.

Nije da je nisu i ranije nosili, ali to je više ličilo na zagrljaj King Konga kada bi je zgrabio neki razuzdani Teksašanin, podigao i bacio na krevet, a onda se svom težinom sručio na nju. Ovaj ju je čovek pažljivo doneo do kreveta, spustio na svileni pokrivač ispunjen paperjem i popravio joj spavaćicu. Njegova je kontrola bila veličanstvena. Postupao je s njom kao da ne teži

ni grama i kao da ne postoji gravitacija. I za sve to vreme, njegovi su pokreti bili laki, nijednom se njegovi mišići nisu zgrčili niti mu ruke zadrhtale.

Glava joj je bila položena na jastuk, a plava kosa rasuta po njemu, tako da je izgledala kao neki oreol oko njenog lica. Podigla je ruke da ga obgrli oko vrata. On ih je ponovo uhvatio i polako ih spustio kraj njenog tela. Osetila se frustriranom. Izgledalo joj je kao da je on namerno sprečava da uradi sve ono što ona hoće. No Sindi je sve to zaboravila kada je on seo na krevet kraj nje i nagnuo se nad njom. Izraz njegovog lica joj je govorio da mu se ona zaista sviđa, da je ceni i da je zainteresovan. Bilo mu je stalo do nje, ne samo do njegovih prohteva.

»Sada bi trebalo da se sagne i poljubi me«, računala je Sindi. Sklopila je oči i otvorila usta, očekujući njegov poljubac. Međutim, Bret se u tom trenutku zaustavi. Ne primivši poljubac, devojka iznenađeno otvori oči, a od njenog profesionalizma više nije ostalo ni traga. Bret je tada poljubi.

Takav poljubac je mogla i da očekuje od njega: topao, čvrst, poljubac koji daje. Jednim delom svesti je pokušala da bude cinična u vezi s tim, govorila je sebi da je on još jedan od onih tužnih tipova koji umesto nje ljube lik svoje majke. Drugi deo svesti je govorio onom prvom da umukne i uživa dok traje.

Sa njenih usana, Bret je prešao na njeno telo, spretno se svlačeći istovremeno. Svlačenje je obično bilo najmešnji čin u seksualnom činu, ali je

Bret to izvodio tako vešto, da je izgledalo kao da odeća pada sama od sebe. Sve to vreme Bret to izvodio tako vešto, da je izgledalo kao da odeća pada sama od sebe. Sve to vreme Bret nije prestajao da je miluje, tako da se Sindi osećala sve više bespomoćnom.

Vrtoglavica joj je dolazila u talasima. Ruke su joj odjednom postale slabije i teške. Osećaji kakve dotad nije znala, niti ih primala sa takvim intenzitetom, bombardovali su njen libido gotovo svi u isto vreme.

Vodili su ljubav čitav sat. Bret je tako tempirao. Kada su poslednji uzdasi zamrli, Bret počeo lagano da joj masira vrat i Sindi utonu u san, srećnija i mirnija nego ikad pre.

»Još jedan dobro obavljen posao«, pomisli Bret. Čak i ako bi se devojka sećala ove večeri sa zadovoljstvom, to je bio tek jedan sat pažnje u životu koji je zahtevao cinizam, pesimizam i degradaciju. Ona je bila prostitutka koja je opsluživala idiote i za gazdu imala jednog mafijaša. Bretov naredni zadatak je bio da nađe tog gazdu.

Brzo se obukao i prišao prozoru. Bacio je pogled napolje, na tihi ulicu sa velikim privatnim kućama između kojih su bile drvene ograde i redovi brestova. Primetio je da je drveće ispred »Citadele« bilo proređeno i njihove grane tako potkresane, da nijedna nije dopirala blizu bilo kog od prozora. Pogledavši dole, spazio je nekoliko elektronskih očiju razmeštenih na prizemnom nivou. Niko ne bi mogao noprimećen da se približi kući ni sa jedne

strane. Takođe je uočio da su spoljne žice obložene čelikom, tako da se nisu ni sa daljine mogle preseći i prekinuti dovod električne energije.

Pogledavši gore, Bret primeti nekoliko malih kamera uperenih na ulicu. Bile su pričvršćene za krov i sigurno su, negde u nekoj od soba, pomno pratili šta se zbiva na ulici. Ako bi se kola puna plaćenih ubica zaustavila ispred »Citadele,« oni u kući bi za to znali i spremno bi ih dočekali. Bret se upita koliko dugo su te kamere tu. U »Radnji« sigurno nije primetio nijednu.

Bret se odmače od prozora, uze svoju torbicu i siđe dole. Zastao je na poslednjem stepeniku kako bi ga čovek za stolom primetio, izvadio istu sumu koju je dao pre jednog sata i dobacio mu novac. Onda je rukom dao znak da je sve u redu, pa je mahnuo njom kao lepezom, da se rashladi. Sredovečni čovek klimnu glavom u znak razumevanja. Ni jedan ni drugi nisu progovorili ni reči.

Bret se vrati gore, sve vreme razmišljajući kako da nastupi. »Citadela« je bila dobro pokrivena. Ako bi je napala grupa gangstera, mogla bi da se odbrani. Međutim, niko nije očekivao usamljenog ubicu. A i zašto bi? Niko, prema njihovim informacijama, nije mogao da se uvuče u njihove redove, niti je ko mogao da prođe sve prepreke i stigne do Arkudijevog gnezda. Međutim, sada će upoznati nekoga ko to može.

Bret se vrati u Sindinu sobu. Devojka je još uvek mirno spavala. Oslušnuo je, ali se ništa sumnjivo nije čulo

u susednim sobama. Prišao je opet prozoru i istovremeno zavukao ruku u svoju torbicu. Izvadio je par »šukoa«, neke vrste čeličnih kandži koje su se pomoću kožnog kaiša pričvršćivale za dlanove. Bret ih navuče na šake i izvuče se kroz prozor. Onda je počeo da se penje, vešto se sakrivajući iza kamera.

Još kada je prvi put, pre nešto više od jednog sata, stigao pred »Citadelu«, primetio je da se zgrada ne razlikuje mnogo od zgrade u kojoj je bila smeštena »Radnja«. I unutrašnji raspored prostorija je donekle bio sličan. Prema logici stvari, Arkudijeva kancelarija bi trebalo da se nalazi ili u podrumu ili na tavanu. Bret se odlučio za tavan pošto je bilo teže dospeti tamo, a i lakše se mogao odbraniti.

Čelične kandže su bile izvanredne za drvene spoljne zidove. Penjanje pomoću njih nije uvek bilo lako, ali, ovog puta nije bilo ništa teže od penjanja uz obično drvo. Seo je na kosi krov svega nekoliko sekundi pošto je napustio Sindinu sobu. Bacio je pogled preko ramena na Infracrvene kamere koje su snimale ulicu. Izbegavajući njihovo polje, Bret pređe na drugu stranu krova, leže i, hvatajući se za ivicu krova, spusti gornji deo svog tela preko nje.

Začuo je neke glasove koji su dopirali kroz mali prozor sa šalonima. U prvom trenutku je pomislio da nije dobro proračunao položaj tavanke sobe jer mu se učinilo da čuje ženski glas. No kada je bolje oslušnuo, čuo se samo jedan ljutiti muški glas.

– I ti misliš da sam ja lud? – sa ne-

vericom je govorio glas. – Sediš ovde, a Erou ti je za vratom, ubija ti devojke, rastura klijente, kupuje tvoje ljude i ti misliš da sam ja lud što hoću da pred-uzmem nešto u vezi s tim!

Iz onoga što je govorio i načina na koji je to kazao nepoznati muškarac, Bret je zaključio da se on nalazi ispred Arkudijevog pisaćeg stola, između prozora i Bretove žrtve. Bazirajući svoju pretpostavku na iskustvu, Bret je verovao da se u sobi nalaze još dvojica telohranitelja. Međutim, nije mogao da bude siguran dok to ne proveri lično, ali nije hteo da upropasti element iznenađenja samo zbog toga.

Umesto toga, proverio je šalone. Oni su se sastojali od drvenih daščica poređanih horizontalno jedna preko druge. Prema boji svetla koje je prodiralo kroz razmake između daščica, Bret je zaključio da je staklo na prozoru obojeno, ali mu je mnogo korisnije poslužila činjenica da je na osnovu te svetlosti mogao da vidi koliki je prozor. Ocenio je da je prozorčić taman toliko da će moći da se provuče kroz njega ako prvo krene nogama.

Bio je to jedini način. Bret podiže svoj torzo, okrete se i ponovo se spusti, ali je ovog puta visio donji deo njegovog tela. Skupio je noge, zaljuljao se, a onda, svom snagom naleteo nogama na zatvorene šalone. Njegove noge prodoše kroz drvo i staklo kao da se radilo o papirnom prozoru. Staklo je još uvek zveketalo kada je Bret uvukao i glavu i najzad uspeo da vidi raspored u sobi.

Njegova svest je registrovala sve

ono što su njegove oči videle dok je još bio u pokretu. Nije gurnuo čoveka kraj pisaćeg stola napred. Umesto toga, zgrabio ga je za rame kandžama na levoj šaci i gurnuo ga pozadi, na telohranitelja sa njegove leve strane. Istovremeno je podigao desnu ruku i, dlanom, udario drugog telohranitelja posred lica.

Kuke su mu se zarile u lice i on vrisku, ali brzo je umuknuo jer mu je Bret izvukao pištolj iz futrole i povukao okidač. Čovek se nemo skljojka. Bret iskoristi taj trenutak, skoči na sto, a onda zađe za leđa Arkudiju i okrete njegovu stolicu ka sebi. Ne gledajući, uperio je pištolj ovome u lice i upozorio preostalu dvojicu:

– Mrdnete li, ubiću... – počeo je pre nego što je shvatio da je njegov pištolj uperen u lice jedne lepe žene – ... ubiću je!

Glava četvrta

Znači, njegov prvi utisak nije bio pogrešan. Ipak je čuo glas jedne žene u ovoj prostoriji. Soba je imala gotovo isti raspored kao i ona na tavanu »Radnje«, samo što je, umesto kolevke i dečjih stvari, ova bila pretrpana kancelarijskim stvarima. Pored toga, u njoj su bili i jedan ustreljeni telohranitelj, dva zaprepašćena čoveka koja su polako ustajala sa poda, jedna naspeta žena koja se čvrsto držala za naslone svoje fotelje i jedan smireni čovek koji je držao pištolj uperen u njeno lice.

– Šta čekate? – šapatom ga je upi-

tala. Bret je nije ni pogledao.

Njegove su oči bile svuda po sobi, iako se nisu ni pomerile. Gledao je negde u prazan prostor između nje i dvojice koji su se dizali na noge. Sve ih je odlično video. Arkudi je bila sitna žena, visoka oko metar i šezdeset pet, što je odgovaralo njenom italijanskom poreklu, ali vrlo privlačna i dobro građena. Lice joj je bilo okruglo, ali ne i krupno, kosa tamnosmeđa i tala-sasta, a oči boje maslina. Na sebi je imala džemper, pantalone i jaknu u istom tonu.

Čovek koga je Bret gurnuo na telohranitelja, onaj isti koji je grdio Arkudijevu zbog Eroua, je bio potpuno drugačija ptica. Bio je visok, suvo-njav, prosed, gustih obrva i vatrenih očiju. Na sebi je imao elegantno odelo savršenog kroja. Potpuno se uspravio pre nego što se obratio Bretu:

– Vi mora da ste potpuno lud! – uzviknuo je. – Nikada oдавde nećete izaći živi! To vam neće poći za rukom!

Privučen mršavkovim ljutitim rečima, Bret skrete svoj pogled ka njemu. Za trenutak je nindžino lice bilo bezizražajno i daleko, a onda je iznenada poprimilo izraz simpatične ravnodušnosti.

– A šta to da mi pođe za rukom? – mirno upita Bret i baci pištolj na sto. – Pa, to je samo moj stil u pozdravljanju.

Sve je vreme napeto osluškivao ne bi li čuo korake drugih čuvara kako trče uza stepenice. Međutim, ništa nije osetio. Morao je da pretpostavi da je i u »Citadeli«³ bila samo dežurna

ekipa i da je kancelarija bila zvučno izolovana.

Skoro u istom trenutku kada je pištolj dotakao površinu stola, preostali telohranitelj je posegnuo za svojim pištoljem. Vreme za koje je izvukao pištolj, nanišanio i opalio je bilo tako kratko da niko drugi ne bi imao šanse da preživi. No Bret je, naizgled polako, pružio ruku, dohvatio pištolj koji je u međuvremenu odložio i ustrelio telohranitelja posred čela. Čovek se zate-tura, tresnu o zid i opali, ali njegov me-tak pogodi tavanicu.

Onda je u sobi nastupila mrtva tišina. Bret ponovo spusti pištolj na sto i stade kraj mlade žene. Ona je prva progovorila, sabrano i mirno.

– Ako se tako pozdravljate kada dolazite – rekla mu je gledajući ga pravo u oči – ne bih volela da vidim kako se pozdravljate kada odlazite.

Bret raširi ruke kao da se predaje.

– To je samoodbrana – mirno je odgovorio. – Hteo sam da vidim Arkudija bez mnogo posrednika.

– Arkudi je pred vama – reče devojka, opuštajući se. – Ja sam Arkudi koga tražite. Anđelina Arkudi – predstavi se i odvažno mu pruži ruku.

– Ja sam Šek Saliven – reče Bret, prihvatajući njenu ruku.

Visoki muškarac je pratio njihovo razgovor sa sve većom nevericom. Na kraju više nije mogao da izdrži i grmnuo je koliko ga grlo nosi:

– Pa, ovo je neverovatno! Anđelina, ti razgovaraš sa čovekom koji je ma-ločas upao ovamo i ubio tvoja dva čoveka!

I Bret i devojka ga pogledaše.

– Šta ti predlažeš da uradim, Nile?
– upita ga Anđelina. – Da zaigram s njim?

– To što sam ubio dve gorile u samoodbrani je mnogo bolje od onoga što mi je plaćeno da uradim – saopšti mu Bret.

– A šta to? – upita Anđelina prigušenim glasom.

– Gospođice Arkudi – obrati joj se Bret. – Izgleda da Džordž Erou želi komad vašeg kolača od prostitucije i spreman je da ubije da se toga domogne. Ne bi bilo loše da ga vi ubijete pre nego što on sredi vas.

Arkudijeva je svojim odgovorom iznenadila Breta. On jedva da je završio ono što je imao da kaže, kada mu je ona odgovorila, smireno ali zajedljivo.

– Gospodine Salivene, on ne želi samo jedan komad, već celu fabriku kolača. A što se tiče okončavanja života gospodina Eroua a, samim tim, i otklanjanja opasnosti koju on predstavlja, imam zadovoljstvo da vas obavestim da mi je baš tako nešto predlagao gospodin Dugan kada ste nas vi prekinuli.

Bret dobro pogleda visokog, mršavog gospodina koji je stajao malo dalje i stiskao pesnice.

– I, šta ste odlučili? – upita najzad Bret.

– Anđelina je zaključila da je mnogo teže počiniti ubistvo nego što to, na prvi pogled, izgleda.

– Obezbeđenje nije najveća prepreka – primeti Bret.

– Ne sprečavaju me samo fizičke

prepreke – odvratila Arkudijeva. – Postoje i psihičke barijere. Vidite, gospodine Salivene, Džordž Erou je moj otac.

– Arkudi je devojačko prezime moje majke – objasni Anđelina i izvadi jednu posudu iz pećnice. – Posle velikog raskida, želela sam da se potpuno odvojim od oca, tako da sam zakonski promenila prezime.

Spustila je posudu na aluminijumski sto, između Breta i Dugana. Teatralno je skinula poklopac i para, sa ukusom sira i paradajza, vinu se izposude.

– »Voala« – rekla je, a Dugan to prati uzvikom uživanja.

Sedeli su u kuhinji »Citadele« koja je bila uređena isto kao i kuhinja u »Radnji«. Uklonili su tela nesrećnih tehloranitelja i pospremili kancelariju na tavanu pre nego što su se pojavile prve mušterije željne seksa. Veče je bilo jedno od uobičajenih i Anđelina je predložila da uz večeru svi troje malo pročaskaju.

– »Veliki raskid«? – upita Bret kada je Anđelina pošla da donese tanjire.

– Anđelinina majka, Lorejn Arkudi je dovoljno dugo živela sa Erouom tako da je uspela da dobije deo odgovornosti u nekim njegovim operacijama, jedno dete i da shvati da ne može da podnese njegov brutalan i starinski način vođenja poslova – odgovori Dugan umesto devojke. – Pre nego što se Anđelina rodila, Lorejn je dobila zaduženje da vodi prostituciju umesto svog muža. Erou je tada rekao da je to

jedini posao koji žena može dobro da vodi.

Anđelina ponovo priđe stolu noseći tri tanjira i pribor. Ne čekajući da Dugan završi, ona počne da im služi večeru.

– Kada se Anđelina rodila – nastavi Dugan – Lorejn je fantastično organizovala posao. Kada je ostavila Eroua, taj posao je odvojila od njega. Da bih vam ilustrovao kakav je Erou čovek, reći ću vam da je započeo pravi rat da bi povratio svoje prostitutke i svoju ženu.

– Samo, mama je bila jača nego što je on mislio – umeša se Anđelina. – Stvorila je sopstvene veze. Najvažnija je bila veza sa Nilom – dodade devojka pokazujući na Dugana.

Dugan se pravio da je zauzet jelom, no ipak nije mogao da prikrije setan osmeh.

– Pomogao joj je da stvori ove četiri kuće i branio je kada bi zagustilo – nastavi Anđelina, nežno zagrlivši starijeg čoveka.

– Voleo sam je, gospodine Salivene – priznade Dugan i ozbiljno ga pogleda. – Pomagao sam joj, sigurno, ali je ona obavljala ceo posao. Sve je tako dobro organizovala da su prihodi bili ogromni i Mafija nije želela da se prostitucija vrati u Erouove ruke. Ali, u pitanju je bio muški ponos, tako da su dopustili da se rat nastavi. Mama je uzvraćala udarce. Žestoko. Najzad, situacija je postala toliko nepodnošljiva da je izneta na dnevni red poslednjeg sastanka Komisije u Apalačiji 1957. godine. Odlučili su da, ako Lo-

rejn toliko želi taj posao i može tako dobro da ga vodi, ceo posao pripadne njoj. Rekli su Džordžu da je ostavi na miru i da gleda svoja posla. Značenje te odluke je bilo jasno, prostitucija više nije bila njegov resor.

– Ta je odluka bila na snazi sve dok »kapo di tutis« nije umro ili bio ubijen – reče Anđelina. – A onda je ponovo počeo da je ometa.

– Međutim, nije morao da je ubije, gospodine Salivene – reče Dugan. – Rak je obavio posao umesto njega.

Bret primeti da su se starčeve oči zamaglile.

– To nije bilo tako davno – reče Anđelina Bretu, iako je gledala Dugana.

– Znači, pošto je sahranio vašu majku, nasrnuo je na vas – zaključio Bret.

– Tako je – ozbiljno odvrati devojka. – Erou misli da je njegovo sve ono što vidi, računajući tu i moju majku i mene. On želi sve: cigarete, posteljinu, prostituciju. I misli da je dovoljno jak da to i dobije, čak i da se bori protiv Testija i mene istovremeno.

– A šta vi želite? – upita Bret bez okolišanja.

– Samo jedan mali deo, gospodine Salivene. Možda ste me čuli kada sam to gore rekla. Ja ne želim da igram prema pravilima koje je postavio moj otac. Nemam nameru da u gradu zavodim teror i ubijam nevine devojke i poslugu.

– Dakle, znate za »Radnju« – primeiti Bret.

– Naravno – odvrati devojka. – Čim se Lini nije sinoć pojavio sa mojim de-

lom zarade, znala sam da nešto nije u redu.

– Vašim delom? – ponovi Bret. – Zar sva dobit ne ide vama, pa je vi onda delite?

– Mi ne radimo tako, gospodine Salivene. Svaka od naših kuća opslužuje različitu, specifičnu klijentelu. Svaki upravnik vodi kuću kako on ili ona smatra da treba. Kao direktor, ja dobijam svoj deo. Ja kontrolišem događaje izvana, oni one iznutra. Moja je majka uvela taj sistem i ja ga se držim.

– U slučaju »Radnje« to nije upalilo – podseti je Bret. – Zašto se ne sakrijete?

– Preuzimam punu odgovornost za ono što se sinoć desilo – ljutito reče Anđelina. – Ali, ako bih sada pobegla, to bi bila potpuna propast! Erou bi bio pobednik. Kunem vam se, gospodine Salivene, sinoćni pokolj neće proći neosvećen. Što više ljudi moj otac pobije, biće gore po njega. Mi imamo neke veoma moćne i uticajne klijente. Njima se neće svideti što stradaju nedužne devojke ... posebno ako su u pitanju njihove ljubimice.

Bret pomisli na Sindi. Pomislio je i na to koliko bi ljudi moglo da se veže za takvu devojku.

– »Radnja« je bila naša kuća sa specijalitetima – dalje je objašnjavala Anđelina. – Ako je mušterija htela da veže devojku, obuče je kao lutku, ili slično, to je tamo i dobijala. – A vi, gospodine Salivene? – umeša se Dugan. – Šta vi želite?

Bret se zavalio u stolicu, zatvori oči

za trenutak, a onda ustade i reče:

– Želim samo da sačuvam svoju kožu. Kada se razide dim, hoću da ostanem na nogama.

– Ako se borite onako kako ste to gore učinili, onda su vam šanse izvanredne – reče Anđelina i nasmeja se.

– To nije za smeh, Anđelina – reče Dugan i uze je za ruku. – Ovaj je čovek plaćen da te ubije – podseti je, a onda pogleda Breta. – Šta kažete na to, gospodine Salivene?

– Učiniću vam uslugu ako biste i vi meni učinili jednu zauzvrat – reče Bret dok su ga ono dvoje netrimice gledali. – Pustićete glas da sam večeras stigao blizu, ali da nisam uspeo da vas maknem. Neka misle da sam vas dovoljno uplašio, tako da ste pobjegli. Onda nestanite za jedno vreme.

Rekavši to, okrete se i pođe ka vratima kuhinje, ne čekajući devojčin odgovor. U prolazu je pokupio svoju torbicu koju je uzeo iz Sindine sobe pošto joj je ostavio dobru napojnicu i poljubio je.

– A zauzvrat? – upita Dugan kada je Bret već izlazio.

Šek Saliven zastade i zabaci glavu.

– Sačekaću još malo – rekao je. – Hoću da vidim ko zaslužuje da umre. Hvala na večeri.

– Dopada mi se vaš stil – reče Erou narednog jutra.

Ovog jutra je bio u drugoj kancelariji. Jedina razlika između dve kancelarije je bila u tome što je pored zavesi i prozora iza njegovog pisaćeg stola bio zid od cigle. S jedne strane je bio

Atlantski okean, a sa druge beton. Niko nije mogao da ubije mafijaškog šefa ni sa jedne ni sa druge strane.

– Rekoše mi da ste zamalo smakli Arkudija – nastavi Erou. – Pri tom ste sredili i neke od njihovih najboljih ljudi. Veoma impresivno za prvi izlazak.

– Bez veze – promrmlja Bret s gađenjem. – Arkudi mi je pobegao.

– Ali ste vi izašli odande živi – podseti ga Erou. – Ostali ste živi kako biste kasnije dovršili posao.

– Naći ću ga ja večeras – samouvereno reče Bret.

Sve vreme se o Arkudijevoj govorilo kao da je reč o muškarcu. Bret se nije odao i Erou je izgledao zadovoljno. Što se njega ticalo, njegova mala »šala« koja se sastojala u tome da je poslao Breta da ubije jednu mladu ženu je još uvek bila tajna. Bret se s njim našalio tako što je ostao živ.

– Ne brinite se zbog toga – prijateljski reče Erou. – Arkudi je pobegao. Želeo sam da ga uklonim s mog puta i vi ste mi u tome pomogli. Međutim, pred nama je jedan krupniji zalogaj.

– Testi? – upita Bret.

– Polako, tigre, polako – nasmeja se Erou. – Imaćeš uskoro priliku da se obračunaš i sa velikim čovekom.

Bret se napravi kao da je razočaran i zavalio se u fotelju.

– Pre svega, njegova desna ruka mi stvara velike probleme – nastavi Erou. – Njega ne želim samo da maknem s puta, već i iz mog života. Razumete li me?

– Naravno – odvrati Bret. – Je l' po istu cenu?

Građevina hotela-kazina »Feniks« je predstavljala velelepan prizor, pogotovo noću. Ekipa radnika su radile prekovremeno kako bi hotel bio gotov za predviđeno otvaranje i čitava je građevina bila osvetljena kao reklamna tabla.

Bret se okrete i pogleda s druge strane građevine. Atlantski okean se gubio negde na horizontu, potpuno nezainteresovan za ljude i njihova dela. Bret se prenu iz razmišljanja i uze da tovari cigle.

Na sebi je imao radničko odelo. Došao je tog popodneva, tako obučen, na građevinu kad su se menjale smene. Uzeo je zaštitne naočari, niko nije obraćao pažnju na njega. Sezonski radnici su ovde bili česta pojava. Bilo je važno da se stalno nešto radi, tako da se niko ne bi setio da ga pita šta on tu traži.

I tako, Bret je ređao cigle, prenosio materijal i razmišljao o dva dana koja je proveo usred mafijaškog rata. Svi, koje je dotad upoznao, su pokušavali da ga provere. Dokazao je koliko vredi svojim delima, ali u podzemlju se nikome nije moglo u potpunosti verovati. A jedina konačna stvar koju je čovek ikada mogao da uradi je da umre. Uobičajenost iznenadne smrti u ovom gradu je najbolje ilustrovana reakcijama i Džordža Eroua i njegove kćerke na pogibiju njihovih ljudi. Vojnici su bili samo pioni i mrtve su zamenjivali novi.

Aron Šonberger je stigao na gradilište oko devet časova uveče, kada

Erou je poslao Breta da ga ubije. Dok je Bret posmatrao sredovečnog jevrejskog finansijera kako, u pratnji svoja dva telohranitelja, ide ka liftu, setio se šta mu je Erou rekao za nje-ga. Šonberger je vršio pregovore oko Testijevog učešća u izgradnji hotela »Feniks«. Ako mu to bude pošlo za rukom, Testi bi imao konkretnu i zakonsku osnovu u Atlantik Sitiju, odakle bi mogao da se širi.

Erou je samo iznajmljivao kancelarijski prostor u hotelu »Dajamond Hed«, kao što je i Testi plaćao zakup za svoje prostorije u hotelu-kazinu »Zlatna groznica«. U svakom slučaju, tako je bar pisalo na njihovim ugovorima. Njihova veza sa štabovima je bila mnogo dublja, ali su dokazi za to bili tako vešto prikriveni da je slabo ko imao šanse da nešto otkrije. Međutim, ako bi Testi uložio u izgradnju ovog hotela kao ispravan poslovni čovek, njegov bi se uticaj toliko raširio da ga čak ni Erou ne bi mogao zadržati.

Ako bi Šonberger nastradao, investitori bi se poplašili i Testi bi primio poruku. A ta bi poruka glasila: »Preuz-imaš kontrolu samo preko mene mrtvog«. Erou je nagovestio Šeku Salivenu da bi, ako obavi posao kako treba, njegova nagrada bila daleko veća od one druge polovine od dvadeset i pet hiljada dolara. Salivenu bi, tako, pripao udeo u poslovima kada Erou bude prigrabio sve.

Mafijaš je dao Bretu samo jedno uputstvo u vezi sa Šonbergerovom smrću.

– Neka bude spektakularno – rekao mu je.

Bret počeo polako da se približava ivici zgrade. Tačno je znao gde će se prvo zaustaviti. Kancelarija upravnika gradnje je bila na sedmom spratu. Bret nije verovao da će finansijer prvo da razgleda gradilište pa onda da razgovara sa upravnikom. Bret dođe do same ivice trećeg sprata i skoči. Doskočio je na jednu gredu koju je kran upravo dizao. Vozio se na čeličnoj gredi još tri sprata, pa je opet skočio. Bio je na sedmom spratu.

– Hej ti! – čuo je da neko viče na njega, okrenuo se i video kako mu prilazi jedan krupan radnik crvenog lica. – Jesi li poludeo? Šta to radiš?

– Vozim se besplatno – odvrati Bret i nevino mu se nasmeši.

– E, to kod nas više ne pali – vikao je čovek. – Ako nisi znao, mi imamo sindikate, naduvenko! Ovde postoje i neka pravila za bezbednost radnika. Da te je neki inspektor video, zatvorili bi nam gradilište za noć. S kojom si grupom?

– Nemam pojma, čoveče – požalio mu se Bret. – Tek sam večeras počeo da radim. Neko mi kaže da nešto uradim, ja to uradim i to je sve.

Krupni radnik se pljesnu po čelu i podiže pogled ka nebu.

– Bože, spasi me od lokalne radne snage – s očajanjem reče, pa zgrabi Breta za ruku. – Pođi sa mnom. Idemo da vidimo upravnika gradilišta. Možda će on moći ovo da reši.

Bret pođe s njim bez protivljenja. Kad već njegov skok nije izvukao up-

ravnika iz kancelarije, onda će ga Bret sa zadovoljstvom posetiti. Pažljivo je pratio šta se dešava na gradilištu dok se približavao upravnikovoj improvizovanoj kancelariji koja se nalazila odmah do otvorenog lifta.

Jedna grupa radnika, sa njegove desne strane, je postavljala pregrade za sobe, dok je druga grupa, sa njegove leve strane, radila nešto oko glavnog stuba. Oni iza njega su ređali neke grede. Ispred njega je bio lift čije su tri strane bile zatvorene, a jedna otvorena.

Video je da su se čelične sajle koje su nosile lift zategle, što je značilo da je lift krenuo. Odlučno je proračunao vreme. Naći će se ispred upravnikove kancelarije u isto vreme kada i Šonberger tamo stigne.

Obično bi, kada se spremao da nekoga ubije, Bret osetio neobičnu hladnokrvnost i neki nezemaljski mir. Nije bio ni napet ni nervozan. Međutim, sada je, kako se približavao upravnikovoj kancelariji, osetio neku nelagodnu jezu, kao da mu je za trenutak celo telo utrnuo.

Već sledećeg momenta ništa nije osećao. Opet je bio gospodar svoga tela. Setio se da je Džefu Arčeru govorio o kontrolisanju spoljnih događaja unutrašnjom snagom, svojim »kijem«. I onda mu je postalo jasno zašto je osetio malopredašnu nelagodnost. On se spremao da ne ubije uz pomoć svojih veština. Ako želi da mu plan uspe, moraće da iskoristi sve svoje sposobnosti do maksimuma.

Već je mogao da vidi Arona Šon-

bergera. Taj je čovek pripadao sredini u svakom pogledu. Bio je srednjih godina, srednje visine, srednje težine. Imao je nisko čelo, kovrdžavu crnu kosu koja je počela da sedi, prosede brkove i naočari velike dioptrije. Na sebi je imao tamnoplavi mantil. Dvojica, koja su ga čuvala, pripadala su uobičajenom tipu telohranitelja. Jedan je bio mlad i izgledao je kao da svake večeri pred ogledalom vežba da izgleda kao Silvester Staloun. Drugi je bio krupan italijanski grubijan debelih usana.

Bret i njegov pratilac su stigli pred vrata upravnikove kancelarije u trenutku kada se lift zaustavljao, a upravnik izlazio da dočeka važnog posetioca. Bretov pratilac pokuša da objasni šta je Bret uradio. Ali ga upravnik i ne sasluša već požuri da pomogne Šonbergeru da izađe iz lifta. Šonberger je, kao i upravnik, na glavi imao specijalni zaštitni šlem plave boje. Telohranitelji su, kao i ostali radnici, nosili uobičajene šlemove narandžaste boje. Nadzornik, jer, ispostavilo se da je čovek koji je doveo Breta do upravnika bio nadzornik, ljut što upravnik ne obraća pažnju na njega, okrete se Bretu i reče:

– Čekaj samo, ovo neće dugo potrajati.

Bret se u sebi složi s njim. Sačekao je da se nadzornik ponovo okrene ka upravniku i onda stupio u akciju.

Iznenada, obe se njegove ruke nađoše na nadzornikovim leđima i gurnuše ga napred. Čovek polete napred i udari u upravnika. Obojica padoše na

pod lifta. Šonberger i njegovi telohranitelji ništa tako nisu očekivali. Stajali su kraj samog lifta i gledali u ovu dvojicu kako pokušavaju da ustanu. Kada su pogledali na drugu stranu da vide šta je prouzrokovalo njihov pad, mogli su da vide mirno lice Breta Valasa.

Njihove se oči još nisu ni privikle na njihovu pojavu, a on je već skočio. Podigao se nekih dva metra uvis i skoro dotakao tavanicu. Ruke telohranitelja automatski posegnuše za njihovim pištoljima, iako nisu skidali pogled sa Bretovih vratolomija. Međutim, nijedan nije uspeo da izvuče pištolj.

Bret se baci sa visine na kojoj je bio pravo preko Šonbergerove glave. Kada se našao iznad glava njegovih telohranitelja, raširio je noge i ivicom svojih čizama udario ih postrance. Oni padoše, svaki na svoju stranu, kao kora od banane. Bret doskoči Šonbergeru iza leđa i nađe se između onesvešćenih telohranitelja. Okrenuvši se, zgrabio je Šonbergerovu levu ruku i savio mu je iza leđa. Drugom rukom je dohvatio čoveka za vrat i počeo da mu pritiska jedan nerv.

– Samo se opustite – šapnuo mu je.
– Neću vas povrediti.

Bret povode Šonbergera ka severozapadnom uglu građevine. Šonberger bi se sigurno preplašio da je video zemlju ispod sebe, ali mu je akupresura, koju je Bret primenio, donela neki čudan osećaj mira. Stoga je, kada ga je Bret gurnuo u ambis, imao osećaj da leti i uživao je u tome.

Bio je toliko opušten da je pao u sigurnosnu mrežu, koja je bila postavljena u visini trećeg sprata da hvata materijal i alat koji padne, sa takvim stilom kao da je celog života to radio. Dva puta se okrenuo u vazduhu i pao na leđa. Dva puta je i odskočio, a onda se udobno spustio u mrežu.

Gore, na sedmom spratu, nadzornik i upravnik su uspeli da ustanu. Mislili su da je Bret gurnuo Šonbergera pravo u smrt.

– Zaustavite tog čoveka! – povikao je upravnik, pokazujući na Breta.

Upravnik još nije dovršio rečenicu, a Bret se okrenuo i video kako razbesneli građevinski radnici idu ka njemu, svaki noseći u ruci neku alatku.

Jedan od radnika, koji je nosio dugu metalnu šipku, nasrnu prvi na Breta. Bret se izmače ulevo i istovremeno izbaci ruku pravo iz ramena. Dočekao je šipku pre nego što je mogla da ga udari i silinom povratnog udarca skrenuo šipku u sasvim drugom pravcu. Radnik koji ga je napao se ukipio i ispustio šipku. Bret je u letu dohvatio šipku i, ne zaustavljajući se, suočio se sa drugim radnikom koji je išao na njega sa pneumatskom bušilicom. Koristeći se šipkom kao mačem, Bret potkači dršku bušilice i istrže je čoveku iz ruku.

Bret baci oba alatke, a iznenađeni radnik posrte. Ninda iskoristi taj trenutak da ga gurne na preostala dva radnika koja su u rukama držala čekiće. Radnik koji ga je prvi napao bio je jedini koji je ostao na nogama. On sada ponovo nasrnu na Breta, gonjen

besom.

Bret nije želeo da, nekim slučajem, ubije jednog od nedužnih radnika, tako da nije mogao da se jednostavno izmakne i pušti ovog čoveka da padne preko ivice. Zato je naleteo na njega i kolenom ga udario između nogu. Radnik se presavi od bola, što je Bret iskoristio da mu zada jedan udarac u bradu i tako ga onesvesti.

Međutim, kada se odmakao od onesvešćenog čoveka, primetio je da ka njemu ide čitava jedna mala vojska da zameni ove koji nisu uspeli da ga zaustve. Bret je znao da može da se probije kroz njih da dođe do lifta, ali, opet, nije želeo sa neko strada ni kriv ni dužan. Bacio je hitar pogled preko ramena. Dok se on ovde borio, neko-licina ljudi se popela u mrežu da izvu-ku Šonbergera. Bret vide kako ga sada odvođe ka njegovoj limuzini čiji je motor već bio upaljen.

Bret se osloni na ivice stopala, baš kao što je uradio i ne tako davno u svojoj vežbaonici, i potrča ka uglu sedmog sprata. Radnici koji su se spremali da ga napadnu stadoše kao ukopani kada su videli da je čovek koji je napao Šonbergera naizgled počeo da pada sa ivice, a onda, odjednom, ostao u vazduhu, kao da lebdi.

Bret je trčao duž ivice, horizontalno prema tlu, pravo ka uglu zgrade. Njegova je ravnoteža bila zadivljujuća, baš kao što je i trebalo da bude. Radnici su bili isuviše zauzeti ovim čudom koje je na njihove oči prkosilo zakoni-ma prirode, da bi ga napali. Čim je sti-gao do ugla, ispod kojega je bila mre-

ža, Bret se prepusti gravitaciji protiv koje se borio i poleteo pravo u mrežu.

U poslednjem trenutku, pre nego što će pasti u mrežu, Bret napravi salto i dočeka se na leđa, odskočivši više od pet metara uvis. Bret tada napravi još jedan salto, tako da je ovog puta padao pravo na noge. Dok je još bio u vazduhu, Bret je video šest ta-čaka gde je mreža bila pričvršćena za zgradu. Ponovo se našao u mreži, ovog puta je iskoristivši kao odskoč-nu dasku da bi dospeo do tih tačaka.

Dok je leteo napred, Bret se skupio i postavio svoju šaku u poziciju »Joh-n Nukite«, takozvani »vrh koplja«. Kada se ponovo spustio u mrežu, ispružio je ruke i presekao konopce kao da su njegovi prsti bili sečiva. Snaga i brzina koju je uložio u ovaj potez kao da su se istopile. Da bi se izveo kako treba, zahtevao je maksimum od čoveka.

Užad se prekide i mreža počne da pada. Bret se poslužio tim krajem mreže kao lestvicama od konopca da bi stigao do sledeće tačke. Kretao se sleva nadesno, presecajući užad na mestima gde je mreža stajala uza zid i polako se približavajući Šonbergero-vim kolima.

Najzad, pred njim su bile još samo dve tačke. Bret se baci napred, videći ga Šonberger ulazi u automobil. Pre-sekao je pretposlednju vezu, a onda se bacio dole. Za trenutak se mreža uvijala pod njim, a onda ni nje više nije bilo. I baš tada Bret zgrabi slobodan kraj mreže, tako da je visio kao na ko-nopcu. Dovoljno se približio tlu da ne

polomi neku kost kada doskoči i bio je dovoljno daleko od zgrade, tako da se našao tačno ispred Šonbergerovih kola.

Bret pusti improvizovano »Tarzано-vo« uže. Kada je dotakao zemlju, prevrnuo se nekoliko puta kako bi ublažio jačinu udarca. Već u sledećem stnutku je bio na nogama i trčao za automobilom koji samo što nije napustio gradilište. Bret je video vozača pre nego ovaj njega. Ovaj je imao tamnoplavu uniformu i obaveznu kapu. Svi prozori automobila su bili zatvoreni i vrata zaključana.

To nije zaustavilo Breta. Vozač je jedino znao da su Šonbergera požurivali da uđe u vozilo i da mu je jedan od radnika rekao da što pre odu sa gradilišta. Vozač nije znao zašto, a sam Šonberger nije rekao ni reči, već je samo sedeo na zadnjem sedištu i zbunjeno gledao ispred sebe. Stoga je šofer gotovo doživeo šok kada je jedna ruka proletela kroz zatvoren prozor sa njegove strane.

Sve se odigralo kao na filmu. Vozačeva svest je prvo registrovala zvuk stakla koje prska, a onda su njegove oči videle kako komadići stakla lete na sve strane i pojavljuje se jedna šaka. Trenutak kasnije, skupljeni prsti se raširiše i udariše vozača po levoj strani glave.

Bret je razbio prozor udarcem »keiko«, ili, udarcem »pileći kljun«. Zvuči malo neverovatno, ali je položaj kada su palac i mali prst spojeni a ostali prsti složeni iznad njih pretvarao šaku u pravi metak kadar da prođe kroz go-

tovo sve. Jedini razlog što je raširio prste je bila njegova namera da ne ubije vozača. Da je dovršio udarac, čovek bi bio mrtav tog istog trenu. Bretu je bilo neobično važno da se ne zameri Šonbergeru, a to je značilo da ne ubije nikoga koga bi ovaj, možda simpatisao.

U svakom slučaju, šofer pade na stranu, ošamućen. Automobil je i dalje bio u pokretu dok je Bret pokušavao da nađe dugme koje je otključavalo vrata. Najzad mu je to pošlo za rukom i on otvori vrata. Pridržavajući se za krov automobila, Bret se uvuče unutra.

Pokušao je da sedne za volan dok je ošamućeni vozač pokušavao da ga izbací.

– Ubiću te – mrmljao je trudeći se da se uspravi. – Ubiću te.

Vozač još uvek nije znao ko ga je napao. Jedina misao mu je bila da mora da sedne i vidi ko je napao automobil. Bretova jedina misao u tom trenutku je bila da ga spreči da to uradi.

Kola su još uvek bila u pokretu, a vrata još uvek otvorena, kada je Bret zgrabio šofera i počeo da ga izvlači napolje. Vozač se otimao, ritao i mlatao rukama, tako da je Bretu, na tom malom prostoru, bilo teško da ga propisno uhvati. U toj situaciji, ninda je jedino mogao da računa na svoju snagu. Primena bilo kog od udaraca koji se uče u borilačkim veštinama na poluonesvešćenog čoveka i to na prednjem sedištu limuzine bila bi ne samo smešna već i opasna.

Bret zgrabi obe šoferove noge i prebaci ih preko svog krila, zatim, drugom rukom, dohvati kragu šoferove košulje i podiže ga. Šoferova glava udari u krov i nabí mu kapu preko oči-ju. Pošto je i šofer sada sedeo, Bret je mogao da vidi pištolj u futroli ispod šoferovog kaputa i njegovu ruku kako poseže za njim.

– Ubiću te – i dalje je mrmlijaó vo-zač. – Kunem se da ću te ubiti.

Bret ga zgrabi za zglavak ruke kada ovaj steže svoje prste oko drške pištolja. Bret onda obavi svoje slobodne prste oko burenceta, tako da revolver nije mogao da opali ni ako bi šofer pritisnuo okidač. Otprilike u isto vreme, vozač se setio i svoje slobodne ruke, te je pokušao njom da dohvati Breta.

Njih dvojica su se rvali na prednjem sedištu, a automobil je i dalje išao. Bret je uspeo da podigne glavu i baci pogled u vetrobransko staklo. Uočio je da se kola kreću levo od ulaza na gradilište, pravo na ogradu od lanaca. To mu je dalo ideju kako da završi ovo gušenje sa šoferom. Kada su ogromna kola udarila u prvi lanac, povukla su za sobom i stubove koji su držali lance i Bret je iskoristio taj trenutak da otme revolver od vozača i da ovog prebaci preko svog krila. Šofer je ispao iz automobila, otkotrljao se preko pločnika i zaustavio se na ulici, a Bret je za to vreme okrenuo volan ulevo. Međutim, nije dovoljno brzo izveo taj potez, tako da je limuzina udarila u jedan parkiran automobil preko puta ulice. Ipak, uspeo je da spreči da se ugasi motor. Kada se izvukao iz automo-

bila u koji je udario, Bret okrete limuzinu i pođe niz ulicu. Kada je stigao do prvog ugla, Bret skrete ka Centralnom pristaništu uz škripu kočnica.

Zbunjeni radnici na gradilištu su nemo posmatrali limuzinu kako juri niz dok, povremeno nestajući iza nekih trgovina. Onda su pogledali ka kraju doka i vodi koja je, nekih desetak metara niže, zapljuskivala njegove stubove. Potom su bacili pogled na limuzinu i videli kako upravo prolazi kraj poslednje radnje na doku.

I tada, naočigled svih, vozilo je eksplodiralo i pre nego što je sletelo sa doka. Odjednom, bez ikakvog razloga, limuzina se pretvorila u ogromnu lomaču. Ali, kola se ni tada nisu zaustavila. I dalje su jurila niz dok, rušeći sve pred sobom, a onda, stigavši na kraj, vinula se u vazduh.

Kada su pala u vodu, za njima je ostao da gori plamen na površini vode koji čak ni talas koji se podigao nije mogao da ugasi. Radnici napustiše svoja mesta na građevini i potrčaše niz ulicu, ka doku gde su već počeli da se skupljaju i drugi posmatrači. Voda pod njima je još uvek ključala, tako da nikome od prisutnih nije ni na kraj pameti bilo da pokuša da spase žrtve.

Bret Valas je posmatrao radnike sa građevine iz jedne od prodavnica duž doka. Provalio je u nju pošto je izvukao Šonbergera iz automobila u pokretu. Skrenuo je pogled sa mesta »nesreće« i vratio se na mesto gde je još uvek ošamućeni Šonberger sedeo dok se revolver pušio kraj njegovih nogu.

– Izvini, prijatelju – tiho mu se obra-
ti Bret. – Ali, morao si da umreš. Na
spektakularan način, naočigled svih.

Glava peta

Hotel-kazino „Zlatna groznica“ je
oko ponoći bio prepun gostiju. Bilo je
sveta svake vrste.

Aron Šonberger povede Breta kroz
gužvu prema najudaljenijem zidu. Tu
su bile postavljene kabine gde se no-
vac zamenjivao za žetone i obrnuto.
Koračali su pored tih kabina i, nehoti-
ce, slušali šta ljudi pričaju o svojim
gubicima, dobicima, tragedijama ili
nezainteresovanosti. Njihova lica su
imala raznorazne izraze, i srećne i tuž-
ne.

Najzad su stigli pred jedna crvena,
tapacirana vrata, odmah do poslednje
kabine. Iznad kvake se nalazio jedan
krug sa crnim dugmićima koje je Šon-
berger pritiskao po nekom utvrđe-
nom redu. Tek onda je izvadio ključ iz
džepa za sat na prsluku i ubacio ga u
bravu. Šanberger okreće ključ, a onda
ga vrati u džep i otvori vrata. On je
ušao prvi, a Bret za njim.

Ušli su u jednu praznu prostoriju čiji
su goli zidovi bili obojeni bež bojom.
Jedina stvar koja je remetila jednolič-
nost tih zidova bila je jedna siva, rav-
na ploča postavljena na nekih dva
metra od poda, a iznad gvođenih vra-
ta bez kvake.

– Hajde – nervozno reče Šonber-
ger. – Otvaraj. U redu je.

Gvoždena vrata se pomakoše ule-
vo. Aron je predvodio, a Bret se os-

mehom zahvalio sivoj ploči. Bio je si-
guran da se iza ploče nalazi kamera.
Koračali su dugim, jednostavnim hod-
nikom duž čijih su zidova bila postav-
ljena vrata, a onda su skrenuli desno,
na kraju tog hodnika, i ušli u drugi, go-
tovo isto toliko dug. Još jednom su
skrenuli desno i našli se u jednoj do-
bro osvetljenoj prostoriji u kojoj su se
nalazili jedan pisaći sto, tri stolice i je-
dan čovek koji je stajao.

– Uđite – reče im taj čovek i rukom
pokaza vrata koja su se videla između
stola i stolica. Šonberger priđe vrati-
ma i otvori ih bez ikakvih problema.
Bret je pretpostavio da su već prošli
kroz sve mere bezbednosti. Vrata su
se otvarala na jednu prostranu kance-
lariju sa debelim tepihom bež boje.
Svi zidovi su bili prekriveni zavesama
od tavanice do poda. Bret se pitao šta
se nalazi iza tih zavesa. Sa desne
strane se nalazila ogromna video-
konzola na čijim su ekranima emitov-
ni prizori iz raznih prostorija hotela. Sa
leve strane je bila klub garnitura koja
je, verovatno, korišćena za sastanke.
A između garniture i konzole je bio po-
stavljen veliki pisaći sto od lakiranog
drveta zimzelene sekvoje.

Za tim ogromnim stolom je sedeo
čovek kome je takav sto i priličio. Bio
je visok, mišićav i imao je smeđu
kosu. Lice mu je bilo široko i snažno,
a oči plave i oštrog pogleda, nos dug
i uzan, a usne široke. Na sebi je imao
udobno odelo smeđe boje i skupe
sportske cipele. Bez ikakve sumnje,
to je bio Džon Testi. Sve u vezi s njim
i oko njega govorilo je da je on gazda.

Ali, za razliku od Eroua, on je delovao kao osoba koju bi čovek mogao da sledi, a da ga niko na to ne primora.

Testi nije mnogo okolišao. Čim su Šonberger i Bret zauzeli svoja mesta, on se obrati svojoj desnoj ruci:

– Znači, ovo je čovek koji vas je prvo ubio, a onda vratio iz mrtvih?

Šonberger je ukratko ispričao svom gazdi šta se desilo kada je zakazivao sastanak s njim.

– Tako je, gospodine Testi – odvrati Šonberger. – Ovo je Šek Saliven. Džon Testi.

Ni Bret ni Testi ne ispružiše ruke prilikom upoznavanja, već samo klimnuše glavom.

– Aron mi reče da ste ga bezbedno spustili sa sedmog sprata i izvukli iz automobila u pokretu – reče Testi. – Ni jedno ni drugo ne zvuči ni jednostavno, a još manje prijatno. Kako vam je to pošlo za rukom?

– Pa, ponešto sam naučio tokom godina – odgovori Bret i ponovi svoju priču o Šeku Salivenu. – Kada sam stigao na dok, usmerio sam automobil ka vodi. Onda sam se prebacio na zadnje sedište, uverio se da je Šonberger još uvek ošamućen, iskočio napolje zajedno sa njim i počeo da pucam u kola sve dok nisam pogodio rezervoar za benzin. A kada su se radnici sa građevine približili, sklonio sam Šonbergera sa ulice.

Bret nije rekao istinu o svom imenu, prošlosti i rezervoaru za gorivo. Bret nije nasumice pucao u kola, već je s neverovatnom preciznošću, ispalio jedan metak za drugim u jednu istu

tačku, sve dok nije probio rezervoar. Jedan jedini metak nije mogao da prođe kroz debeli metal rezervoara. Ali, kada jedan metak gura drugi i tako redom, onda to još i može da se izvede. Ninđe imaju ime za tu veštinu. »Hođutsu«, veština baratanja vatrenim oružjem.

– To zvuči veoma impresivno – glasio je Testijev komentar. – Toliko ste se namučili samo da bi izgledalo da je Aron ubijen – nastavi mafijaš, a onda se zamisli. – Pitanje je samo, zašto?

– Mislio sam da će vam to biti jasno – odgovori Bret. – Ne sviđa mi se strana za koju se borim. Ne sviđa mi se konačni ishod. A ovde sve može da bude lako. U grad stiže dovoljno novca da svi budu srećni i zadovoljni, ali, Frou postaje osvetoljubiv. Šalje me da ubijam žene i ekonomiste. A to nije dobar način vođenja poslova.

– Žene? – ponovi Testi i uspravi se u fotelji.

– Da – potvrdi Bret. – Dosad ste već sigurno čuli za masakr u »Radnji«?

Testi se opusti.

– Da – potvrdio je. – Čuo sam za to. Međutim, čuo sam i neke druge stvari... recimo... o pridošlici po imenu Šek Saliven koji je došao tek pre nekoliko dana, a već se proćuo. Čuo sam da je spasao Eroua od plaćenog ubice... ubice koga ja nisam platio. A onda čujem kako ga Erou uzima u svoje redove. Na kraju, evo ga u mojoj kancelariji, punog lepih priča.

Testi iznenada podiže ruke i spusti ih na sto. Leva ruka mu je bila u redu,

šaka snažna, prsti dugi. Desnu ruku nije imao. Umesto nje je imao jedan metalni uređaj koji se završavao hidrauličnom kukom. Testi tresnu svojom čeličnom rukom o sto.

– Delujete mi vrlo nepouzdan, gospodine Saliven – preteći reče Testi.

– Ne bih rekao nepouzdan, gospodine Testi – odmah ga ispravi Bret. – Pre bih rekao neodlučan. Dobar mornar neće da isplovi, pre nego što vidi odakle duva vetar, zar ne? Čovek bi mogao da se utopi ako to ne proveriti.

Sve vreme dok je govorio, Bret je ispitivao Testijevu veštačku ruku. Izgledalo je kao da Testi ima deo ruke od lakta nagore, a da je samo donji deo veštački. Kuka je bila načinjena od debele žice dvostruko presavijene, koja je na kraju bila zašiljena. Još jedna žica je bila kraj te, ali jednostruka, koja je služila kao palac.

– Dobar mornar, isto tako, ne prihvata posao koji ne namerava da obavi – odgovori Testi na Bretovu metaforu. – Čovek bi i tako mogao da nastrada.

– Ne, nije baš tako – mirno odvrati Bret. – Mornar vredi onoliko koliko i brod na kome plovi. A ako brod tone, niko mu ne može zameriti što prelazi na drugi. Jedino kapetan mora da potone zajedno sa brodom.

Testi se zamisli za trenutak, zavalio u naslonjaču i zatvori oči.

– Tuše! – rekao je najzad i otvorio oči. – U pravu ste, gospodine Salivene. U ovom poslu je vrlo razborito proveriti vodu i onda privezati brod za čv-

rstu stenu. Ako sam dobro razumeo, a sudeći po Aronovom dobrom zdravlju, vi ste odlučili ko će vam biti kapetan?

– Ja sam samo običan plaćenik, gospodine Testi – skromno reče Bret i sede na stolicu sa leve strane pisaćeg stola. – Bilo mi je plaćeno da uklonim Arkudijevu. I uklonio sam je. Potom mi je plaćeno da se otarasim Šonbergera. Što se Eroua tiče, Šonberger više ne postoji. Jedino mi nije bilo plaćeno da se otarasim Džona Testija. Čini mi se dobrom ideja da mi neko plati da se makne Erou. Onda ste me obavezali.

Testi se zakikota.

– Priznajem, zaista ste prva klasa – rekao je i ustao od stola, držeći se za svoju metalnu ruku. – Dohujali ste u ovaj grad i u roku od dvadeset i četiri časa se pokazali kao neko koga svi hoće za sebe. Nemate prošlosti, a svoju sadašnjost živite neverovatno brzo.

Testi je polako obišao svoj sto, a njegova prava ruka je sve vreme klizila niz veštačku. Kada se približio Bretu, iznenada je okrenuo kuku nadesno. Kuka je iskočila iz svoje osnove, a na njenom mestu se pojavi tanki, dvosekli stilet. Sledećeg trenutka, oštrica je bila Bretu pod grlom.

– Morate da budete posebno pažljivi ako hoćete da uopšte imate nekakvu budućnost – tihim glasom ga je posavetovao Testi.

Onda je povukao nož i vratio se na svoje mesto.

– U redu – složio se. – Vi poznajete

Eroua i možete da mu se vratite jer vam veruje. Dopustiću vam da ga ubijete. Platiću vam za taj posao koliko god tražite. Neću da se cenkam. Spreman sam da učinim sve što treba samo da se ovaj glupi rat što pre okonča i stvari se vrate na normalu.

Za svega nekoliko minuta su razradili sve detalje. Testi će platiti sto hiljada dolara da bi Erou bio ubijen; pedeset hiljada unapred i pedeset po obavljenom poslu. Bret mu dade ime banke i broj računa koji je otvorio baš zbog takvih slučajeva. Testi je mogao na taj način direktno da prebaci novac na Bretov račun, tako da ovaj ne mora da nosi toliku sumu sa sobom. Testi je poslao Šanbergera da odmah sredi tu stvar.

– Jadni Aron – reče Testi pošto je Šonberger izašao. – On je briljantan, ali nije mnogo pametan. Ako i ima neki nedostatak, onda je to njegova lojalnost. On me voli i smatra da i u poslu treba da ostanemo prijatelji. Sjajan čovek. Što se njega tiče, on veruje da ste mu spasili život. On se čak više i ne seća da je vaš posao bio da ga ubijete.

Testi isprati Breta do gvozdених vrata bez brave, koja su vodila u praznu sobu između kancelarijskog prostora i samog kazina. pozeleo mu je sreću i upozorio ga da slučajno opet ne promeni strane.

– Kada jednom pređete, povratka više nema – rekao je. – Našli biste se između dve zaraćene strane. A niko, čak ni vi, ne može iz tako nečeg da izvuče živu glavu.

Bret klimnu glavom i uđe u praznu prostoriju. Testi zatvori vrata za njim. Nisu se rukovali. Bret pođe ka vratima na suprotnom kraju sobe. Na pola puta zvuk, sličan prasku groma, ispunio sobu. Posle toga, u sobi više nije bilo vazduha. Za svega nekoliko trenutaka, u prostoriji je nastao vakuum.

Prvi put otkako se vratio sa Istoka, Bret je bio zatečen. Zamka ga je zaprepastila zbog svoje jednostavnosti. A on nije ništa mogao da učini. Bio je paralisan od šoka. Svest ga je upzoralala da preduzme nešto, ali je njen glas bio dalek i stran. Imao je samo goli instinkt i dve sekunde pre nego što izgubi svest.

Pluća kao da su mu bila ispunjena čeličnom vunom. Grlo kao da mu je bilo sačinjeno od čelika. Izvanredna osetljivost njegovih čula mu je sada govorila da su mu oči iskolačene, da mu je jezik ispao napolje i da mu krvni sudovi u celom organizmu polako prskaju. Bacio se napred, sa rukom u poziciji »keiko«. Ali, iznenadnost ove zamke mu je poremetila koordinaciju. Njegovi prsti udariše u druga vrata svega nekoliko milimetara dalje od mesta gde je trebalo da udare. U njegovoj ruci nije bilo dovoljno snage čak ni da zagrebe pojačanu betonsku oblogu. Bret pade na kolena dok je bol iz njegovih prstiju jurio ka njegovom umirućem mozgu.

Vetar je zafijukao oko njegove glave dok je ležao zgrčen kraj zida. I, odjednom, shvatio je da to nije glas večnosti, već zvuk koji je nastao kada je vazduh ponovo počeo da ulazi u sobu.

Bret polako i teško podiže svoje telo i sede, primetivši da je oznojen od glave do pete i da su mu na usta pošle bale. Okrenuo se tako da je sada seдео leđima oslonjen o druga vrata.

Podigavši pogled, spazio je Džona, Testija kako stoji kraj otvorenih vrata koja su vodila u njegovu kancelariju. Na licu mu se video izraz superiornosti.

– Sada nemate posla sa glupim afričkim divljacima, Salivene – mirno mu je rekao. – Vidite i sami kako je sve jednostavno. U jednom trenutku vam je dobro i fino se osećate. Već u drugom, vi ste mrtvi.

Testi se okrete da pođe, ali pre nego što je napravio pun zaokret, on stade i još jednom pogleda Breta.

– Oh, da – rasejano je rekao. – Ako nameravate da dovršite svoj posao u vezi sa Anđelinom, zaboravite na to. Ona je moja.

Bretu je bilo potrebno nekoliko minuta da počne normalno da diše. Poseban šok je doživeo i zato što je, uprkos svojoj obuci i izoštranim čulima, propustio da registruje bilo kakvo upozorenje za ono što mu se desilo. Da mu Testi ovog puta nije davao samo lekciju, ninda bi bio mrtav.

Bret se zakleo sam sebi da će ga ta lekcija naučiti pameti. Prošetao se po gradu dok se nije uverio da ga niko ne prati, pa se onda još malo prošetao. Lek je onda otišao do »Radnje«. Kuća je bila prazna i na travnjaku ispred nje je stajala tabla sa natpisom »Na prodaju«. Bilo je skoro dva časa ujutro, tako da je kraj bio tih i mračan. Čule

su se samo ptice i insekti, i zvuci sa »Šetališta«.

Bret se uzvera uz bočnu stranu kuće i uvuče se na tavan. Kada se tamo našao, pao je na kolena i povratio. Težina svega onoga što se desilo pala je na njega kao srušena zgrada. Došao je u Atlantik Siti verujući da će posao biti lakši nego neka od njegovih vežbi u dodžou, da mu se ništa neće desiti. Međutim, sada je igrao dvostuku igru sa dvojicom ljudi kojima ubistva nisu bila strana i koji su imali ljude i novac da to učine. Nikada ih više neće potceniti.

Kada mu se u glavi razbistrilo, Bret ustade. Već je bio zaboravio na činjenicu da je maločas mogao da umre. Zaboravio je i da mu je pozlilo pre nekoliko trenutaka. Jedino što je želeo da uradi bilo je da se usredsredi na situaciju i pokuša da je popravi. Ako bi mu pošlo za rukom da ubije i Eroua i Testija, neko bi ih već nasledio. Čak nijedan ninda ne bi mogao da uništi celu Mafiju, a da sa njom ne pobije i više od pola zemlje.

Ne, moraće da iznađe neko jednostavnije rešenje za specifični problem Atlantik Sitanja. Moraće da se odluči za manje od dva zla. Ako bi ubio Testija, Erou bi nastavio bitku dok sve ne bude pod njegovom komandom. Ako ubije Eroua, Testi bi ostao da pokupi šta je ostalo. Ipak Testi nikada nije ratovao protiv Arkudijeve. Šta li je mislio kada je rekao da je Anđelina njegova.

Bret se setio šta je devojkica rekla za svoju majku. Ta žena je stvorila mno-

ge jake veze. Imala je sopstvene »veze«. Reč »veza« je u mafijaškom rečniku označavala samu Mafiju. Članovi nikada nisu tu organizaciju nazivali »Koza Nostra« ili nekim drugim imenom. A kada je bilo potrebno reći nešto, onda bi se jednostavno čulo: »On je povezan«. Da li je jedna od Lorejnih veza bio i Džon Testi?

Bret izbaci sva ta pitanja iz glave. Sada je imao posla samo sa stvarnošću. Za Testija je on bio ono što je rekao da jeste: Šek Saliven, plaćeni ubica. Rekao mu je da ostavi Anđelinu i on će ga poslušati i uraditi samo ono za šta je plaćen.

Taj ga zaključak nije u potpunosti zadovoljio, ali se Bret trudio da na to ne obraća pažnju. Pošao je niz stepenice i ubrzo se našao u sobi Viki Keli. Soba je bila potpuno prazna. Bret stade na mesto gde je jednom bio njen krevet i gde je našao njeno izmučeno telo. Još jednom je sebi potvrdio da ne može da bude svuda u istom trenu i da sve zna.

Ubistva su se dešavala svuda. Viki je mogla da bude bilo ko drugi. Nečija žena, ili devojka, koju je silovao manijak od preko puta; ili bogata stara dama koju je lopov ubio zbog njenog nakita; ili devojčica koju je napala ulična banda. Bilo ko drugi. Znao je, dok je razmišljao o tome, da se ubistva dešavaju svakog trena. A on tu ništa nije mogao. Čak je i njegova cela porodica bila silovana, mrcvarena i pobijena u roku od četrdesetak minuta, dok je on bio van kuće.

Onda se, odjednom, setio sopstve-

nih reči: »Takmiči se samo sam sa sobom. U protivnom, izgubićeš volju.« Bret je suprotstavljao Šeka Salivena Džordžu Erouu i Džonu Testiju. Ali, u toj grupi nije bilo pobednika.

Bret ustrča uz stepenice, skidajući odeću sa sebe. Ušavši ponovo u sobu na tavanu, on priđe delu tavanice koji je preuredio za svoje potrebe pošto je ubio Flanaganu. Izvukavši nekoliko dasaka, zavukao je ruku u otvor. U jednoj ruci je držao »šinobi šozoko«, uniformu ninđe. Drugom je izvukao »katanu« i »vakizaši« i samurajske mačeve.

Kucnuo je čas da Šek Saliven nestane u izmišljenom svetu odakle je i došao. Taj plaćenik neće Bretu doneti nijednu pobedu. Međutim, biće potreban za još jednu malu predstavu pre nego što zauvek nestane. Onda će ninda preuzeti stvar u svoje ruke.

Bret pogleda odeću na sebi, tamnu bluzu, pantalone, čizme i kukuljicu, a onda mu pogled skrete ka njegovim dugim mačevima sa povijenim sečivima. Nekada je posao ninđe bio mnogo lakši. Bio bi plaćen da obavi posao i on bi to uradio ili bi poginuo. Tu nije bio potreban nikakav detektivski rad, osim da se iznađe najbolji način da se izvrši ubistvo. Pitanje dobrog, i zlog nije postojalo. Ninda bi ubio svakog za koga mu je rečeno da treba da bude ubijen.

Bret prisili sebe da više ne misli na prošlost, ni daleku ni blisku prošlost. Ako bi Erou nestao sa lica zemlje, više ne bi bilo rata između klanova, ne bi bilo ni nedužnih žrtava, ne bi više

bilo ni problema. Bret bi potom otišao iz Atlantik Sitija, ostavio za sobom i ispravno i pokvareno, prepustio grad da nastavi svoj život bez mešanja sa strane. Ali, pre nego što se to desi, moraće da uspe tamo gde za proteklih četrdeset godina, nijedan mafijaš nije uspeo. Moraće da ubije Džordža Eroua.

– Tražio sam da me spojite sa Erouom! Već sam vam rekao, Šek Saliven, on će hteti da razgovara sa mnom. Šta misliš, da sam lud? Zovem iz govornice, do đavola! Znam šta radim! Samo mu recite da sam to ja, važi?

Bret pogleda kroz prozor telefonske kabine. U daljini, visoko na nebu, video je krunu »Dajamond Heda«.

– Hej, momče! – ogłosi se Erou, likujući. – Divan si! Čuo sam šta se sinoć desilo. Zapalio si auto i gurnuo ga u more. Pa, to je izvanredno! Jedno je sigurno, Testi neće dobiti novi kazino!

– Hteli ste da posao bude dobro obavljen – odvrati Bret. – I ja sam tako postupio. A sada, šta biva sa Arkudijem?

– Mani se Arkudija! – velikodušno reče Erou. – Arkudi više ne predstavlja problem. Ali, ne brini. Toliko sam zadovoljan da ću ti platiti i za Arkudiju i za Šonbergera!

– U redu, znači, naći ćemo se – reče Bret. – Treba da se dogovorimo u vezi sa Testijem.

– Da – zamišljeno potvrdi Erou. – Testi. U pravu si, momče. Zaslužio si da ti ga prepustim. Slušaj. Večeras

imam sastanak sa svojim najboljim ljudima. Naći ćemo se na ploči sa automobilčićima kod doka »Milion dolara« večeras u deset. Odatle ćemo čamcem do moje jahte, važi? Hoću da se upoznaš s tim ljudima. Ubuduće ćete se često viđati.

– Odgovara mi – reče Bret.

Razgovor su završili razmenjujući uobičajene ljubaznosti. Da, Bretu je to odgovaralo. Na samo jednom sastanku, jednim udarcem, ninda će moći da uništi srž organizacije Džordža Eroua. Posle toga, ostali bi samo plaćenici koje Testi može lako da sredi ili da ih privuče sebi.

Bret izađe iz govornice noseći ispod ruke svoju platnenu torbu. U njoj je bilo njegovo oružje. Ispod košulje i farmerki je nosio »šinobi šozoko«. Bio je odmoran i spreman za veliku čistku predviđenu za to veče. Imao je pred sobom dvanaest sati da se psihički pripremi za osvetu koju će izvršiti te večeri u deset časova. Pomislio je da bi bilo zgodno da se pozdravi sa Anđelinom i Sindi i kaže im da će sve biti u redu, ali je, već sledećeg trenutka, izbacio tu misao iz glave.

Obaviće posao i otići. A onda će prepustiti Atlantik Siti zlu manjem od prethodnog.

Glava šesta

Dok »Milion dolara« je u devet časova uveče predstavljao skup senki i pretećih oblika: polomljenih natpisa, figura klovnova sa kojih se ljuštila boja; smeće, koje je nanosio vetar sa

okeana, prekrivalo je staze. Iza zabavnog parka je bleštao novi Atlantik Siti koji je pružao kratkotrajne užitke kupljene novcem. Ispred parka je bio čutljivi, duboki okean. Ovaj dok je postao spomenik letovalištu koje je nastojalo da zabavi svoje goste na jedan drugi, neviniji način.

Bret oseti nešto čudno čim je kročio u park. Sve je bilo zasićeno nekom energijom, zajedljivim duhom uspomena, kao da je svest onih koji su tu nekada radili ostala tu prisutna. Bret je osećao to prisustvo pod svojim nogama, u vazduhu, među senkama.

A senki je bilo dovoljno. Veče kao da je prebacilo crni pokrivač preko nekada blistavog zabavnog parka. Ono malo svetlosti što je dopiralo od kazina progutali su zidovi i nadstrešnice u parku. Tek bi ponegde svetlost obasjala jedan deo neke vrteške ili strelište.

Bret prođe kraj svih tih atrakcija i uputi se ka platou sa automobilčicama, pri kraju parka. Smatrao je da je dovoljno poranio da bi izvršio izviđanje, ali ne i dovoljno kasno da se neko pojavi pre njega. Čak ako je neki revnosni saradnik Džordža Eroua i došao ranije, Bret se potrudio da ne bude primećen. Na sebi je imao crnu uniformu ninđe i, dok se kretao, držao se senke. Ono malo gole kože koja je mogla da se vidi kroz prorez na njegovoj kukučiji bilo je obojeno u crno. Mačevi koje je nosio u koricama oko pasa i na leđima bili su crni poput uglja. Čak je i specijalno oružje za njegovim pojasom bilo smešteno u crnu torbicu. Bio

je deo noći.

Bret je bio zadovoljan što je ponovo u akciji koja ima neki cilj. Celokupno istraživanje koje je pre toga obavio izgledalo mu je kao hodanje po tankom ledu sa jajima privezanim za pete. Dobro se osećao što opet radi ono za šta je bio obučen: da se neopaženo prikrade, da ubije i da ode i da ga niko ne vidi. Kada je začuo talase Atlantskog okeana kako zapljuskuju stubove doka, opet je osetio izvanredan mir. Bilo je to osećanje potpunog jedinstva sa prirodom, koje je dolazilo od saznanja da je ono što čini ispravno i savršeno.

Međutim kada se približio platformi, taj mir je odjednom nestao. Nije bio narušen, već, jednostavno, nelaagodnost koju je osećao u stomaku je odnela taj osećaj. Kao da mu je neko šesto čulo poremetilo ravnotežu. To mi je govorilo da nije baš sve u najboljem redu. Nešto se tu nije poklapalo.

Bret se zagleda u noćno nebo. Tamni oblaci su skrivali mesec i zvezde, tako da je mrak bio još veći. Prva, usamljena kišna kap pade Bretu na nos. Kada je Bret pogledao u pravcu platforme, kišne kapi su počele da padaju u sve većem broju. Iznad platforme je bila metalna konstrukcija koja je služila kao krov, a oko platforme je bila metalna ograda iza koje je publika čekala na red. Publike odavno više tu nije bilo, pa je ograda zarđala i iskrivila se. Pod platforme je bio od metala, kao i mreža iznad nje, preko koje su se trole automobilčica snabdevale strujom.

Svega nekoliko automobila bilo je na platformi. Izgledali su kao velike bube sa dugačkim, uzdignutim repovima. Samo, ove metalne bube su bile mrtve ljuštore. Kiša je sada već uveliko padala kada se Bret približio platformi, sve vreme pokušavajući da sazna zbog čega je uznemiren.

Pokušao je da to pripiše nedostatku pravog rešenja ovog slučaja. Ranije je, prilikom svake misije, bio u mogućnosti da uništi zlo u korenu. Pokvarenjaci i ubice su bivali potpuno zbrisani. Ali, u ovom je slučaju znao da će samo jedan mali problem u okviru celine biti rešen. On je ovde samo odstranjivao kanceroznu izraslinu sa čudovišta koje neprestano raste. Sam je sebi govorio da ga uznemirava samo nemogućnost da problem bude rešen u celini. Međutim, ta ga misao nije zadovoljila.

Bret prestade da misli na to i kroči na platformu. Istog časa je osetio nešto čudno, ali nije mogao da odredi šta. Kao da ga je nešto začnulo, kao da ga je protresla neka vibracija. Pošao je napred, pokušavajući da lokalizuje i odredi to osećanje. No kako je odmicao, tako je i osećanje bivalo snažnije.

Bret Valas je shvatio šta se dešava samo tren pre nego što se nešto zalistalo i desilo. I taj mu je trenutak spasio život. Energija koju je osetio kada je stupio na platformu je bila baš to, energija. Električna energija koja je strujala kroz aktivne žice ispod platforme. Njegovo šesto čulo je registrovalo tu energiju, tako da ju je osetio

jedan delić sekunde pre nego što je nastao pakao.

I u tom trenutku, kada je nestalo tame i sve svetiljke u parku se upalile, Bret se baci na tle. Kad su bljesnula svetla, on je, od uspravne senke, postao tamna mrlja na svetlosti reflektora. Mrlja se pretvorila u nešto bezoblično i crno kada je sa svih strana otpočela paljba. Metalna konstrukcija se tresla od unakrsne vatre.

Prvi rafali nisu uspeali da pogode nindžu koji se priljubio uz pod kako bi izbegao trenutnu smrt. I, najzad, Bretu je odjednom sve postalo jasno. Njegova izoštrena čula su sve vreme imala pravo. Samo ga je njegova bolesna duša sprečavala da ih pravilno shvati. On na doku nije osetio duhove, već prisustvo drugih ubica koji su ga, skriveni, čekali. Čudno osećanje nije poticalo od njegove psihološke uznemirenosti, već ga je izazvalo upozorenje koje su mu slali njegovi instinkti govoreći da je večerašnji sastanak zamka. Samo, on nije hteo da sluša. Bio je toliko obuzet željom da ubije Eroua i napusti ovo mesto da je gotovo i sam poginuo.

Još uvek je postojala velika mogućnost da gangsterima uspe da ga ubiju. Međutim, čim je shvatio u kakvoj se situaciji nalazi, odmah je počeo da smišlja kako da se izvuče. Njegov neposredni cilj bio je da gangstere liši njihove mete. Znao je da se ubice nalaze svuda oko njega. Dvojica su pucali na njega sa donjeg kraja konstrukcije. Još dva gangstera su ga vrebala sa suprotnih strana podijuma,

a druga dvojica su bila direktno iza njega, iza metalne ograde.

Ova poslednja dvojica su sigurno imala najveću šansu da ga prvi pogode, pošto su mu bili najbliži. Stoga se Bret otkotrlja ka njima, između stubova koji su držali ogradu. Revolveraši su uzalud pokušavali da uzmu nindžu na nišan. Čak i pri tako intenzivnoj svetlosti, to je izgledalo kao da neko pokušava da pogodi oblak crnog dima koji se valja. I taj oblak kao da je stalno menjao oblik. Njihovi meci bi proleteli iznad njega, drugi put bi se zarili u drvo, a onda, opet, izgledalo bi kao da su prošli kroz sam oblak.

A onda je Bret odjednom bio van platforme. Stajao je pravo između dvojice kod zadnjeg zida. Profilom je bio okrenut obojici, ali je sve što su oni videli bila njihova meta gotovo na liniji vodoravnog hica. Bret uoči njihove ruke koje su držale pištolje. Za trenutak su svi gangsteri mogli da ga vide kada se uspravio, što je bilo veoma rizično. Bret je računao na to da revolveraši sa druge strane podijuma neće pucati da ne bi pogodili svoje drugove. Istovremeno se nadao da će dvojica između kojih je stajao na svega nekoliko metara udaljenosti pucati pošto je predstavljao odličnu metu.

U oba je slučaja bio u pravu. Pomoću svog neverovatno prilagodljivog vida, video je kako dvojica njemu najbližih gangstera u isto vreme podižu pištolje i kako im se zatežu mišići koji pokreću kažiprst.

Postoji jedan trenutak kada je, neposredno pošto je mozak izdao nare-

đenje mišićima, moguće poništiti to naređenje. Postoji i trenutak odmah posle tog kada se akcija više ne može zaustaviti. Sledećeg trenutka će doći do akcije. Vreme između drugog i trećeg koraka je gotovo nemerljivo koliko je kratko. Bret je uspeo, ipak, da uhvati baš taj trenutak dok se spuštao na pod. I sam način na koji je pao prosto je zahtevao od gangstera da pucaju nepromenivši način. I tako su njih dvojica ustrelila jedan drugog, a njihovi meci samo što nisu očešali i Bretovu glavu.

Nindža je, dok su ova dvojica padala, već bio u pokretu. Trčao je postrance, nadesno. Još uvek u pokretu, leva ruka mu je posegla za mačem na leđima, a desna za torbicom na njegovom pojasu. Čim je prasak pištolja zamro, Bret je čuo kako preostali gangsteri trče. Sva četvorica su pošla ka njemu da pomognu svojim drugovima. Bret dotrča do ugla, gde je pretpostavio da će se pojaviti prvi gangster. Bio je u pravu. Bat njegovih koraka je upozorio Breta da je ovaj najbrži i najbliži. Zavio je za ugao sa pištoljem na gotovs. Na licu mu je bio takav izraz koji je nedvosmisleno govorio da veruje da je Bret već mrtav.

Međutim, umesto Breta, umro je on. Služeći se veštinom »iaidutsu«, koja je omogućavala nindama da izvlače svoje mačeve iz korica brzinom munje, Bret svojim kratkim mačem probode grlo prvog gangstera, istovremeno izvlačeći iz torbice dva »šuriken«. Njegov sledeći napad će uspeti samo pod uslovom da njegovo čulo

sluha i kontrola nad svih pet prstiju desne ruke budu savršena.

Začuo je kako krv šiklja, a onda i tup udarac tela o pod. Video je drugu dvojicu kako stižu do ugla. A onda je opet čuo kako gangster, koji je bio i za ubijenog, naleće na telo svog mrtvog druga.

Bret spusti svoj »vakizaši« i zabaci ga iza leđa, u visini svojih grudi. Potom se obrnuo tako da je jednom stranom svog tela bio okrenut ka ubicama kod drugog ugla. Stajao je u pozi kao da se sprema da baci »frizbi« na tu dvojicu. Međutim, on je umesto plastičnog diska bacio dva »šurikena«.

Istovremeno je krenuo unazad i u stranu. Drugi gangster se pojavi iza najbližeg ugla, posrćući u nastojanju da izbegne pad preko leša. Njegove raširene ruke kao da su htele da obgrle Breta kada je, sasvim slučajno naleteo na vrh njegovog mača.

»Šurikeni« su sekli vazduh u pravcu preostale dvojice. Oni su sada stajali iznad tela svog mrtvog drugara, ali je prvi gangster skoro pokrivao drugog. Jedino su glava i vrat ovog drugog bili vidljivi. Iako je osvetljenje bilo jako, »šurikeni« su leteli takvom brzinom da uopšte nisu odbijali svetlost, te ubice nisu ni slutile šta ih čeka. Kada je već sve bilo kasno, začuli su oštar zvuk koji je pratio njihov let.

I baš kada je izgledalo da će oba projektila da se zariju u telo prvog gangstera, drugi se »šuriken« odlepio od prvog, promenivši putanju zbog jednog gotovo neprimetnog pokreta koji je Bret načinio svojim domalim pr-

stom. Zvezda je, tako, skrenula sa prvog i usmerila se ka drugom ubici. Izgledalo je kao da su obe petokrake zvezde udarile svoje žrtve u isto vreme. Prvi se »šuriken« zari gangsteru u grlo, a drugi pogodi njegovog druga u oko. Pošto je svaka zvezda bila zamoćena u specijalni otrov koji je Bret sam napravio, nije ni bilo važno gde će pogoditi.

Bret je nepomično stajao nekoliko trenutaka. Već je počeo da oseća težinu mrtvog gangstera na svojim leđima. Osetio je kada je ovaj naleteo na »vakizaši«, kao i čovekovo iznenađenje i bol, a malo kasnije i kako se život u njemu gasi. Ali, isto je tako osetio i sveobuhvatni mir koji maločas nije mogao da dostigne. Osetio je mir koji mu je govorio da se nalazi na vrhuncu svojih mogućnosti i da sve besprekorno funkcioniše. Bila je to oštra, smrtonosna nirvana koja je značila da ubijanje još nije završeno.

Video je kako se ruke mrtvog gangstera polako koče, tresu, a onda beživotno padaju. Osetio je kako se telo opustilo i postalo još teže. Ali, još nije hteo da izvuče mač koji je držao leš u uspravnom stanju. Ostavio je telo da stoji gde jeste pošto je čuo kako poslednja dvojica iz grupe trče u njegovom pravcu. Čuo ih je kako dolaze do krajnjeg ugla sa njegove strane, tako da su jedino mogli da vide mlitavu priliku koja im je okrenuta leđima. Videći svu tu krv na podu, pretpostavili su da je ta usamljena prilika njihova žrtva; pa su otvorili vatru u tom pravcu.

Bret oseti kako se meci zarivaju u

mrtvo telo. Okrenuo se vodeći računa da ga leš potpuno pokriva. Jednom je rukom držao dršku mača na kojem je visio ubijeni gangster, a drugom je zgrabio zglobov ruke leša u kojoj je još uvek bio pištolj.

Bio je to lagani »Smit i veson« kalibra 0,38 tako da ga gangster nije ispuštio kada je umro. Bret mu zavrnu ruku naopačke te je izgledalo kao da ovaj drži ruku ispruženu ispred sebe. Pritisnuvši jedan nerv iznad kažiprsta te ruke Bret, koji je znao da još jedno izvesno vreme posle smrti nervi i mišići reaguju primora mrtvog čoveka da puca. Pištolj je opalio dva puta i gangsteri koji su mu se približavali padoše pogođeni pravo u grudi.

Dok je gledao kako padaju, Bret je razmišljao o onome što se desilo te večeri. Bio je siguran da se radilo o klopci. Niko nije mogao da ga vidi, tako da je zaključio da su se svetla upalila u trenutku kada je stupio na platformu.

Bret brzim potezom izvuče svoj kratki mač iz tela gangstera koje pade na pod tupo odjeknuvši, a onda ga izloži kiši da spere tragove krvi. Ne prekidajući potez, Bret vrati mač u koricu. Jedno vreme je stajao i osluškivao, okružen telima osmorice mrtvih plaćenih ubica. Jedan zvuk se izdvajao iz monotonog dobivanja kiše. Dopirao je do Breta kao neko udaljeno brujanje. Bretu je taj zvuk smetao i nije mogao da ga se otrese. Brujanje koje je čuo ovde nije imalo mesta.

Nije to bilo brujanje koje je proizvela električna energija, niti udaranje

talsa o pešćanu obalu. Dopiralo je negde iz vazduha i sa severa, iz pravca drugog doka. I bivalo je sve bliže.

Bret potrča ka zatvorenoj zgradi ringa za vožnju na koturaljkama koja mu je zaklanjala vidik. Načinivši jedan divovski skok, Bret se nađe u visini prvog sprata i dočepa se simsa, ne prestajući da trči uz zid. Brzo je stigao do krova, ali je u tom trenutku blesnulo svetlo reflektora sa helikoptera.

Na njegovu nesreću, sticajem okolnosti, našao se u tom krugu svetlosti. Bacio se unazad baš kada je karabin marke Vilkinson »Teri« osuo paljbu.

Bret počeo da pada na zemlju, ali je sve vreme pratio kretanje helikoptera. Trenutak pre nego što će ivica krova da mu blokira vidik, sapazio je jednog čoveka na sedištu do pilota sa lakim, malim automatskim oružjem u rukama. Erou nije bio budala. Poslao je pojačanje svom udarnom timu od osam ubica. I to ih je poslao sa doka udaljenog više od pola kilometra.

Pored ubojitog poluautomatskog oružja, helikopter je bio opremljen i snažnim reflektorom kojim je upravljao pilot, a oba su čoveka oko vrata imala i dvoglede velikog dometa. Predostrožnost mafijaškog šefa je bila apsurdna, mere koje je preduzeo nisu bile namenjene običnom, usamljenom plaćenom ubici. Erou ne samo da je znao za prevaru Šeka Salivena, već je, izgleda, znao i da je Saliven nešto mnogo više nego uobičajeni plaćenik.

Bret se prevrnu u vazduhu da bi se dočekaao na noge kada dotakne zem-

lju. Udario je u zemlju, premetnuo se i, kada se našao na nogama, počeo da trči ka najbližem lešu. Pre nego što se zaustavio, već je uspeo da strgne sako sa leša i vezao mu rukave. Onda je podigao leš i prebacio ga preko ograde na platformu sa automobilčicama. Upotrebivši kravatu i kaiš mrtvog gangstera, Bret ga je privezao za potporni stub u sredini platforme.

Onda se ponovo prebacio preko ograde da uzme sako koji se, za to vreme, natopio vodom, tako da je Bret mogao da napravi baru kraj gangstеровih nogu kada ga je iscedio. Potom mu je skinuo cipele, a onda iskoristio njegove čarape da bi mu privezao »katanu« za ruke. Obavivši to, otrčao je do jednog od preostalih automobilčica, uskočio unutra i sačekamo da se helikopter pojavi iznad njegove glave.

I dalje osluškujući kretanje helikoptera, Bret iskoristi priliku da još jednom pažljivo proverí svoju improvizaciju za izazivanje kratkog spoja. Stopala mrtvog gangstera su bila u lokvi vode na metalnom podu. Njegove ruke su bile vezane za dugo sečivo samurajskog mača. Iznad njega je bila metalna mreža preko koje su automobilčici bili napajani električnom energijom. Bret je pretpostavljao da su »svetla koja su se upalila prethodno« samo da bi se on uhvatio. Stoga je zaključio da je struja u celoj zgradi bila uključena. Bret zatrese žicu na zadnjem delu automobila. I naravno, »vurnice« se pojaviše između kraja žice

i mreže na tavanici.

Sudeći prema zvuku, helikopter se brzo približavao. Bret je čuo kako vetar zavija kroz prazne prolaze između zgrada, ponegde se pretvarajući u pravi urlik. Video je kako kiša menja pravac pod uticajem moćnih propelera helikoptera. A onda je čuo kako helikopter prolazi pored zida. Procenio je da se helikopter nalazi ili kraj same ograde platforme ili iznad krovne konstrukcije.

Bret skide dugačke drvene korice »katane« i, ispruživši ruku, postavi vrh korica ispod lakta mrtvog gangstera. Naglim potezom je podigao ruke leša tako da je mač dodirnuo metalnu mrežu. Električna energija je prostrujala kroz mač i kroz gangstеровo telo kao kroz provodnik. Taj je spoj bio isuviše jak za dotrajale instalacije i generator tako da je sve eksplodiralo i zavilo ring u mrak.

Bret je u jednom skoku bio kraj mrtvog tela i hitrim je potezom istrgao mač iz ugljenisanih ruku. Nanda ponovo skoči, uvlačeći mač u korice. Doskočio je kraj drugog mrtvog tela. Kada se uspravio, pištolj koji je oteo od mrtvog ubice mu je već bio u ruci i nišanio je na helikopter i njegove zbunjene putnike.

Reflektor je bio uperen u Bretovom pravcu, ali je bacao dovoljno svetlosti i na dvojicu u helikopteru. Nepogrešivo tačno, Bret pogodi čoveka sa automatom u ruci. Pošto je bio privezan za sedište, gangster je ostao u kupoli helikoptera, ali mu je zato karabin ispao iz ruku i pao na dok.

Pilot je očajničkim naporima nastojao da okrene letelicu u tom pravcu i da reflektorom osvetli mesto gde je karabin slteo. Usred zraka reflektora stajala je jedna prilika u crnom sa karabinom u ruci. Pilot nije mogao ništa da uradi, već je bespomoćno gledao kako ninda otvara vatru na njegovu letelicu.

Meci su razbili staklenu kupolu, odbijajući se o propelere i leteći ka rezervoaru sa gorivom. Ali, pilot je već bio mrtav. Helikopter se zavrteo u mestu, a onda počeo da gubi visinu. Srušio se na krov zgrade sa ringom za koturanje i eksplodirao. Komadi metala su poleteli na sve strane, a neki su odleteli čak do vode.

Prasak eksplozije je pokrio sve druge zvuke. To je trajalo skoro čitav minut. Onda se zapaljeni helikopter prevrnuo preko krova, odnoseći sa sobom ugljenisane ostatke svojih putnika. Kada je dotakao zemlju, rezervoar sa gorivom je pukao, tako da ni jaka kiša nije mogla da spreči da se benzin zapali. Obe su se zgrade od toga zapalile, što je izazvalo da se nebo iznad Atlantik Sitija osvetli dodatnom svetlošću.

Više ljut nego zadovoljan, Bret odbaci prazni karbin i pođe ka gradu. Kada je helikopter pao, on se bio sakrio iza platforme za automobilčiće, dalje od plamena i eksplozije. Bio je zadovoljan što je tako lako i brzo oborio letelicu, ali i ljut što se helikopter tu uopšte našao. Nije shvatao zašto se Erou toliko trudio da ubije Šeka Salivena.

Ostavljajući sve to za sobom, Bret se zagleda u kraj doka, gde se ovaj spajao sa »Šetalištem« i Atlantik Sijem. Odjednom je primetio da mu nešto ometa vidik. Nešto se nalazilo na kraju doka. Debela, tamna linija se pružila na ulazu u mol. Trenutak kasnije, ta je linija dobila oblik kada se upalilo šest pari farova. Bret je gledao u šest velikih, tamnih automobila.

Samo što su se farovi upalili, zagrmeli su i motori automobila, a onda su zaškrilale i gume. Automobili pojuriše niz dok u pravcu ninde.

Ovako komplikovana zaseda za jednog jedinog plaćenika je odjednom postala nelogičan, nepraktičan i potpuno sulud potez. Erou nije hteo da Saliven bude samo ubijen. On je hteo da ga zбриše sa lica zemlje i nije hteo da se izloži i najmanjem riziku.

Čak i da je karabin bio pun, Bret nije bio siguran da li bi iz tog ugla uspeo da pogodi svakog vozača i da istovremeno izbegne da ga neki od automobila udari. Ali, pošto je karabin bio prazan, o tome je samo mogao da nagađa. Dva mača i nekoliko »šurikena« nisu mogli mnogo da mu pomognu protiv teškog detroitskog metala. Da je element iznenađenja bio na njegovoj strani, Bret je mogao tiho da pobije sve vozače. Međutim, šest pari farova ga je okupalo svetlošću, tako da iznenađenje nije dolazilo u obzir.

Bret je znao da ne može da se vrati nazad, pošto mu je prolaz blokirao zapaljeni helikopter. A kola su prešla već dovoljno veliki put i blokirala sve bočne izlaze gde je on mogao da se

provuče. Imao je samo dva izlaza. Prvo, mogao je da potrči u stranu i probije se kroz neka drvena vrata ili zid. A drugo, mogao je da upotrebi veštinu »kjođutsua«. Mogao je da učini nešto potpuno neočekivano.

Na zaprepašćenje svih gangstera, Bret potrča napred, pravo na poređane automobile. Kao odgovor na ovaj njegov potez, automobili se zbiše jedan ūz drugi, tako da nije mogao da se provuče između njih. Začuo je škripu kočnica i udarac metala o metal kada su se farovi stopili u jedno dugo, neprekidno svetlo koje ga je potpuno zaslepelo. A onda, kada je već izgledalo da će ga neki od automobila udariti, Bret skoči u vazduh, preko automobila u pokretu.

Zaslepljujuća svetlost je nestala kada je proleteo u vazduh i umesto nje je video tamno nebo i udaljena svetla kazina. Odjednom, jedan drugi, mnogo opasniji zuvuk preseče vazduh. Sa Bretove leve strane odjeknu rafal dvocevke.

Igrom slučaja, jedan od metaka zakači Breta. Bret je računao i na tu mogućnost. Mafijaš je imao sreće, tako da je mogućnost sada postala stvarnost. Iako je nasumice pucao, gangster je uspeo da pogodi tamnu priliku koja se kretala kroz vazduh.

Bret je pokušao da izmakne kiši metaka, ali nije mogao toliko da se izvije, pa ga je jedan metak zakačio. Osetio je jak bol u ramenu, a šok koji je ranjavanje izazvalo, onemogućio ga je da doskoči kako treba. Jedva je i dotakao zemlju nogama ali je onda,

umesto da se premetne, pao i otkotrljao se do zida najbliže zgrade.

Pokušao je da se prilagodi novoj situaciji kada je začuo škripu kočnica. Podigao je pogled sa mesta gde je ležao i video kako se veliki automobili okreću za sto osamdeset stepeni. Udarali su jedan u drugi dok su se okretali na tom skućenom prostoru. U tom trenutku su počela da se otvaraju vrata kod suvozača i tipovi sa puškama poiskakaše napolje. Bret začu škljocanje kada je jedan od njih ponovo punio pušku i izvuče treći od ukupno četiri »šurikena«. Iz ležećeg stava je bacio metalnu zvezdu i pogodio čoveka koji je pucao u njega pravo u čelo.

Čovek sa polovinom metalne zvezde koja mu je virila iz čela pade kraj zida s druge strane doka i u tom času dva od šest automobila su uspela da se okrenu. Bret se, sve vreme osećajući žestok bol, prebaci preko glave kako bi se stopio sa senkama na toj strani. Trčao je i skakao u pravcu »Šetališta« da izbegne metke. Mogao je da čuje kako prašte njihove puške i kako se meci zarivaju u table sa natpisima.

Bret se uputi ka prolazu na njegovoj desnoj strani. Ako bi mogao da neopaženo prođe tim putem, posle bi mu bilo lako da stigne do okeana i skoči u vodu. Ali, samo što je ušao u prolaz, začuo je strahovit tresak i video kako jedan od automobila ruši bočni zid i izlazi pravo pred Breta. Ninda je morao da se povuče jer je vozač kola, čim se zaustavio, izvukao revolver i počeo

da puca u sve što bi moglo da bude Bretova prilika. Samo, Bret nije imao nameru da se vrati na ulicu punu samoubilački raspoloženih vozača i frenetičnih ubica. Držeći se senki sa desne strane, Bret krete u napad na kola u prolazu. Skočio je na krov kola, bešumno, i izvukao »katanu«. Ne predavajući potez, Bret proseče krov automobila.

To je uradio tako brzo da je, kada su dvojica u automobilu pogledala gore, već bio izvukao mač. Ali, potez je poslužio svom cilju: skrenuo je pažnju ove dvojice na nebo iznad automobila. Bret se spusti na zemlju odmah kraj otvorenog prozora kod vozača i, jednim udarcem, poseče i vozača i suvozača.

Bret izvuče mač iz svojih žrtava i utrča u zgradu kroz rupu koju je načinio automobil. Tu ga spaziše druga dvojica koja su upravo razgledala rupu na fasadi zgrade. Videli su njegovu priliku u otvoru na suprotnoj strani i odmah otvorili vatru. Bret se izmače u stranu, a njihovi meci počеше da dobuju po parkiranom automobilu. Kada su primetili kola, uplašili su se da nisu, možda, pogodili svoje ljude, te pođoše napred da izvide stvar. Nisu znali da je Bret već sredio njihove drugove.

Ninđa ih napade sa boka, udarivši mačem prvog gangstera u vrat i presekaвши mu kičmenu moždinu. Drugom je odsekao ruku u kojoj je držao pištolj kada je ovaj pokušao da se izmakne. Bret nastavi svoj put ka rupi na fasadi i, malo kasnije, izađe na ulicu.

Preostalih sedam plaćenika spaziše Breta kako izlazi i pojuriše ka njemu. Tri automobila se ponovo sudariše kada su njihovi vozači pokušali da ih okrenu na Breta koji je trčao ka kraju doka. Ninđa privuče pažnju jednog drugog gangstera, koji odmah uperi svoju pušku u njega. Bret ga je navodio kao da se radi o projektilu.

U poslednjem trenutku, kada je gangster mislio da ima siguran pogodak, Bret se saže i plaćenik opali, ne shvatajući da se Bret tako namestio da se jedan automobil našao između njega i čoveka sa puškom. Gangster raznese glave svojim drugovima u kolima.

Još jedna su se kola okrenula kada je Bret izbio na čistinu i počeo da trči u cik-cak liniji ka upaljenom helikopteru. Vozač tih kola je upalio farove i nije ih skidao sa prilike u crnom. Pritisnuo je gas do daske i jurnuo na ninđu. Bret skrete udesno i skoči pravo na vrtešku, preskačući tri konjića u redu. Kola skrenuše za njim, rasturajući gips, drvo i metal.

Okrugla ploča, koja je nosila konjiće, se iskosi na jednu stranu baš kada je Bret izbio na drugu stranu i nastavio da trči. Vozač kola, koja su progonila Breta, natera automobil na vrtešku i pokuša da se probije preko nje. Polomljeni konjići i šipke kojima su bili pričvršćeni za ploču se osvetiše za uznemiravanje tako što su oštri komadi metala probušili gume na automobilu.

Poslednja tri automobila najzad zauzeše odgovarajući položaj i baciše

se u poteru za Bretom. Bret je trčao pravo ka zapaljenom helikopteru. Kiša je donekle ublažila požar, ali su pojedini plamenovi dostizali visinu preko dva metra. Bret uze zalet i skoči pravo na helikopter. Njegovo ranjeno rame ga je bolno opominjalo dok je leteo iznad plamena, ali je Bret uspeo da savlada bol dok mu je plamen lizao stopala.

I opet mu doskok nije bio savršen. Isuviše se iskrivio u stranu i otkotrljao ka ivici doka. Dok se kotrljao, video je kako automobili prelaze preko ostataka helikoptera u plamenu i, bez usporavanja, jure pravo na njega.

Bret napravi premet i počeo da se kotrlja ka ivici doka. Svaki okret mu je ponovo ozleđivao rame. Ninda je ignorisao kola koja su mu se približavala i sve jaču buku njihovih motora i koncentrisao se na sopstvenu brzinu. Izgledalo mu je kao da se već minutima okreće. U tim trenucima je uspeo da baci pogled na svoje rame. Njegova crna košulja je bila potpuno natopljena krvlju.

Sledećeg trenutka se više nije vlačio na čvrstom tlu. No, nastavio je da se obrće i kroz vazduh. U letu je ispravio svoje telo i okrenuo se tako da je u vodu padao na noge. Na taj način je pokušao da poštedi svoje ranjeno rame.

Automobili se zaustaviše na samoj ivici doka. Četvorica izađoše napolje i zasuše površinu vode mecima, ali, Bret nije izronio na površinu.

Posle nekih pet minuta čekanja i proveravanja površine vode, gang-

steri pokupiše svoje ranjenike i odoše.

GLAVA SEDMA

Bret Valas je ležao na leđima na dnu okeana i gledao kako se male, tanušne spirale krvi polako dižu ka površini Atlantika. Izgledale su mu kao crvene pantljike koje se uvijaju iza nekog jedva prozirnog plavo-zelenog stakla. Ležao je u peskovitom mulju, krvario i nije disao.

Za skoro svaku situaciju u životu postojala je veština koja je mogla da se izuči, čak i za ovo što ga je snašlo. »Suiei-džutsu«, veština opstanka pod vodom. Kontrola disanja, pulsa i otkucanja srca je predstavljala samo jedan deo te veštine koja je obuhvatala i plivanje i borbu u vodi, na vodi i pod vodom. Iako je bio ranjen i vrtelo mu se u glavi, njegova je obuka za nindžu bila tako savršena, da su njegovi instinkti odmah preduzeli sve neophodne korake za opstanak pod vodom. Bret je ležao, žmirkao i puštao struju da ga nosi dok je razmišljao. Nešto sigurno nije bilo u redu. Hteo je da ubije Eroua, ali mu je Erou postavio čitav niz klopki koje su prevazilazile i Bretovo shvatanje zlonamernosti. Plaćene ubice su imale pojačanje koje je, opet, imalo svoje pojačanje. Budne oči su ga pratile u samom parku, na susednom doku, na obali. Da se Erou setio da pošalje pojačanje brodom, Bret bi već bio mrtav.

Ali, on je bio živ krvario je i dragoceni kiseonik na morskom dnu polako

je nestajao. Međutim, ostala su pitanja: kako i zašto. Zašto mu je Erou postavio zamku i kako je mogao da zna da će biti tako teško ubiti Breta? Na ta pitanja je bilo nekoliko mogućnih odgovora, ali nijedan nije bio dovoljno logičan. Prvo, Erou je možda hteo da ga ubije zato što mu nije verovao, a plašio se njegovih sposobnosti. Možda je postavio zasedu zato što je progovorio neki izdajnik iz Testijevoг tabora. Međutim samo su Testi i Šonberger znali da Erou treba da bude ubijen. U stvari, koliko je Bret znao, samo su njih dvojica bili upoznati sa planom. Možda je Testi to ispričao još nekom, pošto je Bret otišao.

Drugo, Erou je možda postavio tako ubojitu zamku i angažovao toliki broj ljudi zato što se panično plašio mogućnosti da se Bret izvuče iz klopke. Ili je neki izdajica obavestio Eroua o pravoj istini iza Salivenovih »dela« i Šonbergerove »smrti«. Ili je sam Erou negde video Šonbergera i zaključio da Saliven nije obavio posao koji je trebalo da obavi.

A možda mu Erou i nije postavio zamku. Možda je Testi doznao za večerašnji sastanak, postavio zasedu u koju je i Bret upao. Možda su svi ljudi Džordža Eroua već bili mrtvi i Testi nije hteo da plati Bretu sto hiljada koje je obećao. Bret prestade da misli o tome kada je shvatio da su neke moždane ćelije počele da mu odumiru zbog nedostatka kiseonika. Ninda pusti svoje telo da ispliva na površinu. Polako, kao kada se dubinski ronilac penje ka površini, tako je i Bret di-

zao svoje telo. Uskoro je bio na površini, ali je vodio računa da ispliva ispod samog doka, kako bi izbegao da ga eventualne ubice primete kada se pojavi. Međutim, nikoga nije bilo u blizini. Bret polako, oprezno, zapliva ka obali.

Aron Šonberger spusti slušalicu i ustade od pisaćeg stola. Prelejevši pogledom po papirima koje je razvrstao u tri uredne gomile, zaključio je da je posao za taj dan obavljen. Već je bio prebacio polovinu od ugovorene sume na tajni račun Šeka Salivena, ali, nije bilo problema. Kako mu je Testi rekao, već sutra dan će moći da povrate taj novac. Imajući u vidu izmenjenu situaciju i večerašnji sastanak, usluge Šeka Salivena više neće biti potrebne.

Ekonomista se dobroćudno nasmehi dok je razmišljao o tome, a onda se okrete i pođe ka čiviluku. Obukao je svoj plavi kaput i na glavu stavio mekani filcani šešir plave boje za koji je bilo zadeno pero. Rasejano je počeo svoje brkove, kucnuo o pisaći sto, zaobišao ga i pošao ka vratima. Ne osvrćući se, ugasio je svetlo.

»Veče je divno«, mislio je Šonberger dok je koračao hodnikom koji je vodio u kancelariju Džona Testija. Vrata kancelarije su bila otvorena, a stolica iza ogromnog stola prazna. »Testi je verovatno već pošao na sastanak«, zaključio je Šonberger. Ta ga misao ispuni novim zadovoljstvom. Posle toliko meseci, kraj ratu je počeo da se nazire. Najzad će se stvari vratiti na svoje mesto i posao će opet

teći dobro organizovano i mirno.

Šonberger uđe u praznu betonsku sobu gde ga je čovek iza kamere identifikovao i otvorio mu vrata koja su vodila u kazino. Ekonomista izađe iz sobe i prođe pored kabina blagajnika, pozelevši im prijatno veče.

Jedna izuzetno umorna žena, koja je radila već drugu smenu, pošto je zamenjivala odsutnu prijateljicu, podseti ga uz blagi osmeh da im je radno vreme do šest časova ujutro. Šonberger je potapša po ramenu i reče:

– Pa, onda se bar ujutro lepo provedi.

Izašao je kroz sporedna vrata i krenuo kroz kazino. Samo što je prošao pored stolova pokrivenih zelenom čojom, jedna ruka, pokrivena rukavom zelene boje izdvoji se iz gomile kockara i susti se Šonbergeru na rame.

Ekonomista odjednom oseti paralizući bol koji se poput munje širio njegovim telom. I glasne žice i svi mišići kao da su mu bili sleđeni. Onda se pojavi i druga ruka i spusti mu se na drugo rame, pa ga usmeri ka jednom od stolova. Šonberger se iznenada nađe licem u lice sa Šekom Salivenom.

Međutim, to kao da više nije bio Saliven. Ovaj se čovek nije držao kao Saliven, njegov stil nije bio isti, pa čak nije ni izgledao isto. Iako su lice i telo nesumljivo pripadali Šeku Salivenu, Šonberger ne bi mogao pozitivno da odgovori da se radi o istom čoveku. Ljuštura je bila ista, ali čovek u njoj nije.

Saliven, ili taj drugi, držao je ruku i dalje na Šonbergerovom ramenu, kao

da su stari prijatelji. U stvari, čovek je i dalje pritiskao nerv koji je paralisao Šonbergera.

– Gde je Testi? – tihim glasom upita ovaj Šonbergera.

Bilo je nečeg fascinirajućeg u glasu tog čoveka. Iako ga je Šonberger jasno čuo, bio je siguran da ga niko drugi nije čuo. Tačnije, kada je čovek progovorio, svi ostali glasovi u kazinu izgubiše jasnoću. Samo su reči ovog čoveka bile razgovetne.

– Zar vas Džon nije zvao? – iznenađen upita Šonberger, ali ga jedan jači pritisak na rame naterao da nastavi tišim glasom. – Rekao je da će stupiti u vezu s vama. Rekao je i da će sve biti u redu.

– Da stupi u vezu sa mnom? – ponovi upitno čovek nalik Salivenu, priгуšujući sve ostale zvuke. – Zbog čega?

– Zbog sastanka – objasni Šonberger.

– Kakvog sastanka? – upita Saliven.

– Pa... mirovnih pregovora – nastavi da objašnjava Šonberger. – Onog jutra kada je s vama sklopio posao, Testi je dobio ponudu da pregovara sa Erouom o miru. Gospodin Testi je bio ubeđen da je Erou iskren u toj ponudi, pa je prihvatio da se nađu u ponoć u »Dajamond Hedu.«

– Tamo! – s nevericom reče Saliven. – Zar je Testi poludeo?

– I ja sam se isto pitao – iskreno reče Šonberger. Čak i ako nije bio po prirodi pošten čovek, ruka koja mu je stiskala rame ga je učinila poštenim.

– Sve smo se pitali, ali je Džon bio siguran da je sve u redu. Rekao mi je da će se naći u glavnom kazinu. U ovo doba noći, kazino je prepun nedužnih gostiju. Ne postoji način da neko otpočne pucnjavu kada je prisutno toliko ljudi.

Saliven više nije gledao Šonbergera. Njegov je pogled odlutao negde iza Šonbergera, a u glavi mu se javila slika nečeg drugog, a ne kazina u »Zlatnoj groznici«.

– Gospodine Salivene? – obrati mu se Šonberger. Morao je da ponovi poziv pre nego što se ovaj odazvao. Pogledao je ekonomistu umornim očima. – Jeste li dobro? Nešto ste ubledeli.

– Da li ste položili novac tamo gde sam vam rekao? – dobio je mesto odgovora od Salivena

– Jesam – odgovori ekonomista, ali, pošto mu je rame još bolno pulsiralo, dodade: – ali gospodin Testi mi je rekao da već sutra mogu da ga povučem. Rekao je da nećete imati ništa protiv.

Čovek koji je izgledao kao Saliven je i dalje gledao u Šonbergera. Umorno klimnuvši glavom, on zatvori oči. Onda je pustio Šonbergerovo rame i udaljio se od njega. Odjednom se začuše uzvici iza Šonbergera. Mafijaški ekonomista se okrete da vidi šta se dešava. Kada se, pošto je video da je neko izgubio značajnu sumu, ponovo okrenuo, Šeka Salivena više nije bilo. Bez obzira kako je pomno pogledom pretraživao kazino, više nije mogao da vidi ni traga od tog čuvenog čove-

ka. Bol u ramenu je nestao, a i udovi mu više nisu bili ukočeni. Izgledalo je kao da se Saliven uopšte nije ni pojavljivao, niti da je njihov razgovor vođen.

U času kada se Šonberger spremao da taj susret pripiše priviđenju, spazio je nešto na podu kraj svojih nogu. Između mnogih drugih cipela, primetio je jednu malu tačku. Rizikujući da bude pregažen, ekonomista se saže i dotače tu tačku. Bila je vlažna i zacrvenela mu je prst. Šonberger se uspravi. Lako je prepoznao krv.

Službenici u kazinu »Zlatna groznica« će kasnije primetiti kapi krvi u kazinu i holu. Ljudi na ulici će prelaziti preko drugih kapi, ne primećujući ih između svih ostalih mrlja na pločniku. Ali, kada bi se sve te tačke povezale jednom linijom, dobila bi se putanja koja bi vodila od »Zlatne groznice« do hotela-kazina »Dajmond Hed«. Samo, ta linija ne bi ulazila u kazino. Naglo bi se prekidala malo dalje od ulaza.

Bret je upravo završavao nameštavanje podveza i zavoja u grmlju iza »Zlatne groznice«. Pošto je rana bila nezgodno locirana, nije baš najbolje izvršio to previjanje, ali je morao i ovim da se zadovolji.

Bio je skinuo prvi zavoj koji je napravio od svoje ninđa uniforme i pripremio drugi, služeći se odećom mrtvog stražara koga je nešto ranije našao u grmlju.

Mrtvi stražar mu je ukazivao na činjenicu da nikakvim mirovnim pregovorima tu nema mesta, već da se prema objava rata. Povezao je sve detalje koji su mu bili poznati i dobio

jednu neverovatnu, ali mogućnu priču koja je objašnjavala postupke drugih i njegovo ranjavanje. Kada je završio priču, osetio je umor i ogorčenja.

Da se mirovni pregovori nisu održavali na javnom mestu gde bi nedužni posetioči, suprotno onome što je Šonberger mislio, gotovo sigurno bili povređeni, Bret bi se držao po strani dok sve ne bude gotovo, pa bi onda samo počistio ostatke. Ali, mozak koji je pokrenuo ovaj rat bio je lukav i nemilosrdan. Toliko nemilosrdan da nije prezao ni od čega da bi se dokopao potpune kontrole nad svim porocima u Atlantik Sitiju.

Bret navuče svoju zelenu košulju preko zavoja i uvuče krajeve u pantalone. Zakopao je svoju krvlju natopljen uniformu i uzeo mačeve. Uspravio se i izašao iz grmlja. Namestio je korice mačeva na leđa i pošao ka zadnjem ulazu u zgradu kazina »Dajmond Hed«.

Kada je stigao pred vrata, sačekao je nekoliko minuta da vidi šta se unutra dešava. Za to vreme, samo se kuvarev pomoćnik pojavio na vratima i izneo neke otpatke. Bret proverio svoj unutrašnji sat. Ponoć se bližila. Promena smene je sigurna već bila izvršena. Nečujno se približio sporednim vratima.

I pre nego što je stigao do njih, znao je da su zaključana. Lako iskrenuvši šaku, izvukao je kalauz koji je nosio pričvršćen za zglavak ruke. Isto tako bešumno kao što se kretao, Bret je otključao metalna vrata. Ali, pre nego što ih je otvorio, priljubio je svih deset

prstiju uz njih. Nešto se unutra micalo. Čuo je ubrzano, prigušeno disanje. Neko je čekao s one strane vrata, a taj neko bio je nervozan.

Bret polako povuče vrata k sebi trudeći se da ne napravi ni najmanji šum, a onda se uvuče unutra. Dok je plaćenik primetio da je neko ušao, Bret je već bio izvukao svoj »vakuzaš« i hitnuo ga kao koplje ka ubici. Secivo se zabode gangsteru u grudi.

On pokuša da izvuče mač iz svojih grudi jednom rukom, a drugom da uspravi svoj pištolj. Ali, kada je sklopio prste oko oštrice, ona mu odseče dva prsta. I ostali su prsti bili dopola zasečeni. Pre nego što je uspeo da vrisne, ubica je umro. Zaneo se unazad, udario u zid i skljkao se na pod. Bret mu priđe i tek tada primeti noćnog čuvara kako leži mrtav za svojim stolom. Gangster ga je sigurno ubio, a onda se sakrio da sačeka svakog ko bi bio odviše radoznao ili bi došao kasno. Ovo je bila opasna grupa, spremna da ubije svakog očevica, bilo da ih on može prepoznati ili ne.

Bret povрати svoj kratki mač, obrisao ga o košulju ubijenog gangstera i vratio ga u korice dok se približavao stepenicama sa leve strane od ulaza. Trebalo je da izvidi situaciju i stavi je pod svoju kontrolu pre nego što još neko nedužan strada. Brzina i temeljitost su sada vodile glavnu reč. Međutim, morao je da vodi računa da u tom poslu i sam ne nastrada. Bolno pulsiranje u ramenu nije u potpunosti nestalo, ali je Bret uspeo da ga gurne tako daleko u podsvest da ga je sada ose-

ćao samo kao blago kucanje.

Bacio je pogled uz stepenice. One su išle ravno nagore, sve do trećeg sprata, bez ikakvog skretanja. Na drugom spratu je bilo odmorište. I tu su se sivi, obični zidovi, kakvi su bili u ulaznom holu i na prethodnom spratu, zaodevali crvenim tapetima kojima su bili obloženi zidovi celog kazina. Postojala su samo tri izvora svetla na tom stepeništu, jedna sijalica u podrumskom hodniku, jedna na odmorištu drugog sprata i jedna prigušena, crvena svetiljka na trećem spratu. Bret pođe uz stepenice, držeći se desne strane. Bio je smiren, ali njegova duša nije bila mirna. Ono što je sada radio bilo je samo raščišćavanje posle gužve. Samo je pokušavao da spreči da dođe do još veće gužve. Kako se približavao kraju stepeništa, sva njegova čula su postala maksimalno izoštraćena.

Mogao je da čuje žamor u prepunom kazinu. Čuo je uzvike radosti onih koji su dobijali i izraze žalosti onih koji su gubili. Osećao je intenzivno glad za novcem prisutnih u kazinu. Glad ljudi koji su želeli, molili, nadali se da dobiju bilo koju sumu. I čim bi runda bila gotova, opet bi počinjali iz početka.

Isto tako je osećao napetost i još nekih ljudi, udaljenih ljudi, odvojenih od gomile. Njihova se koncentracija odnosila na nešto drugo u tom trenutku, ne na novac. Bret je čuo njihovo disanje. Četiri udisaja i četiri izdisaja. Njihovo je disanje bilo smireno, duboko i svesno, mnogo bliže nego frene-

tično disanje onih koji su se kockali. Ova četvorica su bila na sasvim drugom nivou od kockara, i mentalnom i fizičkom.

Bret kroči na platformu na trećem spratu. Kada je malo bolje pogledao, to i nije bio treći sprat, već međusprat iznad drugog sprata. A pošto je sporedni ulaz bio ispod nivoa ulice, Bret se sada nalazio na platformi iznad pravog prvog sprata zgrade »Dajmond Heda«. Sa njegove desne strane je bio jedan dugačak deo koji se protezao do suprotnog zida i prolaza za nekoliko visećih platformi.

»Dajmond Hed« je, kao i »Zlatna groznica« i sve ostale zgrade tog tipa, imao jedan tajni deo iznad glavnog sprata kazina, odakle su čuvari motrili na goste i službenike kazina i vodili računa da sve bude kako treba. Bret je stajao levo od te konstrukcije. Zid mu nije dopuštao da vidi čuvaru, ali zato ni oni nisu mogli da vide njega. Samo, Bret je bio siguran da tu više nema živih čuvara iz kazina.

Pošto su se četvorica ubica, čije je prisustvo Bret osetio, oslanjala na mrtvog gangstera dole u hodniku da ih štiti, njihova je sva pažnja bila usredsređena na njihove žrtve. Zato je ninda oprezno provirio iza ugla, taman toliko da vidi šta ga tamo čeka. Već trenutak kasnije, bio je opet na svom mestu. Prizor koji je video mu se urezao u pamćenje.

Šestoro ljudi, dvojica mrtvih. Preostala četvorica su klečala i ležala po visećoj platformi, iza snajperskih pušaka. Dvojica su bila na bližoj, a druga

dvojica na daljoj platformi. Svaki od njih je ciljao na jednu od dve različite mete tako da, ako bi promašio, njegov par može da popravi stvar. Njima je bilo dosta da ispale po jedan metak i da odu. Ali, prava opasnost za pose-tioce je pretila dole, u samom kazinu.

Bret je mogao da zamisli kako će se to desiti. Džordž Erou i Džon Testi sede za privatnim stolom, jedan preko puta drugog, i igraju karte. Da bi oterali gomilu, a i zbog dodatnih mera opreznosti, iza svakog od njih je stajao po jedan telohranitelj, najbolji koje su obojica imali. Kada mafijaški šefovi budu ubijeni odoz gore, ova dvojica teško da bi se uzdržala da ne pucaju jedan na drugog. I u tom haosu, prave ubice bi pobegle, a pri tom bi nastradao jedan broj turista.

Bret se leđima osloni o zid koji ga je odvajao od snajperista. Zavukao je ruku u torbicu za svojim pojasom i izvukao poslednji otrovni »šuriken«. Njegova je torbica bila otporna na vodu, tako da kupanje u moru nije spralo otrov sa metalne zvezde. Ipak, moraće da je baci izuzetno precizno. Ponovo je izvirio i bacio još jedan pogled na svoje žrtve.

Dvojica, koji su ležali mrtvi na podu platforme, na sebi su imali uniforme »Dajamond Heda«. Njihove su ubice bile obučene u tamna odela. Na podu kraj njihovih nogu bile su odbačene skijaške maske. Ubice su toliko sigurne u uspeh svoje akcije da se više nisu plašile da će ih neko prepoznati. Uostalom, od gostiju ih je delilo i lažno ogledalo. Oni su mogli da vide pose-

tioce, ali ovi njih nisu, već samo svoj odraz na tavanici.

Ova četvorica su bila tako raspoređena da Bret nije mogao sve da ih zakači svojom zvezdom, ma kako precizan njegov hitac bio. Moraće da se zadovolji dvojicom, dok će onoj drugoj dvojici pokloniti lično svoju pažnju. Najvažnije je sada bilo da ih spreči da ne ubiju vođe mafijaša, pošto bi to bio znak telohraniteljima da otvore vatru. Zato je morao da »šurikenom« sredi dvojicu koji su bili dalje od njega.

Bret se pripremao. Prišao je bliže infracrvenoj lampi koja je osvetljavala tu prostoriju i sprečavala one dole da vide ove gore. Bret izvuče poslednji »šuriken« desnom rukom, dok je levu držao na balčacima svojih mačeva. Ponovo je u mislima oživeo prizor iza zida. Zamislio je i sve mogućnosti koje mogu da proizađu iz njegove akcije. Pripremio se za svaku od tih mogućnosti. Usmerio je svu svoju energiju u desnu ruku. Ne razmišljajući više svesno, on hitnu metalnu zvezdu neverovatnom brzinom.

»Šuriken« se odlepi od njegove šake i polete kroz vazduh, a Bret u istom trenutku skoči. Zvezda zakači najudaljenijeg snajperistu po leđima i pocépa mu košulju, a onda se zari u potkolenicu snajperisti koji je klečao. Sve se odigralo tako brzo, da ova dvojica nisu ni shvatila šta ih je zadesilo. Skoro momentalno, njihovi prsti na okidačima utruše i oni izgube svest. Trenutak kasnije, bili su mrtvi.

Kada se Bret našao na vrhuncu svog skoka, izvukao je oba mača iz

korica. »Vakizaši« mu je bio u levoj ruci, a »katana« u desnoj. Oštrice nisu bile usmerene ka dvojici preostalih snajperista, već ka njihovim puškama. U trenutku kada su ovi primetili priliku koja leti kroz vazduh, oštrice mačeva udariše u njihove puške i skretoše im nišan. Zatečeni, ubice su instinktivno pritisnule okidače. Meci se zariše u zid mezanina, a Bret doskoči pravo pred njih.

Ruke mu ponovo poleteše napred. Dugi mač u njegovoj desnoj ruci zaobiđe snajperistu koji je klečao i zari se u telo onog koji je ležao. I kratki mač u njegovoj levoj ruci pođe ka svojoj žrtvi, ali, neverovatno, promaši. Slučaj i Bretova rana kao da su se zaverili protiv njega. Snajperista koji je klečao se izmakao kada ga je Bret promašio, a onda je ustao i zgrabio pušku. Kada je Bret nasrnuo na njega, ovaj je pošao unatraške, spotakao se o svog mrtvog druga i potpuno izašao iz zone u kojoj je Bret mogao odmah da ga ubije.

I Bret se zanese, a rame ga opet zabole. Odmah je znao da je opet prokrvario. Razljučen, ponovo je zamahnuo mačem ka poslednjem snajperisti. U očajanju, ali i uz pomoć sreće, ubica je uspeo da mu odbije udarac svojom puškom. Bretu je prekipelo i on zamahnu »katanom« koji je držao u desnoj, zdravoj ruci. Oštrica prođe kroz najdeblji deo puške i preseče je na dva dela.

Ošamućen, čovek ispusti raspolovljenu pušku. Zurio je u Breta iskošenih očiju. Stajali su tako jedan na-

spram drugog, na suprotnim stranama platforme. Nešto u pogledu snajperiste zaustavi Breta u mestu. Već je video takav izraz ranije. Bio je to pogled čoveka koji vidi smrt. Sledećeg trenutka, Bret je shvatio zašto. Čovek se uhvati obema rukama za svoje grlo. Pre nego što su mu prsti potpuno prekrili vrat, Bret je uspeo da vidi ranu kako se otvara i krv koja iz nje šiklja. Bio je toliko neprecizan da je, kada je zamahnuo mačem na pušku, ne samo raspolovio oružje, već je i rasporio snajperisti grlo.

Snajperista je očajnički pokušavao da svojim snažnim prstima zaustavi oticanje krvi, ali je sve bilo uzalud. Krv mu se slivala niz prste, curila niz ruke, na odelo. Dok ga je Bret gledao, ovaj se zaneo i prevrnuo preko niske ograde platforme.

Ninđa se najzad prenu iz nekog čudnog stanja opčinjenosti tim prizorom i pojuri ka ogradi, taman na vreme da vidi kako poslednji snajperista pada pravo ka staklenoj tavanici, a zatim i propada kroz nju.

Ceo jedan deo tavanice kazina propade zajedno sa još živim plaćenikom. On tresnu pravo na sto za kojim su sedeli Erou i Testi.

Bret je odmah reagovao. Telohranitelji su već bili posegli za svojim pištoljima kada je Bret hitnuo oba svoja mača na njih. Oštrice ova dva ubojita oružja se zariše i jednom i drugom čoveku u vrat. Dok je Bret bacao svoje mačeve, a poslednji snajperista padao ka stolu, Džon Testi ustade. U stvari, on je počeo da ustaje čim je

primetio da stakleni krov puca. Bio je spreman na prevaru svake vrste. Samo što je hitnuo svoje mačeve, Bret je imao priliku da vidi kako Testi diže svoju veštačku ruku i usmerava je ka Džordžu Erouu. Erou pokuša da ustane, čvrsto se držeći naslona stolice.

Testi se nije ni osvrnuo na komadiće stakla koji su se odbijali od njegove glave i širokih ramena. Dim odjednom obavi njegovu veštačku ruku, a tanak mlaz krvi poteče niz čelo Džordža Eroua. Zdepasti mafijaški šef se samo skljoka u stolicu, a Testi se žurno okrete i pođe.

Bret preskoči ogradu platforme i doskoči na sto za kojim su mafijaši do maločas sedeli. Prostorija se pretvorila u haos koga se Bret i pribojavao. Ljudi su vrištali, gazili jedni druge da bi se domogli izlaza. Ali, Džon Testi je krčio sebi put kroz tu gomilu. Svakog ko bi mu se našao na putu bi gurao svojom snažnom, pravom rukom, mada se često služio i svojom kukom.

– Testi! – povika Bret za njim nadjačavajući povike stotine ljudi koji su još bili u sali.

Testi se okrete i zastade toliko koliko da ispali još jedan metak iz pištolja koji je bio ugrađen iza kuke na njegovoj ruci. Ta je naprava bila ista onakva kakvu je čuveni jednoruki detektiv, Dž. Dž. Armz imao – pištolj povezan sa nervima ruke, tako da je pucao čim bi ovaj pomislio na to.

Bret se nije ni potrudio da se izmakne. Znao je da će metak proći na nekoliko santimetara od njega. Ali, ovaj

je drugi pucanj samo dolio ulje na vatru. Ljudi se razbežaše na sve INPTne, što dalje od Testija.

– Testi! – još jednom viknu Bret za njim. – Nemojte! – bilo je jedino čega se setio da kaže.

Ali, mafijaški vođa ga nije dobro razumeo. Mislio je da Bret namerava da ga ubije, tako da je još žurnije gurao ljude oko sebe i bežao napolje. Nije znao da je Bret pokušao da mu spase život.

Bret pomisli da bi mogao da ga gađa šakom razbijenog stakla ili teškim čipovima za poker i da ga tako zaustavi, ali se onda seti da više nije tako siguran u bacanju zbog ranjene ruke i da bi mogao da povredi i nekog iz gomile. Usporenim pokretima je izvukao svoje mačeve iz tela dvojice telohranitelja, protresao ih da sa njih spadne krv, a onda ih vratio u korice. Gledao je za Testijem koji je uspeo da se probije do izlaza.

Bret skoči uvis i nađe se ponovo na visećoj platformi. Odatle je prešao na odmorište, a onda se sjurio niz stepenice i, proletevši kroz hodnik, izašao napolje pre nego što je bilo koji od hotelskih službenika mogao da stigne do tih vrata. Za vreme koje bi tom službeniku bilo potrebno da uđe unutra i otkrije ostale leševe, Bret bi već bio blizu samog kazina »Zlatna groznica«.

Kada je stigao do »Zlatne groznice«, posetioci su već bili evakuisani i policija je bila pozvana. Bret se probi kroz gomilu radoznalaca i stade kraj

jednog punačkog mladića.

– Šta se desilo? – upitao ga je.

Momak nije ni primetio Bretove mačeve. U stvari, nije ni pogledao Breta. Oči su mu bile prikovane za ulaz u kazino.

– Ne znam – odgovorio je mladić, a onda dodao: – Izgleda da je neko pucao iz mitraljeza unutra, ili tako nešto.

Bret se odmače od gomile i pođe ka sporednom ulazu. Odeljenje za službenike hotela bilo je prazno. Samo, ovde nije bilo stepenica, već je jedan lift vodio do platforme iznad kazina. Ni tu nije bilo nikoga. Koračajući po visjećoj platformi, Bret vide da kazino izgleda kao da je tuga prošao tornado. Znao je da će i kazino »Dajamon Heda« izgledati isto tako kada i poslednji gosti budu uspeli da izađu.

Stolovi su bili prevrnuti, čipovi svuda razbacani, kao i razbijeno staklo, polomljen nameštaj, papiri i, čak, nekoliko cipela. Kazino je bio mrtav. Polovima svetala je bila pogašena, tako da je u sali vladala polutama.

Bret preskoči ogradu platforme i prolete kroz staklenu tavanicu. Doskočio je između prevrnutih stolova i odmah se uputio ka poslednjoj blagajničkoj kabini. Na zadnjem zidu kabine videle su se krvave mrlje. Vrata betonske sobe su bila otvorena. I teška metalna vrata na suprotnom kraju te sobe su takođe zjapila otvorena. Bret začu stenjanje iza pisaćeg stola.

Bret pođe u tom pravcu i spazi Aro-
na Šonbergera, izrešetanih grudi. Devojka koja se ranije te večeri požalila Šonbergeru je još bila živa, mada joj je

nedostajala jedna ruka. Bret se saže i uspava je akupresurom. Nije bio siguran da li će se devojka probuditi iz tog sna, ali, u svakom slučaju, lišio ju je muka.

Ne želeći ništa da rizikuje, Bret u jednom skoku pređe malu smrtonosnu sobu od betona. Nije hteo ponovo da padne u istu klopku. Oprezno se kretao kroz kancelarije Džona Testija. U prvom trenutku nije osetio ničije prisustvo, ali, kako se približavao Testijevoj kancelariji, naslutio je prisustvo živih bića.

Sve su senzacije dopirale iz Testijeve sobe. Bacivši pogled niz hodnik, Bret vide da su vrata Testijeve sobe širom otvorena. A odande su stizale gotovo iste senzacije koje je osetio i na doku, u zabavnom parku. To su bili duhovi neke energije koji su ga čekali. A njima su se pridružili i demoni koji su bili proizvod njegove svesti i koji su mu se smejali u lice, izazivali ga. Odlučno je krenuo niz hodnik, pravo ka otvorenim vratima. Kakav god da bude ishod, kraj se tu nalazio.

Džon Testi je sedeo u zamračenoj kancelariji, za svojim radnim stolom. Njegova metalna ruka je ležala na stolu, uperena ka vratima. Kuke više nije bilo, a njeno mesto je zauzeo nož.

Oči su mu bile otvorene, ali je Bret znao da je ovaj mrtav. Grudi mu se nisu dizale, nozdrve se nisu širile, nigde, kroz čitavo njegovo telo, krv nije strujala, niti je pulsirala žila kucavica. Bret izvuče svoje mačeve iz korica i priđe stolu. Položio je mačeve na suprotni kraj stola od Testijeve veštačke

ruke sa nožem.

I u tom trenutku je začuo neko škljocanje. Okrenuo je glavu u pravcu odakle je zvuk dolazio, ali se nije ni pomerio, niti sagnuo. Tako uopšte nije bio pripremljen kada je Testijeva ruka eksplodirala.

Zglobno mesto između veštačke ruke i ostatka njegove prave ruke je baš eksplodiralo. Potres od eksplozije je bio dovoljan da baci Breta, tako da je izgubio ravnotežu i nije mogao da izbegne ostatak metalne ruke koji je poleteo ka njemu. Instinktivno je udario projektil svojom zdravom, desnom rukom i tako sprečio da mu se nož zarije u stomak dok je padao, ali nije mogao da izbegne kraj veštačke ruke koji ga je tresnuo po licu.

Za trenutak je bio zaslepljen i ošamućen, a onda je osetio mekani tepih pod svojim leđima i začuo veseli ženski smeh. Podigao se u sedeći položaj i video Tamaru, gangsterovu devojk, kako stoji kraj Testijevog iskasapljenog tela i drži u jednoj ruci daljinski upravljač a u drugoj Testijeve mačeve.

Najzad je prestala da se smeje i progovorila:

– Zaista je veoma jednostavno. Dovoljno je da se metalni deo odšrafi i, umesto tri metka, postavi mali eksplozivni naboj. Onda samo pritisneš ovo ovde dugmence i buum! – devojka se ponovo nasmeja. – I Testi i moj Džordž su mnogo voleli svoje spraviće – rekla je sa uzdahom.

– Znači, vi ste bili taj izdajnik u Džordžovoj organizaciji – procedi Bret.

– Ne sviđa mi se ta reč, izdajnik – reče prelepa plavuša tepajući. – Više mi se dopada izraz »izvor informacija«, ili »katalizator kriznih situacija«, ili nešto slično. Uostalom, ja sam napuđala Džordžija na vas. Rekla sam mu da ste me spopali i da nisam mogla da se odbranim. Zato je pokušao da vas isecka na komadiće, dole na doku.

– To nije bio jedini razlog – primeti Bret i podiže se na noge.

– Naravno da nije, ludice – zacvrkuta Tamara. – Hteo je da te ubije da bi sebe zaštitio, ali, mi smo hteli da budemo sigurni da će to dobro da obavi, pa smo dodali malo krema.

– Mi? – ponovi Bret za njom.

– Pa, naravno, mi – ponovi plavuša. – Ali, kladim se da već sve znate. Zato ste ovde, zar ne?

Bret klimnu glavom.

– Šteta – reče Tamara. – Baš šteta što ste nam se našli na putu, gospodine . . . Zapravo, ko ste vi?

– Ja nisam niko – bezbrižno odvrati Bret, ali sa ubeđenjem.

Tamara slegnu ramenima.

– Kako god hoćete. Ko god da ste, mnogo vas je teško ubiti. Svi ti revolveraši, čitavi planovi, ideje, pa opet, izgleda, nikako da vam usadimo metak u čelo.

Rekavši to, Tamara spusti daljinski upravljač i u njenoj ruci se ukaza pištolj makre »valter«.

Bret podiže upitno obrvu kad je video kojim se oružjem služi.

– Oh, znam ja mnogo više nego samo da rukujem pištoljima, gospodine Niko – uveravala ga je. – Šta misla-

lite, zašto sam se sprijateljila sa Džordžijem? Šta mislite da sam radila dok sam čekala po ceo dan da me pozove kako bih mogla da mu dotrčim u zagrljaj, glupava i bespomoćna? Kažu da se vežbom sve postiže. E, čoveče, koliko sam ja samo vežbala!

Tamara baci dubi mač na pod i izvuče »vakizaši« iz korica. Stručno je napravila nekoliko poteza, a onda zarila vrh mača u nogu od stola.

– Bože! Kakav divan mač! – uzviknula je zadivljeno. – Glanc nov, ali su ga napravili najbolji japanski majstori – glasno je razmišljala, držeći i dalje uperen pištolj u Bretove grudi. – Postajete iz časa u čas sve zanimljiviji, gospodine Niko. Šteta što nećemo imati prilike da se bolje upoznamo.

Povukla je okidač »valtera«. I promašila.

Bret je primorao da promaši. Tačno je znao kakav je »valter« i kako treba njime rukovati. Dugi časovi provedeni sa Hamom i vreme pred ekranom kompjutera su ga naučili sve što je trebalo da zna o vatrenom oružju. U ovom slučaju, bilo mu je potrebno da zna samo tip i kalibar pištolja. Kada je video kako joj se mišići zatežu, Bret se samo, u pravom trenutku, izmakao u stranu.

– Do đavola...! – uzviknu devojka i ponovo nanišani.

Pištolj je još jednom opalio, ali je i ovog puta promašila. Bret potrča ka zidu na desnoj strani. Tamara ispali još jedan hitac u njegovom pravcu. Međutim, Bret se nije zaustavljao. Išao je pravo na zavese koje su pokri-

vale zid. Devojka mora da je bila sakri-vena iza njih kada je on prišao Testiju, pa je hteo da proveri šta se nalazi tamo. Plavuša je išla ka njemu sa uperenim pištoljem. Bret obema rukama udari u zavese. Iza njih je bio samo zid. Devojka opet povuče okidač, ali metak prođe pored Breta, i zari se u zid iza zavese.

Oboje su istovremeno potrčali napred. Tamara je bacila pištolj i nasrнула na njega vitlajući kratkim mačem. Bret joj pobeže i postavi jedno stopalo na zid. Samo što je to uradio, oštrica mača mu zviznu pored glave. Bret postavi i drugo stopalo na zid i ustrča uz njega.

Oboje su se zaustavili u istom trenutku. Tamara ga je posmatrala zaprepašćeno. Bret stade, okrete se i zamisli da umesto Tamarine glave vidi pivsku bocu. Ispružio je desnu ruku, dok mu je dlan imao stav »šuto«, ili stav noža. Razbio joj je lobanju jednim potezom. Devojka je bila mrtva pre nego što se skljkala na pod. Bret zatim skoči dole, pokupi svoje mačeve i izađe iz sobe.

Zatekao je Anđelinu Arkudi kako stoji u blagajničkoj kabini, sa druge strane betonske sobe, i drži pištolj uperen u glavu Nila Dugana. Starčeve oči su bile crvene i suzne.

– Mnogo plačeš, starče – reče Bret sa svog mesta kraj pokretnih vrata.

– Žao mi je – reče starac tužnim glasom. – Ispao sam budala.

– Možeš to da ponoviš – reče Anđelina i pritisnu cev pištolja uz starče-

vo čelo. – Zaista si mi dosta pomogao, ali mi sada više nisi potreban.

– Niko ti više nije potreban, je li, Anđele? – upita je Bret. – Iskoristila si svakoga da bi dobila ono što želiš. A poželeva si sve. Kakav otac, takva i kći.

– Šta si ti, žaca? – upita ga devojka, ne odgovarajući na Bretovu opasku.

– Ja sam ono što sam rekao da sam – odvrati Bret. – Plaćenik bez prošlosti.

– A sada više nemaš budućnosti – dohaci Anđelina. – Ulazi u ovu sobu.

– Zašto bih? – tiho je upita Bret.

– Ne igray se sa mnom! – povika Anđelina i opet zari cev pištolja u Duganovo čelo. – I sam znaš da je ova matora budala nevina u ovom slučaju. A znaš i to da, ako ne ubijem njega, ubiću tebe i zato, ulazi u sobu!

Bret kao da je za trenutak razmišljao o tome. Lice mu je bilo bezizražajno, oči pokrivene nekom senkom. Izgledao je umorno, bolje reći, iscrpljeno. Delovao je kao da mu više ni do čega nije stalo. Najzad je slegnuo ramenima i zakoračio u betonsku klopku.

Anđelina skoro da je coknula usnama od zadovoljstva. Uzela je daljinski upravljač iza Duganovih leđa i s treskom zatvorila vrata kabine, istovremeno zatvarajući i pokretna vrata pritiskom na dugme.

– Razmišljaj o nečemu lepom! – dobacija je Nindi. – To su ti poslednje misli!

Ninda sede na pod sobe i nasloni se leđima na zid do pokretnih vrata. Isp-

ružio je noge i spustio ruke kraj svog tela sa dlanovima nagore. Zatovrio je oči i počeo da misli.

Velika mu je greška bila, pošto je doneo dluku da osveti Viki, što je tražio žrtve i zločince. Ovde nije bilo ni jednih ni drugih. Svi su bili isti. Dopustio je da ga beskrupulozno iskoriste baš zato što mu je bilo stalo da otkrije dobre ljude i uništi loše. Bio je tako siguran da među njima postoji i neko ko je nedužan, da nije shvatio da je taj nedužni čovek bio on.

Za trenutak mu se razbistrila svest i pred oči mu izađe jedno zaista nedužno biće. Video je lice male Barbare Keli i utešio se mislju da je sve ovo ipak imalo neku svrhu. Devojčica je već bila kod svoje bake u San Francisku, a novac koji je Bret dobio do Eroua i Testija bio je prebačen na detetov račun.

Sav je taj novac pripadao maloj Barbari. Kad već nije uspeo da spase majku od pohlepni mahinacija Arkudijeve, bar je mogao da pruži njenom detetu šansu za bolji život, a baki novi smisao života. Baka i unuka će biti zajedno. Pre nego što je ubio Stilmena, Bret je zamolio Riu da preuzme dete i sredi sa vlastima da Dajana dobije starateljstvo nad malom. Posle toga je Bret išao od jednog do drugog mafijaškog šefa i skupljao novac kojim će detetu pružiti šansu da provede čistan i miran život.

Anđelina je u tom momentu pritisnula drugo dugme i sav je vazduh, uz prasak, nestao iz sobe.

– Kako možeš da ga ubiješ na takav način? – cvileo je Dugan, tresući se zbog blizine pištolja.

– Izgleda da ništa drugo ne može ubiti tog prokletnika, starče – otvoreno reče Anđelina. – Ovog puta hoću da budem sigurna.

Devojka je stajala oslonjena o šalter, dok se Dugan nalazio između nepomičnih tela blagajnice i Arona Šonbergera.

– Zar ga toliko mrziš? – upita je starac.

– Uopšte ga ne mrzim – odgovori devojka – Samo mi je zasmetao, to je sve. U početku mi se činilo da će on samo ubrzati stvari, ali, posle, nikako nismo mogli da ga se otarasimo. On je napujdao Testija i Eroua jednog na drugog, dok je Tamara kontrolisala Džordžija a ja Džonija.

– On . . . on te je voleo, zar ne? – glasno se pitao NIL Dugan.

– Ili me je voleo ili je gajio neko slično osećanje prema meni – objasni devojka, labavo držeći pištolj. – Ali, naš je sistem zaista bio besprekoran. Testi mi je govorio sve šta se zbiva, ja sam sve to prenosila Tamari a ona je pričala Džordžiju samo ono što smo htele da on čuje. Rat nam je bio potreban zato da bi došlo do mirovnih pregovora. Mirovnim pregovorima bi morali da prisustvuju obojica, tako da bismo mogle da ih pobijemo u isto vreme.

– Ali . . . ali, ti si žrtvovala svoje ljude! – uzviknu starac. – Naredila si da tvoje devojke budu onako mučki i svi-repo pobijene!

Anđelina mu se unese u lice.

– Sita sam tvoje kuknjave, matori – rekla mu je i povukla okidač.

NIL Dugan polete ka zidu. Njegovo staro i izmučeno srce ga je izdalo pre nego što ga je metak i dotakao. Skliznuo je niz zid i pridružio se blagajnici i Šonbergeru.

Anđelina Arkudi, novi šef podzemlja u Atlantik Sitiju, baci pogled na svoj sat. Čovek koji se predstavljao kao Šek Saliven je već dva minuta bio u sobi bez vazduha. Setila se kako joj je Testi pričao da se tip onesvestio posle svega tri sekunde kada se prvi put našao u toj sobi. Međutim, ovog puta je bilo drugačije. Momak je znao šta ga čeka, pa se sigurno na to spremio. Možda je uspeo da zadrži vazduh i ne diše sve to vreme. Anđelina je odlučila da sačeka još malo pre nego što pusti vazduh unutra.

Razmišljala je o svojoj novoj moći i o tome kako će joj dobro biti kada bude sve imala pod svojom rukom. Vodiće poslove na način na koji je to radila njena majka, ali, primenjivaće politiku čvrste ruke. Organizacija se neće buniti pošto će joj njeni poslovi donositi ogromne sume novca. I neka se nebo smiluje onome ko pokuša da joj preotme makar i jedan deo njenog carstva. Setila se Tamare. Saliven mora da ju je ubio, pošto se napolju pojavio on, a ne ona. Pa, ni ovako nije loše. Ta plava kučka bi se sigurno naduvala, pa bi onda i nju morla da zauvek smiri.

Mislila je i o Šeku Salivenu. Strašan momak, ako je verovati Sindi, imao je

stila. Anđelina nikada neće zaboraviti trenutak kada je proleteo kroz prozor na tavanu i našao se u njenoj kancelariji. A da ne govorimo o spretnosti. Ni cela armija koja ga je čekala na doku nije mogla da mu dođe glave. Ali, u maloj betonskoj sobi nije bilo okeana u koji je mogao da skoči i spase se.

Ponovo je pogledala na sat. Prošlo je još osam minuta. Zaključila je da bi joj bolje bilo da pređe u kancelarijske prostorije i pobjegne tajnim prolazom pre nego što dođe policija.

Anđelina pritisnu dugme na daljinskom upravljaču i vrata se otvoriše. Vazduh pojuri unutra i devojka ponovo pritisnu dugme. I druga su se vrata otvorila. Korčila je u sobu i krenula ka suprotnom kraju.

Zastala je kada je videla Breta Valasa. Ležao je leđima oslonjen na zid, ispruženih ruku i nogu. Glava mu je stajala uspravno, oči su mu bile zatvorene, a čitavo lice je delovalo smireno.

Ništa nije shvatila. Pitala se kako to da mu jezik nije ispao napolje, da mu oči nisu iskolačene i da mu lice nije poplavelo zbog gušenja. Zabrinuta i pomalo nervozna, devojka priđe Bretu.

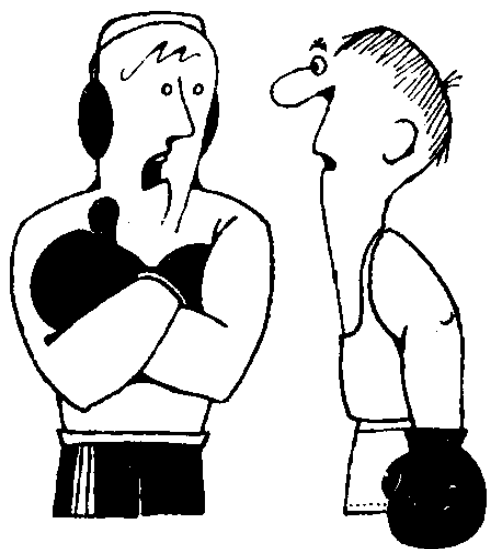
Kleknuvši kraj njega, proverila mu je srce spustivši dlan na njegove grudi. Nije osetila otkucaje srca. Uzela mu je ruku za zglavak i opipala puls. I opet ništa. Najzad, prislonila je dlan uz njegov vrat, ali se ni tu nije osećao puls. Baš ništa.

Zbunjeno se zagledala u njegovo smireno lice. Tako da nije ni videla kada je on podigao ruke i sklopio ih oko njenog vrata.

Bret je izronio iz dubina meditacije, gde se spustio pomoću veštine »sui-đutsu«. Otvorio je oči i zagledao se u maslinaste Anđeline oči. U njima je video strah. A onda je stegao devojčin vrat.

Anđelina je umrla sa isplaženim jezikom, iskolačenim očima i pomodrelim licem.

KRAJ

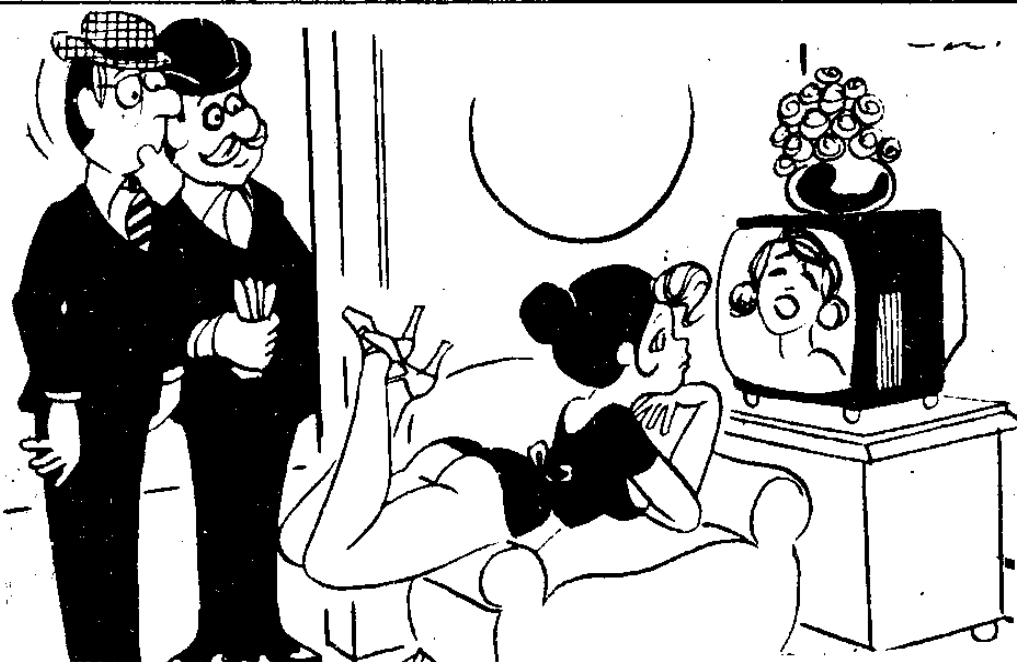

– Osetljiv sam, ne volim ni da čujem udarce ...

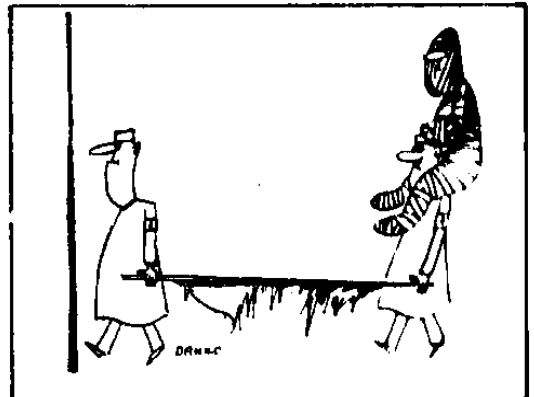
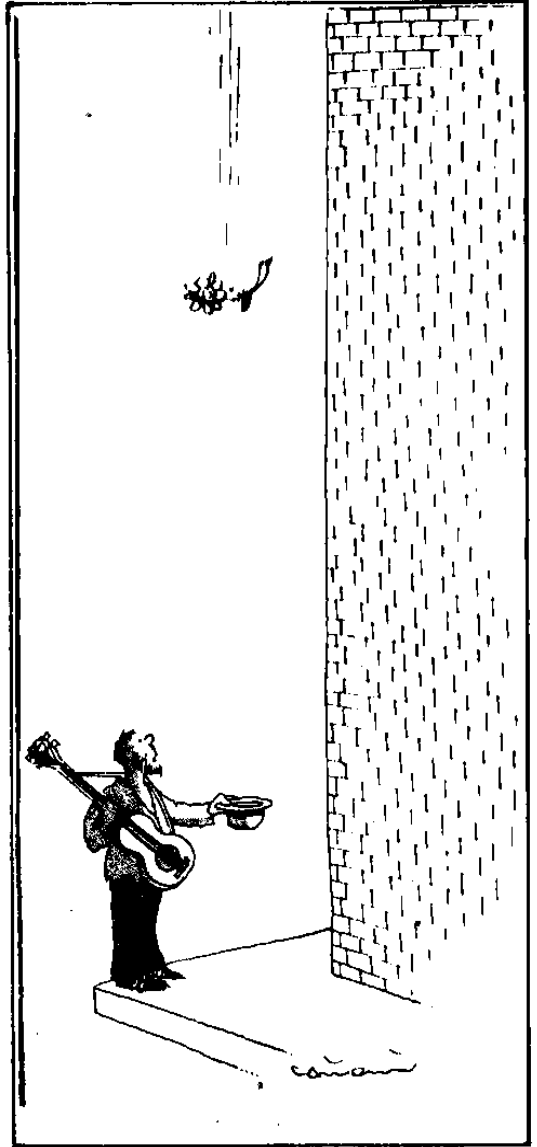
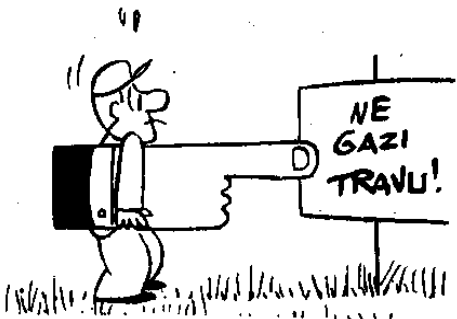
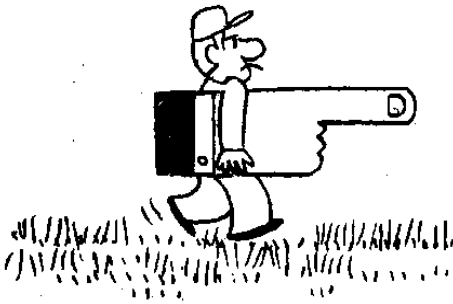
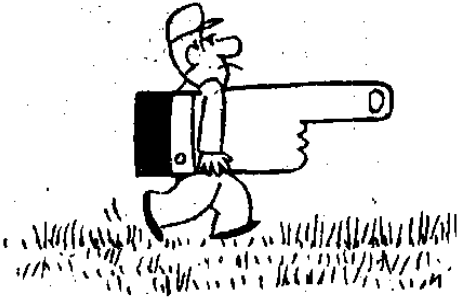
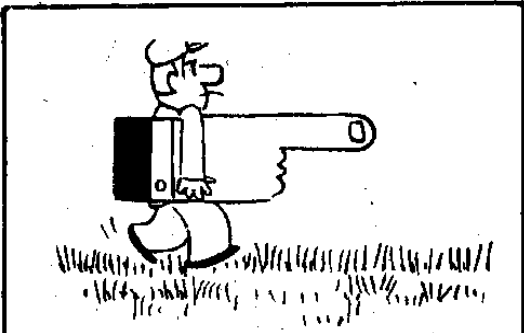
ESTINE BR. 4

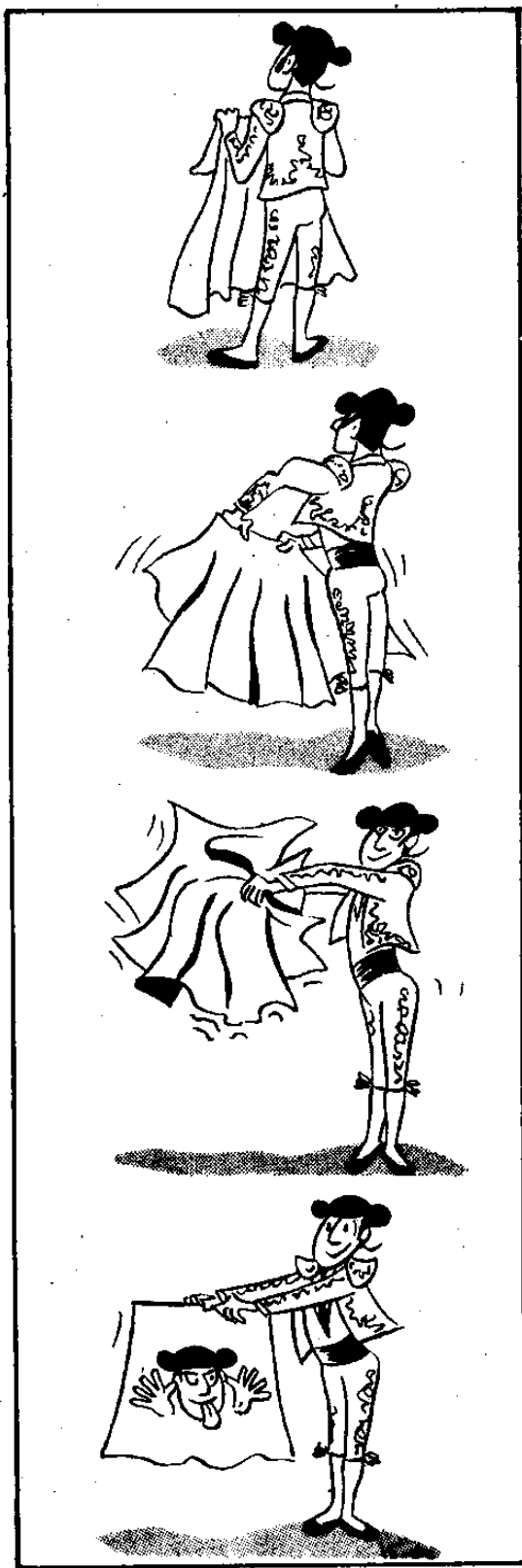
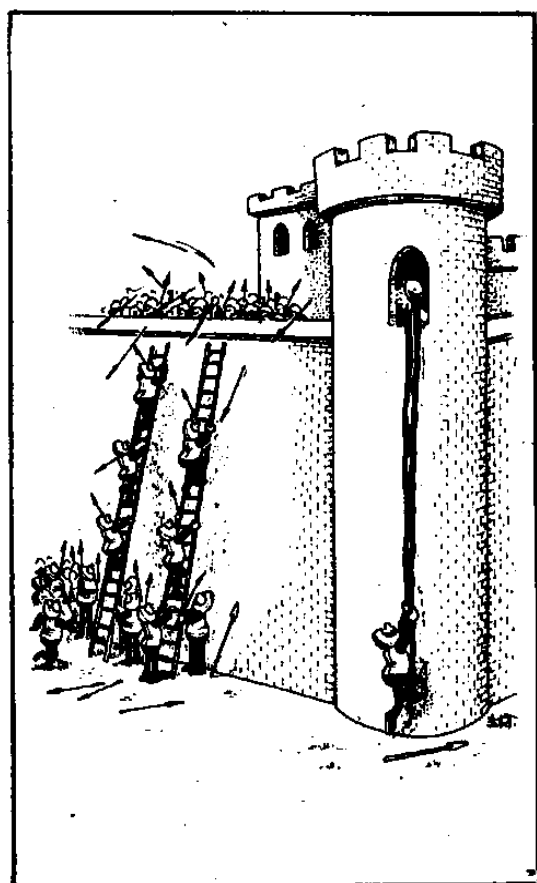
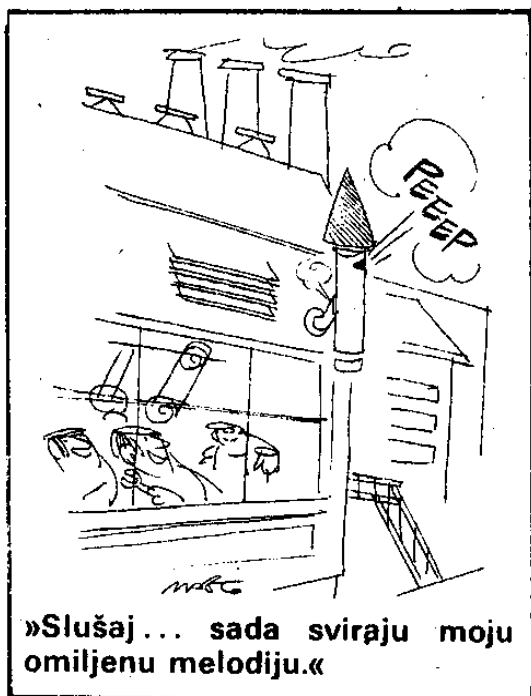

– Greška, draga... Poslednji put kada smo zaboravili ključeve od stana padao je sneg.

– Nisam došao sam, Karolina!

U oktobru NINJA 5

Vejd Barker

CRNI ČAROBNJAK

... – Ja sam žena bez časti.

U tom trenutku, Japanac presavi jednu od novih novčanica tako da ona postade izuzetno kruta i jednim zamahom zaseče devojčin stomak baš iznad pupka. Ona ga užasno pogleda, a onda joj se lice zgrči od bola. Spustila je pogled i videla kako rana počinje da krvari (...). Drugom, slobodnom rukom pritisnuo je jednu tačku na devojčinoj slepoočnici, i ona je gotovo istog trenutka izgubila svest...